

WODEHOUSE

Psmith ordnar saken

BONNIERS

Psmith ordnar saken

Psmit

P · G · Wodehouse

ordnar saken

Bonniers

Översättning av
VILGOT HAMMARLING

ISBN 91-0-046401-5

Engelska originalets titel:

Leave It to Psmith

© Lady Ethel Wodehouse 1923

Första svenska utgåva 1934

Omslags- och titelvinjetter av Björn Berg

Printed in Sweden

ABM-Tryck, Avesta 1984

I *En komplott på slottet*

Slapp och hopsjunken, såsom hans sed var, då han inte fann något att luta sitt ryggbast emot, stod den älskvärde och inte alltför klyftige lord Emsworth vid det öppna fönstret i det stora biblioteket på Blandings slott och blickade ut över sina domäner.

Det var en ljuvlig sommarmorgon, luften var full av sommarens milda dofter. Men den ädle lordens blekblå ögon hade en blick av djup melankoli. Han rynkade pannan, han snörpte med munnen. Allt detta var så mycket egendomligare som han vanligen njöt den jämna lycka, som endast en dimmig intelligens och en god inkomst i förening med en robust hälsa kan skänka. En författare, som i en tidningsartikel skildrade Blandings slott, skrev en gång: "Små tofsar av mossar har nästlat sig in i alla små håligheter i väggarnas sten, tills hela byggnaden liksom grott igen." Detta skulle med en lätt förändring kunnat gälla som en god beskrivning även på ägaren. Några och femtio år av ostört själslugn hade givit lord Emsworth ett egendomligt mossbelupet utseende. Mycket få ting på jorden kunde rubba hans jämvikt. Till och med hans yngre son, välborne Freddie Threepwood, var i stånd härtill endast vid sällsynta tillfällen.

Men nu var lorden betryckt. Och — för att inte dölja något — orsaken till hans betryck var att han förlagt sina glasögon, utan vilka han, för att begagna hans egen träf-

fande liknelse, var så blind som en höna. Han var livligt medveten om solskenet, som strömmade ner över hans trädgård, och hans enda önskan var att få kila ner och rota bland sina älskade blommor. Men hur man kilar, kan man ju inte rota med något egentligt resultat, när hela världen omkring en är en enda dimma.

Dörren bakom honom öppnades, och Beach, hovmästaren, tågade in i högtidlig procession.

"Vem är det?" frågade lord Emsworth och vred sig runt sin axel.

"Det är jag, mylord — Beach."

"Har ni hittat dem?"

"Inte ännu, mylord", suckade hovmästaren.

"Då har ni inte letat."

"Jag har sökt ytterst sorgfälligt, mylord, men utan framgång. Thomas och Charles rapporterar också, att de inte nått något resultat. Stokes har ännu inte ingivit rapport."

"Asch!"

"Jag skall ännu en gång utsända Thomas och Charles till mylordssovrum", sade ledaren för spaningarna. "Jag hoppas att deras ansträngningar skall krönas med framgång."

Beach drog sig tillbaka, och lord Emsworth vände sig åter mot fönstret. Den tavla som bredde ut sig framför honom — fastän han olyckligtvis inte var i stånd att se den — var sällsynt ståtlig. Slottet, som är en av Englands äldsta bebodda byggnader, är nämligen beläget ett stycke upp i slutningen ovanför den berömda Blandingsdalen i Shropshire. Borta i det blånande fjärran löpte skogbevuxna höjder samman mot Severn, där den glimmade som en blottad klinga, och nerifrån floden böljade det grönskande parkområdet i våg efter våg upp mot slottet, tills det bröt sig i en färggnistrande bränning av blommor, där det doftande rike tog vid, över vilket Angus McAllister, lord Emsworths trädgårdsmästare, härskade. Det var den 30 juni, den ljuva blomstertidens själva höjdpunkt, och runt slottet flammade rosor, nejlikor, stockrosor, riddarsporrar, blåklockor, aklejoj, penséer, malvor

och alla de sköna blomster vilkas namn endast Angus McAllister vet. En duktig och samvetsgrann arbetare, McAllister, som kunde uppvisa de utmärktaste resultat på sitt område, trots det hindersamma bistånd som lord Emsworth ägnade hans verksamhet. I hans blomstersängar fanns mycket att visa på med stolthet, föga att se med bekymmer.

Knappt hade Beach avlägsnat sig, förrän lord Emsworth än en gång måste vända sig om. Dörren hade åter öppnats, och en ung man i den mest välskurna grå flannellkostym stod i dörröppningen. Han hade ett långlagt, måhända något uttryckslöst ansikte, inramat av ett glänsande, välfriserat och pomaderat hår, och han stod på ett ben. Ty det var nu så att Freddie Threepwood sällan kände sig alldeles obesvärad i sin faders närvaro.

"God morgon, pappa."

"Nå?"

Det vore inte att hålla sig strängt till sanningen att säga att lord Emsworths hälsning var präglad av någon större värme. Den rätta känslan saknades. För några veckor sedan hade han måst betala ut en femhundra pund för att reglera vissa vadhållningsaffärer, som hans ättling givit sig in på, och trots att detta icke tillfogat hans bankräkning något alldeles obotligt slag, hade det otvivelaktigt bidragit till att minska hans tillgänglighet för Freddie's charm.

"Du har tappat glasögonen, hör jag."

"Jag har det."

"Försmädligt, va?"

"Det är det."

"Borde ha ett extra par, va?"

"Jag har haft sönder mitt extra par."

"Otur, va? Och förlagt det andra?"

"Alldeles. Förlagt det andra."

"Har du letat efter de sabla glasögonen?"

"Jag har letat."

"Jag menar, de måste finnas någonstans."

"Förmodligen."

"Var såg du dem sist?" Freddie började elda upp sig.

"Gå din väg!" sade lord Emsworth, som började finna sin sons konversation irriterande.

"Va?"

"Gå din väg!"

"Gå min väg?"

"Ja, gå din väg!"

"Naturligtvis."

Dörren stängdes. Lorden vände sig åter mot fönstret.

Han hade stått så några minuter, då ett av de underverk, som kan inträffa i gamla förnäma bibliotek, utspelade sig. Utan ett ljud eller förebud började en bokhylla röra på sig, lämnade sina kamrater i ledet och svängde ut i rummet; genom den öppning den lämnade, såg man en skymt av ett litet arbetsrum. En ung man i glasögon kom ljudlöst in i biblioteket genom denna öppning, varpå böckerna återvände till sin plats.

Motsättningen mellan lord Emsworth och nykomlingen var slående, nästan dramatisk. Lord Emsworth var så påfallande, så rörande glasögonlös, Rupert Baxter, hans sekreterare, så utpräglad glasögonförsedd. Glasögonen var det första som slog en, när man såg mannen. De glimmade energiskt emot en. De såg oblidkeligt rätt igenom ett dåligt samvete, och även om ens samvete händelsevis var snö vitt, gjorde sig dessa glasögon påminna. Här, måste man säga sig själv, har vi en duglig ung man med glasögon.

Det var ingen överdrift att kalla Rupert Baxter duglig. Det var vad han först och främst var. Formellt endast en avlönad underordnad hade han tack vare sin chefs älskvärda tafatthet så småningom kommit att bli husets verkliga herre. Han var Blandings' hjärta, mannen som höll trådarna i sin hand, lotsen som förde skutan genom bränningarna så att säga. Lord Emsworth lämnade allting åt Baxter, bara han fick påta i jorden; och Baxter, som kände sig bördan mer än väl vuxen, axlade den utan att blinka.

Väl kommen inom skotthåll hostade Baxter. Lord Emsworth svängde hastigt runt; Baxters välbekanta hostning hade väckt ett svagt hopp i hans själ. Även detta, sken-

bart olösliga problem kanske kunde ge sig inför denna duglighet.

"Min kära Baxter, jag har gått och förlagt glasögonen. Mina glasögon. Jag har alldeles tappat bort dem. Jag kan inte fatta vart de tagit vägen. Ni har väl inte av en händelse sett dem?"

"Jo, lord Emsworth", svarade sekreteraren, lugn även i denna kris. "Ni har dem hängande på ryggen."

"På ryggen? Ja, minsann!" Lord Emsworth provade halten av Baxters uppgift och fann den — liksom alla Baxters uppgifter — exakt. "Ja, minsann, där är de! Vet ni, Baxter, jag måste faktiskt hålla på att bli tankspridd." Han halade in snodden och satte strålände pincenén till rätta på näsan. All retlighet, all förargelse hade dunstat bort som daggen från en av hans rosor. "Tack, tack, kära Baxter! Ni är ovärderlig."

Och med ett saligt leende styrde lord Emsworth mot dörren och Guds fria himmel och McAllisters stimulerande sällskap. Denna manöver avlockade Baxter ännu en hostning — denna gång en skarp, befallande hostning; och lorden hejdade sig motvilligt, som en hund som man visslar tillbaka, när han fått upp ett spår. Det drog ett moln över hans soliga lynne. Så beundransvärd Baxter i många avseenden var, hade han en benägenhet att plåga honom med saker ibland, och nu var det något som sade lord Emsworth, att han skulle komma att plågas.

"Bilen kör fram klockan två", sade Baxter lugnt men fast. "Precis klockan två."

"Bilen? Vilken bil?"

"Som ni ska fara till stationen med, lord Emsworth."

"Stationen? Vilken station?"

Rupert Baxter bevarade sitt lugn. Det fanns tillfällen, då han fann sin arbetsgivare litet provande, men han visade det aldrig.

"Ni kanske har glömt, lord Emsworth, att ni kom överens med lady Constance om att ni skulle resa in till London i eftermiddag."

"Resa till London!" flämtade lord Emsworth förfärad. "I det här vädret? Med tusen saker att se till i trädgår-

den? Fullständigt idiotiskt! Vad skulle jag fara till London för? Jag avskyr London."

"Ni kom överens med lady Constance om, att ni skulle bjuda mr McTodd på lunch i morgon på klubben."

"Vem tusan är mr McTodd?"

"Den bekante kanadensiske poeten."

"Aldrig hört talas om honom."

"Lady Constance har alltid beundrat honom. Hon skrev till honom och bjöd honom att komma till Blandings, om han någon gång skulle komma över till England. Han är i London nu och ska komma hit ut i morgon på fjorton dagar. Lady Constance föreslog, att ni skulle möta honom i London och göra honom sällskap ut, som en komplimang till honom för hans bemärkta ställning i litteraturen."

Nu mindes lord Emsworth. Han mindes också, att denna fullständigt djävulska plan inte i första hand var hans systers. Det var Baxter, som kommit upp med förslaget, och Constance hade gillat det. Han gjorde bruk av sina återfunna glasögon för att genom dem ondskefullt blänga på sin sekreterare, och icke för första gången på de senaste månaderna var han medveten om en känsla, att den där sabla Baxter höll på att bli en verklig hemsökelse. Baxter började få för höga tankar om sig själv, han började vilja göra sig gällande; det var odrägligt det här. Han önskade att han kunde bli av med karlen. Men hur skulle han få tag i en kompetent ersättare? Det var svårigheten. Vad man ville säga, så var Baxter duktig. I alla fall lekte lord Emsworth ett ögonblick med den sköna drömmen att avskeda honom. Och det är faktiskt möjligt, att han i detta ögonblick av yttersta desperation kunde ha företagit sig något i denna riktning, om inte biblioteksdörren i samma ögonblick för tredje gången hade öppnat sig för att släppa in ännu en besökare, vid vars åsyn lordens stridshumör sjönk och dog bort.

"Se, god morgon, Connie", sade han skuldmedvetet, som en pojke som blivit ertappad i syltskåpet. Av någon anledning hade hans syster alltid denna inverkan på honom.

Av alla morgonens besökare i biblioteket var det denna sista, som allra mest var värd att betrakta. Lord Emsworth var lång och mager och knotig. Rupert Baxter var kort och satt, och hans skönhet stördes av att han, som fallet ofta är med mörklagda unga män med dålig hy, aldrig såg riktigt ren ut. Inte ens Beach med all sin värdighet eller Freddie med sin slankhet skulle ha kommit långt vid en skönhetstävlan. Men lady Constance hörde till dem man inte kan undgå att lägga märke till. Hon var en slående vacker kvinna i mitten på fyrtiotalet. Hon hade klar, hög panna, de vackraste, vita, jämna tänder och en hållning som en kejsarinna. Hon hade stora, grå, milda ögon — inom parentes sagt missvisande, ty mild var knappast ett adjektiv man skulle brukat om lady Constance, om man kände henne. Hon kunde vara godmodig nog, när hon fick sin vilja fram, men vid de sällsynta tillfällen, då någon vågade göra henne emot, kunde hon bete sig på ett sätt som påminde om Cleopatra på dennas värsta morgonhumör.

"Jag hoppas jag inte stör, Clarence", sade lady Constance med ett vänligt leende. "Jag kom bara in för att höra att du inte hade glömt bort, att du ska resa in till London i eftermiddag för att möta mr McTodd."

"Jag sa just, att bilen kör fram klockan två", sade Baxter.

"Jag borde ha förstått, att ni inte skulle glömma någonting, mr Baxter. Ni är så underbart ordentlig. Jag förstår inte hur vi skulle reda oss utan er."

Den ordentlige Baxter bugade. Men han var, fastän tacksam för komplimangen, långtifrån överväldigad. Samma tanke hade ofta föresvävat honom själv.

"Ursäkta mig", sade han, "jag har några saker att uträtta . . ."

"För all del, mr Baxter."

Den ordentlige drog sig tillbaka genom dörren i bokhyllan. Han visste att hans arbetsgivare var på motspänstigt lynne, men han visste också, att han lämnade honom i goda händer.

Lord Emsworth vände sig om, sedan han stått en stund

och melankoliskt frånvarande blickat ut genom fönstret.

"Hör du, Connie", jämrade han sig. "Du vet hur jag avskyr litterära människor. Det är illa nog att ha dem i huset, men att vara tvungen att resa till London och hämta dem. . ."

Han jämkade oroligt på fötterna. Det var en ständig källa till förargelse detta, att hans syster måste samla ihop alla litterära celebriteter och släppa lös dem i själva fädernehemmet. Man visste aldrig, när hon skulle finna tiden mogen för en ny storhet. Redan hade han sedan årets början haft att stå ut med ett gott dussin av arten med korta mellanrum. I detta nu förgiftades hans liv av medvetandet om att en viss miss Aileen Peavey vistades under Blandings' tak. Vid blotta tanken miste solen sitt sken, som om man vridit på en knapp.

"Jag kan inte tåla litterära människor", fortsatte lorden. "Har aldrig kunnat. Och ta mig sjutton, om inte litterära fruntimmer är värst. Miss Peavey. . ." Herren till Blandings saknade ord. Han måste ta en paus. "Vem är miss Peavey?"

"Min kära Clarence", svarade lady Constance tåligt — hon kände sig god och överseende denna vackra morgon —, "om du inte vet att Aileen är en av den yngre skolans ledande skaldinnor, så måste du vara mycket okunnig."

"Det är inte det jag menar. Att hon skriver poesi vet jag. Men jag menar, vem är hon? Här trollar du fram henne helt plötsligt, som om du hade plockat fram en kanin ur en hatt", sade lord Emsworth i indignerad ton. "Var fick du tag i henne?"

"Först gjorde jag bekantskap med Aileen på atlantångaren, när Joe och jag var på hemväg från vår jordenruntresa. Hon var mycket vänlig och omtänksam, när jag hade kännning av sjön. . . Om du menar, vad hennes familj är, så vill jag minnas Aileen berättade mig en gång, att hon var släkt med Peaveyarna i Rutlandshire."

"Aldrig hört talas om dem", bet lord Emsworth av. "Och Gud bevare Rutlandshire, om de alls är lika henne."

Allt lady Constances sinneslugn kunde inte hindra, att

det vid dessa ord kom en hotfullt hård glans i hennes ögon, och det kan knappast vara tvivel om att hon i nästa ögonblick skulle låtit sin upproriske broder känna en av de förkrossande motstötter, som hon inom familjen varit berömd för alltifrån barnkammaren. Men i detta kritiska ögonblick uppenbarade sig återigen den duglige Baxter.

"Ursäkta mig!" sade Baxter och påkallade uppmärksamhet medelst en blixtnär från sina glasögon. "Jag glömde säga, lord Emsworth, att jag tyckte det var bekvämast för alla parter, om miss Halliday kom och sökte er på klubben efter lunchen i morgon."

"Herregud, Baxter!" Den plågade ädlingen hoppade upp som om han blivit stungen av en geting. "Vem är miss Halliday? Är det ett litterärt fruntimmer till?"

"Miss Halliday är den unga damen som ska komma till Blandings för att katalogisera biblioteket."

"Katalogisera biblioteket? Vad behöver det katalogiseras för?"

"Det har inte gjorts sedan 1885."

"Ja, och titta bara så utmärkt vi har klarat oss ändå", sade lord Emsworth, icke utan en viss knivighet.

"Var inte löjlig, Clarence!" sade lady Constance förargad. "Katalogen i ett stort bibliotek som detta måste föras à jour." Hon gick mot dörren. "Jag önskar verkligen, att du ville vakna upp och börja intressera dig för någonting. Jag vet inte hur det skulle gå, om vi inte hade mr Baxter."

Och med en blick full av gillande riktad mot sin förbundne lämnade hon rummet. Kylig och sträng återkom Baxter till diskussionsämnet.

"Jag har skrivit till miss Halliday och föreslagit halvtre som en lämplig tid."

"Men, hör nu. . ."

"Man måste naturligtvis träffa henne personligen, innan man bestämmer sig."

"Ja, men jag har ingen lust att låta binda mig på det här viset."

"Eftersom ni ändå skulle fara till London, lord Emsworth, för att möta mr McTodd, så tyckte jag. . ."

"Men jag ämnar inte fara till London och möta mr Mc Todd", for lorden ut i ett anfall av matt ursinne. "Kommer inte i fråga. Jag kan absolut inte lämna Blandings. Det vackra vädret kan ta slut när som helst. Jag har inte lust att förlora en enda dag."

"Allting är ordnat."

"Skicka ett telegram till karlen — oförutsett hinder."

"Det kan jag inte ta på mitt ansvar", sade Baxter kallt.

"Men kanske lady Constance kunde..."

"Asch!" sade lord Emsworth olyckligt. "Nå, om jag måste fara, så måste jag väl", sade han efter en dyster fundering. "Men att resa ifrån trädgården och låta steka sig i London vid den här tiden på året..."

Det föreföll inte att vara något mera att säga om saken. Han tog av sig glasögonen, putsade dem, satte på dem igen och hasade sig mot dörren. När allt kom omkring, tänkte han, så hade han i alla fall förmiddagen på sig, och han ämnade göra det mesta möjliga av den. Men den första ogrumlade hänryckningen över att få ge sig ner och rota bland blommorna var fördunklad och stod inte att återvinna. Någon så vansinnig plan som att försöka trotsa sin syster Constance närde han inte, men hela saken hade ingivit honom en djup bitterhet. Den förbaskade Constance... Fan ta Baxter... Miss Peavey kunde...

Dörren slöt sig efter lord Emsworth.

II

Under tiden hade lady Constance gått nedför trappan och passerade just genom den stora hallen, när ett huvud stacks ut genom dörren till rökrummet. Ett runt, grånat huvud med tillhörande ansikte av frisk, rosig färg.

"Connie!" sade huvudet.

Lady Constance hejdade sig.

"Vad är det, Joe?"

"Kom in ett ögonblick!" sade huvudet. "Jag vill tala med dig."

Lady Constance gick in i rökrummet. Det var ett stort rum, ombonat med böcker runt väggarna, och ett fönster som vette ut mot en italiensk trädgård. En stor spiseld upptog så gott som hela ena sidan, och framför spisel, med benen utspärrade framför en osynlig brasa, hade mr Joseph Keeble redan tagit ställning. Det var som en skarpsynt iakttagare kunde ha iakttagit, en något konstlad säkerhet och nonchalans i hans uppträdande.

"Vad är det, Joe?" frågade lady Constance och log älskvärt mot sin make. När hon för två år sedan gifte sig med denne åldrande änkling, om vilken världen ingenting annat visste, än att han samlat ihop en stor förmögenhet på Sydafrikas diamantfält, hade det inte saknats cyniker som velat se ett rent konvenansparti i affären, en affärstransaktion, varigenom mr Keeble utbytte sina pengar mot lady Constances sociala ställning. Men detta var inte fallet. På ömse håll hade detta äktenskap varit byggt på äkta känsla. Mr Keeble dyrkade sin hustru, och hon var honom varmt hängiven, fastän utan löjlig eftergivenhet. Det var ett enat och lyckligt par.

Mr Keeble klarade strupen. Han tycktes ha en viss svårighet att tala. Och när han började, var det inte med det han ämnat tala om, utan med en sak som redan blivit genomtröskad i tidigare samtal.

"Jo, Connie, jag har tänkt på det där halsbandet . . ."

Lady Constance skrattade.

"Var inte dum, Joe! Inte har du kallat in mig i ett kvavt rum en sådan här vacker morgon för att tala om det för hundrafemtionde gången!"

"Ja, vet du, det är ingen mening med att ta risker."

"Var inte fånig! Vad kan det finnas för risker?"

"Det var ett inbrott borta på Winstone Court bara några mil härifrån för ett par dagar sedan."

"Var inte så löjlig nu!"

"Det halsbandet kostade nära tjugotusen pund", sade mr Keeble i den vördnadsfyllda ton, som människor med affärstraditioner brukar, när det gäller stora penningsummor.

"Jag vet det."

"Det borde förvaras i banken."

"En gång för alla, Joe", sade lady Constance och blev på en gång alls icke älskvärd utan drottninglik och befalande, "jag vill *inte* ha halsbandet på banken. Vad är det för mening med att ha ett vackert halsband, om det ska ligga i ett bankvalv jämt? Nu kommer snart grevskapsbalen och sedan ungarbälen och sedan — nej, jag *behöver* det. Jag kan ju skicka det till banken, när vi passerar genom London på vägen till Skottland, men förr blir det inte. Jag vill inte att du ska tjata mer om den saken."

Det blev tyst. Mr Keeble ångrade nu att han i sin olyckliga feghet inte hade gått rakt på det som egentligen låg honom om hjärtat. Han kunde inte dölja för sig, att hans anmärkningar om halsbandet, hur utomordentligt förnuftiga och berättigade de än varit, hade ofördelaktigt påverkat hans makas förut så blida lynne. Nu kom det att bli svårare än någonsin att kasta sig in på huvudfrågan. Men det måste ske, hur det än kändes, ty det rörde affärer, och i affärer hade mr Keeble inte längre handlingsfrihet. Han och lady Constance hade gemensamt bankkonto, och det var hon som bestämde hur det skulle användas. Detta var en anordning, som mr Keeble haft rika tillfällen att ångra, sedan han gått med på den i ett svagt ögonblick under smekmånaden, då man är fallen för att begå dårskaper.

Mr Keeble hostade. Inte den bestämda, affärsmässiga hostning, som vi redan hört Rupert Baxter ge luft åt i biblioteket, utan ett svagt, halvkvävt ljud som ett bråkande av ett försagt får.

"Jo, Connie", sade han. "Jo . . ."

Och ett slags kall hinna bredde sig vid dessa ord över lady Constances ögon, ty något sjätte sinne sade henne vad det var som nu skulle komma.

"Jo, Connie . . . hm . . . jag fick just ett brev från Phyllis."

Lady Constance sade ingenting. För ett ögonblick glimmade det till i hennes blick, så frös den igen. Hennes aning hade inte bedragit henne.

En enda skugga hade hittills fallit över detta lyckliga

äktenskap. Men olyckligtvis var det en skugga av ansenliga proportioner, en skugga av alldeles extra storlek och djup, och den hade verkat högst avkylande. Det var Phyllis, mr Keebles styvdotter, som var dess upphov, vilket hon blivit helt enkelt genom att överge den förmögne och passande unge man som lady Constance hade prackat på henne (ungefär som en trollerikonstnär får en att dra det kort han vill ur leken), och att ge sig i väg och gifta sig med en långtifrån rik och alldeles icke passande person, om vilken ingenting mera tycktes vara känt än att hans namn var Jackson. Mr Keeble, vars okonstlade övertygelse var att allt vad Phyllis gjorde var rätt, hade varit beredd att filosofiskt finna sig i situationen; men hans hustrus vrede hade varit djup och fruktansvärd. Till den grad, att det måste betraktas som en akt av hjältemod av honom att bara nämna flickans namn. Ty lady Constance hade uttryckligen förklarat, att hon aldrig mera ville höra det.

Livligt medveten om allt detta gjorde mr Keeble ett uppehåll efter detta första meddelande och måste skramla med nycklarna i byxfickan ett tag för att få mod att fortsätta. Han såg inte på sin hustru, men han visste precis hur avskräckande hennes ansiktsuttryck måste vara. Det var ingen lätt och behaglig uppgift på en solig sommarmorgon.

"Hon skriver", fortsatte mr Keeble med blicken i mattan och en djupare rodnad på kinderna, "att unge Jackson har ett tillfälle att överta en stor farm — i Lincolnshire, tror jag hon skrev — om han kan uppbringa tretusen pund."

Han gjorde ett uppehåll och stal sig till en blick på sin hustru. Det var som han fruktat. Hon hade stelnat till. Namnet Jackson hade liksom en trollformel förvandlat henne till marmor. Precis som Pygmalion och Galatea, fast bak och fram. Förmodligen andades hon alltjämt, men syntes gjorde det inte.

"Så jag tänkte bara", sade mr Keeble och utförde ännu ett obligato med sina nycklar, "det föll mig in att... det är ju en fullkomligt säker affär... stället tycks ju ge

alldeles utmärkt avkastning... den nuvarande ägaren säljer bara därför att han ska lämna landet... det föll mig in att... och naturligtvis skulle de få betala god ränta på pengarna..."

"Vilka pengar?" frågade statyn iskallt.

"Ja, jag tänkte att... jag ville bara tala om saken... jag tyckte att om du var med om det, så.. god placering, förstår du, och det är inte lätt att hitta säkra placeringar nuförtiden... jag tänkte att vi skulle kunna låna dem pengarna."

Han tystnade. Men han hade fått fram vad han ville och kände sig lättad. Han skramlade med nycklarna igen och gned bakhuvudet mot spiselkransen. Själva beröringen tycktes ge honom styrka.

"Vi måste göra upp det här en gång för alla, Joe", sade lady Constance. "Du vet att jag var villig att göra allting för Phyllis, när vi gifte oss. Jag ville bli som en mor för henne. Jag gav henne alla möjligheter, tog henne med ut överallt. Och vad hände?"

"Ja, jag vet, men..."

"Hon blev förlovad med en ung man med god förmögenhet..."

"En makalös åsna", insköt mr Keeble och morskade sig ett ögonblick vid tanken på den saligen framlidne, som han aldrig tyckt om. "Och en ung sälle dessutom. Jag ska säga dig, att jag har hört historier."

"Prat! Ska man tro allt man hör om folk, så går ingen säker. Det var en förtjusande ung man; han skulle ha gjort Phyllis fullkomligt lycklig. Och i stället för att gifta sig med honom ger hon sig i väg med den där — Jackson!" Lady Constances röst vibrerade. Mera förakt kunde inte ha rymts i två stavelser. "Efter vad som har hänt ämnar jag verkligen inte ha mera med henne att göra. Jag kommer inte att låna dem en penny, så var så god och låt oss slippa den här diskussionen. Jag hoppas, att jag inte är orättvis, men jag måste säga, att Phyllis' sätt att bete sig..."

Hon avbröt sig vid att dörren plötsligt gick upp. Lord Emsworth stegade in, jordig och iförd en beklaglig gam-

mal jacka. Han betraktade vänligt men frånvarande sin syster och svåger, alldeles omedveten om att han avbrutit ett samtal.

"'Trädgårdsodling som skön konst'", mumlade han. "Connie, har du sett en bok som heter 'Trädgårdsodling som skön konst'? Jag höll på att läsa i den i går kväll här inne. 'Trädgårdsodling som skön konst'. Det är titeln. Vart kan den ha tagit vägen?" Hans drömmande blick fladdrade av och an. "Jag ville visa den för McAllister. Det är ett ställe där som direkt vederlägger hans anarkistiska åsikter om..."

"Den är väl på någon av hyllorna", sade lady Constance kort.

"På någon av hyllorna?" sade lord Emsworth, märkbart imponerad av detta intelligensprov. "Naturligtvis, naturligtvis, det är den nog."

Mr Keeble skramlade dystert med sina nycklar. Det hade kommit ett upproriskt uttryck i hans rosiga ansikte. Dessa rebelliska stämningar kom inte ofta över honom, ty han älskade sin hustru med nästan hundlik tillgivenhet och hade vant sig vid att låta henne regera, men nu var han full av harm. Det var oresonligt, ansåg han. Hon borde inse, hur starkt han kände för den stackars lilla Phyllis. Det var för djävulskt hjärtlöst att kasta ut henne som en gammal sko, bara för att...

"Ska du gå?" frågade han, då han såg sin hustru närma sig dörren.

"Ja, jag ska gå ut i trädgården", sade lady Constance. "Var det något annat du ville tala med mig om?"

"Nej", sade mr Keeble nedslaget. "Nej."

Lady Constance lämnade rummet, och en djup, manlig tystnad bredde sig där inne. Mr Keeble gned tankfullt bakhuvudet mot spiselkransen och lord Emsworth kraf-sade i bokhyllorna.

"Clarence!" sade mr Keeble plötsligt. Han hade fått en idé, man skulle nästan kunna säga en inspiration.

"Va?" svarade lord Emsworth frånvarande. Han hade funnit sin bok och vände nu dess blad, helt upptagen av sitt ämne.

"Clarence, kan du . . ."

"Angus McAllister", anmärkte lord Emsworth bittert, "är en ren kättare, och envis och oresonlig är han. Författaren här säger uttryckligen, att . . ."

"Clarence, kan du låna mig tretusen pund och inte låta Connie få veta det?"

Lord Emsworth blinkade.

"Inte låta Connie få veta det?" Han tog ögonen från boken för att medlidsamt betrakta denne förvillade individ. "Kära du, hur skulle det gå till?"

"Hon skulle aldrig behöva veta om det. Jag ska säga dig, varför jag behöver pengar . . ."

"Pengar?" Varje uttryck hade åter försvunnit ur lord Emsworths blick. Han läste igen. "Pengar? Men kära du, pengar? Pengar? Vad för pengar? Jag har sagt det hundra gånger så visst som en", förklarade lord Emsworth, "att Angus McAllister har fel i sina idéer om malva."

"Får jag förklara hur det är? De där tretusen punden . . ."

"Men kära du! Det kan jag verkligen inte ta emot. Det är så likt dig — så generöst och vackert", sade lorden hjärtligt, fast en smula ut i det blå, "det är så likt dig, att erbjuda det, men jag har alldeles tillräckligt, kära du, alldeles tillräckligt. Jag *behöver* det verkligen inte . . ."

"Men du förstår inte. Jag . . ."

"Nej, nej. Nej, nej. Men jag är dig tacksam i alla fall, kära du, för att du ville ge mig tillfället. Det var så snällt av dig. Mycket, mycket snällt", fortsatte lord Emsworth och ringlade läsande i sin bok ut genom dörren.

"Verkligen mycket snällt. . ."

Dörren slöt sig bakom honom.

"Jäklar!" sade mr Keeble.

Han sjönk ner i en stol i ett tillstånd av djupaste nedslagenhet. Han tänkte på det brev, som han måste skriva till Phyllis. Stackars lilla Phyllis — han måste skriva till henne, att han inte kunde göra vad hon bad honom om. Och varför, tänkte mr Keeble med bittra självförebåelser, kunde han inte? Bara för att han var en knäsvag ynk-

rygg, som var rädd för ett par grå ögon med en benägenhet att frysa till is.

"*Min kära Phyllis!*" skrev han.

Här höll han upp. Hur i hela världen skulle han få fram det? Vilket brev att skriva! Mr Keeble lutade huvudet i händerna och stönade högt.

"Mors!"

Brevskrivaren vände sig hastigt om och blev utanmärkbar förtjusning varse unge Frederick stående alldeles bakom hans stol. Han blängde förnärmat på honom, ty han var inte bara förtvivlad utan hade dessutom blivit skrämmd. Han hade inte hört någon gå i dörren. Det var som om den välkammade ynglingen hade skjutit upp ur en lucka i golvet.

"Kom genom fönstret", förklarade den välborne Freddie. "Jo, jag undrar, kan farbror Joe låna mig tusen pund?"

Ett gnällande som av en trampad pekingeser undslapp mr Keeble.

III

Rödögd, utpinad, desperat reste sig nu Keeble sakta ur sin stol, svällande som en ballong. Välborne Freddie höjde en avvärjande hand; det började gå upp för honom, att han kanske inte framfört sin begäran med all den takt man skulle kunna tänka sig använd i en sådan sak.

"Ett enda ögonlock!" bad han. "Bara en halv sekund! Jag ska förklara alltsammans."

Mr Keebles känslor gav sig luft i ett kvävt rytande.

"Förklara!"

"Jo, jag ska förklara. Jag råkade bara börja i fel ända. Ingenting alls att fästa sig vid. Det händer så lätt. Jo, saken är den, att jag har en plan. Jag ger mitt hedersord. Om farbror bara kan skjuta upp att få slag i tre minuter" — Freddie iakttog ängsligt sin alltjämt apoplektiske släkting — "så har jag ett tip som farbror aldrig haft maken till. Jag ville bara veta, om jag kunde få låna tusen

pund, ifall farbror tycker att affären är värd att göra. Men jag är fullständigt beredd att lägga fram alltsammans och lita på farbrors ärlighet, ifall det skulle bli något."

"Tusen pund!"

"En nätt, rund summa", log unge Freddie helt insmickrande.

"Och vad ska du med tusen pund till?" undrade mr Keeble, sedan han återhämtat sig något.

"Alltid behöver man tusen pund", tyckte Freddie. "Men jag kan gärna tala om, att jag har en speciell orsak den här gången, om farbror vill svära på att det inte kommer under gubbens hatt."

"Om du menar, att du inte önskar, att jag ska upprepa för din far någonting som du berättar mig i förtroende, så skulle jag naturligtvis inte drömma om att göra något sådant."

Freddie såg litet undrande ut. Hans hjärna arbetade inte med någon blixtsnabb hastighet.

"Det där begrep jag inte riktigt", erkände han. "Ämnar farbror berätta det för honom eller inte?"

"Jag ska inte berätta någonting."

"Gamle hederlige farbror Joe!" sade Freddie lättad. "En hedersknyffel, det är vad jag alltid har sagt. Jo, hör nu, farbror vet vilket liv det har varit för att jag råkade sätta litet på fel häst häromsistens?"

"Jag vet."

"Oss emellan, så gick jag och förlorade femhundra pund in kontantibus. Och jag vill bara göra en enkel fråga: Varför gick jag och förlorade?"

"För att du är en jökla åsna."

"Ja, nå ja", sade Freddie och tänkte över detta, "man kan ju uttrycka sig så, förstås. Men vad var jag en åsna för?"

"Gud i himmelen", utropade den plågade mr Keeble, "jag är väl ingen psykoanalytiker heller!"

"Jag menar förstås, jag gick och förlorade helt enkelt därför att jag var på fel sida om staketet. Det är idiotiskt att spela på hästar. Enda sättet att tjäna pengar är att själv vara bookmaker, och det är vad jag ämnar bli, om

jag kan få tag i tusen pund. Jag har en gammal Oxfordkamrat, som är på en bookmakers kontor, och de kan ta in mig, om jag kan sätta in tusen pund. Men jag måste bestämma mig fort, annars blir det för sent. Farbror har ingen aning, vilken konkurrens det är om en sådan plats."

Mr Keeble lyckades efter många fåfänga försök själv få skjuta in ett ord.

"Och du tror allvarligt, att jag skulle... Men vad tjänar det till att prata om det här! Jag har ingen möjlighet att uppbringa en summa som den du talar om. Om jag det hade", sade mr Keeble med känsla, "om jag det hade..." Och hans blick sökte sig till brevet på bordet, brevet, som inte hunnit längre än till "*Min kära Phyllis!*"...

Freddie visade alla tecken till sympati.

"Jag vet hur det är, farbror Joe, jag tycker det är förbaskat synd om farbror. Jag menar, faster Constance och allt det där."

"Va!" Hur besvärande mr Keeble emellanåt funnit sin egendomliga finansiella situation, hade han alltid haft den trösten, att den var en hemlighet mellan honom och hans hustru. "Vad menar du egentligen?"

"Ja, jag vet ju, att faster Constance håller ett öga på dublonerna och granskar de utgående posterna och så där. Och jag tycker det är skändligt, att hon inte kan langa fram några nystrukna åt Phyllis. Den flickan", sade Freddie, "har jag alltid tyckt om. Förbaskat sätt! Vad tusan skulle hon inte gifta sig med Jackson för? Jag menar, man kan väl bli förälskad", sade Freddie, som hade mycket bestämda åsikter i detta ämne.

Mr Keeble satt och svalde som en fisk.

"Farbror förstår", sade Freddie, "att jag satt och rökte en liten cigarrett efter frukosten där ute, utanför fönstret, så jag råkade få höra alltsammans. Jag menar matchen med faster Constance och det här om stackars lilla Phyllis, och hur farbror försökte slå en vigg av gubben och så vidare."

Mr Keeble bubblade över.

"Du... du... du lyssnade!" bröt han ut.

"Ja, och det var en sabla tur", sade Freddie med en hjärtlighet, som inte alls tog intryck av farbroderns förintande blick. "Sabla tur, att jag lyssnade. För jag har en plan."

Mr Keeble skattade knappast sin unge släktings begåvning så högt, att han under normala omständigheter skulle ha besvärat sig med att närmare efterforska arten av den plan, som gång efter annan skymtat i Freddie's konversation för att ständigt åter försvinna i dimmorna. Men han var nu så djupt sjunken i förtvivlans dy, att han grep till och med efter detta lilla halmstrå.

"En plan? Menar du en plan för att hjälpa mig ur. . . ur mina svårigheter?"

"Absolut! Endast första klassens vara. Jag menar", förtydligade Freddie, "farbror behöver tretusen pund, och jag kan leverera dem."

"Var vänlig och gör det då!" sade mr Keeble; och efter att ha öppnat dörren och försiktigt tittat ut låste han den samt gick tvärsöver rummet och stängde fönstret.

"Lite unket blir det ju, men det kanske är lika gott", sade Freddie. "Jo, det är på det viset. Farbror minns vad farbror sa till faster Constance om att någon figur kunde smyga sig in och norpa hennes halsband?"

"Jag minns."

"Ja, varför inte?"

"Vad menar du?"

"Jag menar, varför gör inte farbror det?"

Mr Keeble betraktade sin nevö med illa dold häpnad. Han hade varit förberedd på något idiotiskt, men detta överträffade alla förväntningar.

"Stjäl min hustrus halsband?"

"Absolut! Precis vad jag menade. Jag var rädd för att farbror inte skulle fatta idén. Nyp halsbandet! För det är så", sade Freddie och glömde så fullständigt bort den aktning en ung man är skyldig en äldre släkting, att han knackade farbrodern på bröstkorgen, "om man stjälar en sak från sin hustru, så är det inte stöld. Lagen är sådan. Det har jag sett på en film i stan."

Välborne Freddie var en ivrig forskare i den moderna

filmens historia. Han kunde med en enda blick skilja ett mästerverk från ett mästerverkens mästerverk, och vad han inte visste om vilseförda hustrur och njutningslystna världsmän, skulle inte ha räckt till en enda liten text.

"Har du förlorat förståndet?" brummade mr Keeble.

"Det bör väl inte vara svårt att få tag i. Och har farbror det väl i fickan, så ordnar sig ju allting. Jag menar, det vore bara att skriva ut en check för att faster Connie ska få ett nytt halsband — så skulle hon ju kvittra av förtjusning, och det har farbror till godo en annan gång förstås. Och det andra halsbandet, det norpade halsbandet, förstår farbror, det skulle ju stå till förfogande, så att säga. Va? Det kunde farbror sälja privat och förtroligt och skeppa tretusen pund till Phyllis, sen fick jag stoppa på mig mina tusen pund, och så kunde farbror sätta in resten någonstans utan att faster Connie behövde veta något. Kunde vara bra att ha", menade unge Freddie, "någon gång när åskan går."

"Har du alldeles...?"

Mr Keeble var på väg att upprepa sin förra fråga, när han plötsligt greps av en djup insikt om hur genial i all sin enkelhet den unge mannens plan var, trots alla förutfattade meningar om hans intelligensnivå. Så lysande, att man nästan måste betvivla att han kläckt ut den själv.

"Inte alldeles själv", sade Freddie blygsamt, som om han anat detta outtalade tvivel. "Jag såg något liknande på bio en gång. Där var det ett försäkringsbolag, som mannen ville betala igen för gammal ost, och så var det inte ett halsband, som han norpade, utan några obligationer. Men principen är densamma. Nå, hur gör vi nu, farbror Joe? Vad sägs? Är det värt tusen pund eller inte?"

Fastän han i egen person stängt dörrar och fönster måste mr Keeble kasta en konspiratörs misstänksamma blickar omkring sig. De hade hela tiden talat med sänkt röst, men nu kom orden i en knappt hörbar viskning.

"Tror du att man skulle kunna? Hur skulle man bära sig åt?"

"Bära sig åt? Asch, man behöver väl inte bära sig åt?"

Det är ju gjort på en sekund. Och det fina med det är, att om de skulle slå ner på farbror, så är det ingen som kan säga ett ord, för det är ingen stöld att norpa sin hustrus nipper. Lagen är så."

Detta påstående, att ingen skulle kunna säga ett ord under antydda omständigheter, föreföll mr Keeble så totalt avvika från sanningen, att han måste protestera.

"Din faster skulle ha en hel del att säga", anmärkte han dystert.

"Va? Jaha, jag förstår vad farbror menar. Ja, den risken fick man ju ta. Men det skulle ju inte finnas några chanser för henne att upptäcka saken."

"Men det skulle kunna hända."

"Ja, det är klart, om man ser det på det sättet, att det skulle det kunna."

"Freddie, min gosse", sade mr Keeble ynkligt, "jag törs inte."

Freddie såg sina tusen pund dunsta bort inför sina ögon, och han kunde inte avhålla sig från att ge luft åt sina känslor på ett långtifrån passande sätt.

"Äsch, hör nu, var inte en sådan förbaskad hare!"

Mr Keeble skakade på huvudet.

"Nej", upprepade han, "nej, jag törs inte."

Det skulle ha kunnat förefalla, som om förhandlingarna här nått en död punkt, men med ettusen pund ännu inom synhåll kunde Freddie inte utan vidare uppge en så lovande komplot. Som han stod där och eldade upp sig över sin farbrors klenmodighet, blev honom ännu en idé beskärd.

"Vet farbror vad!" ropade han.

"Inte så högt!" jämrade sig den klenmodige mr Keeble.

"Inte så högt!"

"Vet farbror vad!" återtog Freddie i en hes viskning.

"Hur skulle det vara om jag åtog mig att norpa halsbandet?"

"Va?"

"Hur skulle det vara..."

"Vill du det?" Det hopp som hade svunnit ur mr Keebles uppsyn började åter lysa upp hans drag. "Kära

gosse, vill du verkligen det?"

"För tusen pund, det kan farbror slå sig i backen på att jag vill."

Mr Keeble grep feberaktigt efter sin unge frändes hand.

"Freddie", sade han, "det ögonblick du lämnar mig halsbandet, ska du ha inte ettusen utan tvåtusen pund."

"Farbror Joe", sade Freddie med samma intensitet, "tummen på det."

Mr Keeble torkade sig om pannan.

"Du tror att du kan ordna det?"

"Ordna det?" Freddie skrattade obekymrat. "Vänta bara!"

Mr Keeble grep åter hans hand med den största värme.

"Jag måste gå ut och få lite luft", sade han. "Jag är alldeles nervös. Kan jag verkligen lämna saken åt dig, Freddie?"

"Absolut!"

"Utmärkt. Då ska jag skriva till Phyllis i kväll, att jag hoppas kunna skaffa pengarna hon behöver."

"Skriv inte 'hoppas!'" sade Freddie översvallande. 'Ska' är ordet. Futurum! Handling i tillkommande tid. Hej, hej!"

IV

Freddie Threepwood kände sig så upplyft, att han inte orkade annat än bara ligga utsträckt i en stol och känna hur stark, vaken, snabb, intelligent och handlingskraftig han var. Men sådana rus varar som andra rus inte länge, och så småningom började han känna hur ett och annat tvivel stack upp huvudet, litet skyggt i början, sedan allt envisare, tills han efter någon kvart befann sig i ett tillstånd av absolut brist på självförtroende. För att uttrycka saken med mindre elegans och i större överensstämmelse med hans eget ordval: han var skraj.

Ju mera han tänkte på det företag han stod inför, dess mindre lockande föreföll det. Hans inbillning tillhörde inte de livligaste, men till och med han kunde med blott

alltför obehaglig klarhet utmåla för sig den storskräll som skulle inträffa, om han blev tagen på bar gärning i färd med att stjäla sin faster Constances halsband. Anständigheten måste i ett dylikt fall försegla hans läppar i vad det gällde hans farbror Josephs andel i affären. Och även om — som tänkbart var — anständigheten skulle svika i en sådan kris, sade honom hans förnuft, att farbror Joseph utan minsta tvivel skulle svära sig fri från varje som helst kännedom om eller förbindelse med ett så fruktansvärt brott. Och var stod han själv då? I klistret, utan tvivel. Ty Freddie kunde inte dölja för sig, att det inte fanns någonting i hans tidigare historia som kunde göra det otänkbart för hans nära och kära, att han var i stånd att stjäla en älskad fasters juveler för personlig vinnings skull. Utslaget skulle utan minsta tvivel bli klart fällande.

Och ändå sved det i honom att dessa tvåtusen pund skulle behöva glida honom ur händerna.

En ung man vid skiljövägen.

I denna själanöd slet sig Freddie ur fåtöljens famntag och började mäta rummet som en tiger i bur. Härunder kom han plötsligt i smärtsam kontakt med ett långt bord, på vilket den ordningsälskande Beach brukade i en noga tillrättalagd rad placera alla tidningar och magasin som sökte sig till slottet. Sammanstötningen tjänade att väcka upp honom ur hans dova dvala; han grep frånvarande närmaste tidning, som råkade vara *Morning Globe*, och återvände till sin fåtölj i hopp om att medelst fördjupande i dess hästspalt finna lugn för sina sönderslitna nerver. Ty fastän han numera var fjärran från all praktisk gärning i hästsportens tjänst, hade han bevarat ett melanholiskt intresse för vad pressens experter ansåg i fråga om utsikterna för dagens löpningar. Han tänkte en cigarett och vecklade ut bladet.

I nästa ögonblick satt han, i stället för att omedelbart övergå till sista sidan, som brukade rymma hästsporten, och stirrade med en underlig torr känsla i halsen på en annons på första sidan.

Det var en välgjord annons, som tilldragit sig många

läsares uppmärksamhet denna samma morgon. Den hade i så måtto fyllt sin uppgift, ty den var just avfattad för att dra till sig uppmärksamheten. Men medan andra hade gått vidare med ett småleende och undrat hur någon kunde kasta bort goda pengar på att sätta in sådant nonsens i tidningen, bar den ett allvarligt budskap till Freddie. För hans filmtränade intellekt fanns det inga tvivel om äktheten.

Detta var vad han läste:

PSMITH ORDNAR SAKEN.

Psmith sköter allt. Psmith är alltid redo.

SÖKER NI NÅGON

att ordna era affärer? — att sköta er rörelse? — att gå ut med hunden? — att mörda er tant?

PSMITH ORDNAR SAKEN.

GÄRNA LAGBROTT.

Vad ni vill ha gjort

(så länge det ingenting har att göra med fisk)

PSMITH ORDNAR SAKEN.

Hänvändelse till R. Psmith, Box 365.

PSMITH ORDNAR SAKEN.

Freddie drog djupt efter andan. Han läste igenom annonsen en gång till. Jo, det lät bra.

Dessutom var det ju nästan som en direkt bönhörelse. Freddie insåg i detta ögonblick klart, att vad han hela tiden önskat var en kompanjon att dela de faror som låg framför honom. Inte att dela dem heller så mycket som att lyfta dem av hans egna skuldror. En sådan kompanjon kunde han nu förvärva. Farbror Joe skulle ge honom tvåusen pund, om han lyckades. Mannen i annonsen skulle säkert vara förtjust om han fick ett par hundra...

Två minuter senare satt Freddie vid skrivbordet och författade ett brev. Då och då kastade han en skygg blick över axeln mot dörren. Men huset var tyst och stilla. Inte ett fotsteg störde honom.

V

Freddie gick ut i trädgården. Han hade inte kommit långt förrän vinden bar till hans öra en anmärkning i diskanttoner om skotsk envishet, som kunde härröra endast från en källa. Han påskyndade sina steg.

"Jo, pappa!"

"Nå, Frederick?"

Freddie skruvade sig.

"Jo, jag undrade om jag kunde få följa med in till London i eftermiddag."

"Va?"

"Ja se, jag borde faktiskt gå till tandläkaren. Jag har inte varit hos honom på en sabla tid."

"Jag förstår inte alls att det ska vara nödvändigt att fara till London för att söka en tandläkare. Det finns en i Shrewsbury, och du vet att jag inte vill att du ska fara till London."

"Ja, men den här tanddoktorn förstår sig nu på mina betar. Har alltid skött om dem, menar jag. Alla som begriper sig på sådant säger att det är ett fullständigt misstag att springa till olika tandläkare."

Lord Emsworths uppmärksamhet hade redan återgått till den väntande McAllister.

"Ja, ja, för all del."

"Det var väldigt hyggligt, pappa."

"Men en sak vill jag säga, Frederick. Jag kan inte vara med om att du ska ströva omkring i London hela dagen. Du måste ta tolvochfemtio-tåget tillbaka."

"Ja, det blir bra, pappa."

"Men ta nu sitt förnuft till fånga, McAllister", sade lord Emsworth, "det är ju allt jag begär, ta sitt förnuft till fånga! . . ."

2 *Psmith gör entré*

Vid den timme, då lord Emsworths tåg, som förde honom och hans son Freddie bort från Blandings slott mot London, hade nått ungefär halvvägs, steg en mycket lång, mycket mager, mycket allvarlig ung man i glänsande cylinder och oklanderlig förmiddagsdräkt uppför trappan till nummer aderton, Wallingford Street, West Kensington, och ringde på dörrklockan. När han gjort detta, tog han av sig cylindern, torkade sig om pannan, ty det var varmt i eftermiddagssolen, och såg sig omkring med utpräglad motvilja.

"Inte hänförande just", mumlade han.

Få personer med mera utpräglat skönhetssinne skulle ha haft något att invända mot den unge mannens omdöme. När den stora revolutionen mot Londons förfulnande verkligen utbryter och skrämmande hopar av konstnärer och arkitekter, drivna till ursinne, slutligen tar lagen i egna händer och härjande och brännande tågar genom staden, kommer Wallingford Street, West Kensington, med säkerhet icke att undgå facklan. Den måste för länge sedan ha blivit utsedd att förstöras. Ty fastän den har vissa fördelar av låg, praktisk natur, billiga hyror och nära till bussarna och underjordsbanan, är det en specifikt motbjudande liten gata. Den är belägen mitt i ett distrikt, där London plötsligt blommar upp i ett slags eksem av rött tegel, och består av två parallella rader av villor, hopbyggda två och två, alla exakt lika, alla omgärdade av trasiga häckar, alla med infällningar av färgat glas i de mest beklagliga mönster i ytterdörren. Ofta kan man se känsliga unga impressionister från konstnärskolonien uppåt Holland Park stappla igenom Wallingford Street med händerna för ögonen och mumlande mellan sammanbitna tänder: "Huru länge? Huru länge?"

En liten ensamjungfru kom och öppnade dörren och stod förstelnad vid åsynen av besökaren, som nu satt en monokel i högra ögat och genom denna betraktade henne.

"Riktigt varmt i eftermiddag", yttrade han hjärtligt.

"Jaa."

"Men ganska behagligt väder", hävdade den unge mannen. "Säg mig, är mrs Jackson hemma?"

"Nej, det är hon inte."

"Inte?"

"Nej, hon är inte hemma."

Den unge mannen suckade.

"Ack ja", sade han, "vi måste alltid minnas, att sådana besvikelser är till vårt eget bästa. De utvecklar säkert vår andliga natur. Vill ni säga henne att jag sökt henne? Mitt namn är Psmith. P-smith."

"P. Smith?"

"Nej, nej, P-s-m-i-t-h. Jag borde kanske förklara, att jag började mitt liv utan första bokstaven och att min far alltid höll fast vid det enkla, kraftiga Smith. Men det föreföll mig, att det fanns så många Smithar i världen, att det inte kunde skada med litet omväxling. Smythe betraktar jag som en ovärdig undanflykt, inte heller gillar jag den moderna metoden att haka till ett extra namn med bindestreck. Utan jag beslöt mig för att kalla mig Psmith. Jag måste tillägga, för fullständighetens skull, att p är stumt, som i psalm. Ni förstår?"

"Jo-o."

"Ni anser inte, att det är ett program som jag behöver skämmas för?"

"Ne-ej då."

"Utmärkt", sade den unge mannen och knäppte bort ett dammkorn från rockärmen. "Utmärkt, utmärkt!"

Och med en chevaleresk bugning steg han utför trappan och avlägsnade sig längs gatan. Den lilla jungfrun följde honom med ögon som ville tränga ut ur sina hålor ända tills han försvann om hörnet, stängde därpå dörren och drog sig tillbaka till sitt kök.

Psmith gick tankfull sin väg fram. Han kände sig värmd och väl till mods i den milda eftermiddagssolen. Han gnolade en melodi och avbröt sig först när en ung man, som rundade gathörnet på samma gång som han själv, var nära att kollidera med honom.

"Ursäkta!" sade den unge mannen. "Tjänare, Psmith."

Psmith betraktade honom med märkbar välvilja.

"Kamrat Jackson", sade han. "Väl mött! Just den jag ville träffa. Vi kilar i väg någonstans, kamrat Jackson, och piggar upp livsfunktionerna med en kopp te. Jag hade hoppats att snylta mig till någon liten förfriskning hos den Jackson'ska familjen, men din hustru var olyckligtvis ute."

Mike Jackson skrattade.

"Phyllis är nog inte ute. Hon . . ."

"Inte ute?" sade Psmith med djup känsla, "då har en mörk gärning blivit begången på denna dag. Mig visade man nämligen från dörren. Det skulle inte vara för mycket att säga, att den stängdes mitt för min näsa. Är detta den berömda Jackson'ska gästfriheten?"

"Phyllis har några gamla skolkamrater på te", meddelade Mike. "Hon har sagt åt flickan, att hon inte är hemma för någon annan. Jag får inte komma in själv."

"Nog, nog, kamrat Jackson!" sade Psmith blidkad. "Inte ett ord mera! Om du själv fått kicken, fast jag vet hur troget du uppfyllt allting du lovade om att älska och vörda och vara din maka underdånig, så ska ju inte jag klaga. Det är för övrigt tänkbart, att vi har anledning att prisa oss lyckliga. En sådan församling av gamla flickskolekamrater är inte av sådan art, att den praktiske affärsmannen bör låta sig dras in i den. Med alla våra sällskapstalanger skulle vi säkert ha varit mera i vägen, kamrat Jackson. Jag misstänker att samtalet rör sig uteslutande om minnena från den kära gamla skolan, om orgier i chokladdrickning i smyg på sovrummen och vad föreståndarinnan sa, då Angela blev upptäckt tuggande tobak i trädgården, och . . . Nej, jag tror inte det är mycket vi gått miste om . . . Inom parentes så blev jag inte imponerad av det nya hemmet. Visserligen såg jag det bara utifrån, men — nej, imponerande var det inte."

"Det är allt vi har råd med."

"Och", sade Psmith, "vem är jag, att jag skulle smäda min barndomsvän för att han blivit fattig men ärlig?"

Särskilt som jag själv står på nödens tröskel."

"Du?"

"Jag själv. Du hör ett långt utdraget tjut på avstånd? Det är björnarna som är i hälarna på mig."

"Men jag trodde din farbror gav dig en hygglig lön?"

"Han gjorde det. Men min farbrors och mina vägar är just i färd med att skiljas. Han går uppåt, så att säga, och jag går nedåt. Jag ska äta middag hos honom i dag, och vid nötterna och portvinet ämnar jag så milt som möjligt underrätta honom om att firman kommer att förlora mig. Han menade säkerligen väl med att ge mig en chans på fiskmarknaden, men den lilla erfarenhet jag har fått av fiskaffärerna har redan sagt mig, att det inte är mitt fält. Det går en viskning genom klubbarna: Psmith har inte funnit sin rätta nisch. Jag är ingen oresonlig person", fortsatte Psmith. "Jag inser att mänskligheten måste ha fisk. Jag har ingenting emot en bit fisk själv. Men att ha sitt livsverk förlagt till en firma som handlägger de söta djuren i så stor skala överensstämmer inte med mina höga idéer. Kom ihåg någon gång att be mig berätta, hur det känns att krypa ur sin säng klockan fyra på morgonen för att ge sig ner och träla på fiskmarknaden i Billingsgate. Nej, man kan göra pengar på fisk, och min farbror har gjort en massa — men jag känner det nu som det skulle finnas andra banor för en begåvad ung man. I kväll säger jag upp mig."

"Vad ska du sedan göra?"

"Det ligger mer eller mindre i gudarnas knän, kamrat Jackson. I morgon ämnar jag titta in på någon platsförmedlingsbyrå och se hurdan marknaden är för begåvade unga män. Vet du om någon bra byrå?"

"Phyllis begagnar alltid miss Clarksons på Shaftesbury Avenue, men..."

"Miss Clarksons på Shaftesbury Avenue. Det ska jag komma ihåg... Men såg du *Morning Globe* i dag?"

"Nej. Hur så?"

"Jag hade en annons där. Presenterade mig som villig, för att inte säga ivrig att åta mig vad som helst som inte har med fisk att göra. Jag väntar högar av svar. Det ska

bli en njutning att sålla massan och välja ut de förmånligaste."

"Rätt svårt att få något att göra nuförtiden", sade Mike tvivelsamt.

"Inte om man har något verkligt framstående att erbjuda."

"Vad har du att erbjuda?"

"Mina tjänster", sade Psmith milt förebrående.

"Som vad?"

"Som vad som helst. Jag gjorde inga förbehåll, annat än det där med fisk. Vill du se mitt manifest? Jag har det i fickan."

Psmith fick fram ett hopvikt klipp ur innerfickan på sin välpressade jackett.

"Jag vill gärna höra vad du tycker om det, kamrat Jackson. Jag har ofta sagt att ditt sunda förstånd är enastående. Jag sätter det största värde på ditt omdöme."

Den annons som för några timmar sedan haft en så elektrifierande verkan på välborne Freddie Threepwood i rökrummet på Blandings slott, tycktes inte påverka Mike, som var av den solida, allvarliga typen, på samma sätt. Han läste och stirrade därpå mållös på Psmith.

"Bra, va?" sade Psmith. "Tillräckligt omfattande? Skulle tro det, skulle tro det."

"Menar du att du ämnar sätta in den där smörjan i tidningen?"

"Jag *har* satt in den i tidningen. Den stod i tidningen i morse. I morgon vid den här tiden hoppas jag ha hunnit sortera den första sändningen svar."

Mike återföll i ögonblickets upphetsning i skolpojkspråket.

"Nog *är* du en åsna!"

Psmith stoppade ner klippet igen.

"Du sårar mig, kamrat Jackson", sade han. "Jag hade väntat mig mera vidsynthet av dig. Jag tänkte mig i själva verket att du ögonblickligen skulle rusa i väg till tidningskontoret för att smälla in en likadan annons. Men ingenting du kan säga ska kunna dämpa min hoppfulla entusiasm. Det går ett rop runt Kensington med om-

nejd: 'Psmith har startat!' I vilken riktning underlåter detta rop att säga, men det ska framtiden visa. Och kom nu, kamrat Jackson, och låt oss smyga in på det här lilla stället och höja en ångande tekopp för sakens framgång. Jag har haft en särskilt ansträngande dag bland piggararna i dag, och jag behöver styrka mig."

II

Sedan Psmiths praktfulla gestalt hade försvunnit, låg Wallingford Street i ungefär tjugo minuter grå och övergiven som vanligt, sänkt i eftermiddagens letargiska stillhet. En bagarvagn kunde rassla genom gatan, en katt kunde smyga fram ur en av häckarna. Men tio minuter i fem sprang en flicka spänstigt uppför trappan till nummer aderton och ringde på klockan.

Det var en flicka av medellängd, rak och smärt, och hennes ljusa hår, hennes glada leende, kroppens gossaktiga spänstighet, allt förenade sig till en bild av tapper glättighet, en gyllene solighet — ytterligare markerad därigenom att hon som alla unga damer, som hämtade sin ingivelse från Paris den säsongen, var klädd i svart.

Den lilla jungfrun visade sig igen.

"Är mrs Jackson hemma?" sade flickan. "Hon väntar mig nog. Miss Halliday."

"Ja, miss."

En dörr hade öppnats i andra ändan av den trånga hallen.

"Är det du, Eve?"

"God dag, kära lilla Phyl!"

Phyllis Jackson fladdrade tvärsöver hallen som ett rosenblad för vinden och kastade sig i armarna på Eve. Hon var liten och bräcklig, med stora bruna ögon under ett moln av mörkt hår. Hon hade ett lite drömmande, romantiskt uttryck — man kände sig som om man ville vara hennes gamla farbror. Eve hade varit farbror sedan deras första skoltermin tillsammans.

"Kommer jag sent eller tidigt?" frågade Eve.

"Du är den första, men vi väntar inte. Jane, ta in tet i förmaket."

"Ja, mrs Jackson."

"Och kom ihåg, att jag inte alls är hemma i eftermiddag. Bara miss Clarkson och mrs McTodd får komma in."

"Ja, mrs Jackson."

"Vem är mrs McTodd?" frågade Eve. "Är det Cynthia?"

"Ja, visste du inte, att hon gift sig med Ralston McTodd, den kanadensiske författaren, du vet? Hon for ju ut till Kanada."

"Ja, jag hörde det. Men jag visste inte att hon hade gift sig. Underligt hur man förlorar kontakten med sina bästa vänner från skoltiden. Vet du att det är nära två år sedan jag såg dig senast?"

"Jag vet. Det är ju gräsligt! Jag fick din adress av Elsa Wentworth för ett par dagar sedan, och så berättade Clarkie, att Cynthia var över här med sin man, så jag tyckte det skulle bli så roligt att ha en riktig liten minnesafton. Vi tre var så goda vänner på den tiden... Du minns väl Clarkie? Miss Clarkson, som var lärarinna i engelska i Wayland House en gång i världen."

"Visst minns jag henne. Men hur har ni råkats?"

"Å, henne träffar jag alltsomoftast. Hon har en platsförmedlingsbyrå på Shaftesbury Avenue nu, och jag måste gå dit så där var fjortonde dag för att få en ny jungfru. Det var hon som skaffade Jane."

"Ska Cynthias man också komma med i dag?"

"Nej, jag ville inte att det skulle bli någon mer än vi fyra. Känner du honom? Men det kan du ju inte. Det är första gången han är i England."

"Jag känner till hans dikter. Han är ju riktigt berömd. Sådan tur Cynthia haft."

De hade hunnit in i förmaket, ett rysansvärt litet rum försett med alla de antimakasser, vaxblommor och porslinshundar, som är oskiljaktiga från en billig möblerad lägenhet i London. Fastän nummer adertons yttre borde ha förberett Eve på allt detta, kunde hon ändå inte

undertrycka en lätt rysning, då hon plötsligt stod öga mot öga med en av de minst intagande hundarna.

"Se inte på dem", sade Phyllis lugnande. "Jag försöker att låta bli. Vi har just flyttat in, så jag har inte haft tid att ändra på någonting. Här kommer tet. Sätt det här, Jane. Ska du ha te, Eve?"

Eve satte sig. Hon var överraskad och nyfiken. Hon mindes hur det var i skolan, hur Phyllis alltid brukat vara nästan oanständigt välförsedd med livets goda. Det hade existerat en styvfar, som var millionär, på den tiden. Vad hade det blivit av honom? Eve anade ett drama och gick som vanligt rakt på sak.

"Berätta nu alltsammans för mig, och kom ihåg att det är två år sedan jag såg dig sist, så jag vet ingenting."

"Det är så svårt att veta var man ska börja."

"Nå, du skrev dig Phyllis Jackson. Börja med den mystiske Jackson. Var kommer han ifrån? Det sista jag hörde om dig var en annons i *Morning Post* att du hade förlovat dig med — jag har glömt vem det var, men Jackson var det inte."

"Rollo Mountford."

"Var det det? Nå, vad har det blivit av Rollo? Har du förlagt honom? Bröt du förlovningen?"

"Ja, den . . . den bröt sig själv på något vis. Du förstår, jag for och gifte mig med Mike."

"Rymde med honom, menar du?"

"Ja."

"Gode Gud!"

"Ja, jag skäms förfärligt, Eve. Jag måste ju ha behandlat Rollo rysligt illa."

"Bry dig inte om det. En karl med ett sådant namn måste vara skapad för att lida."

"Jag brydde mig aldrig om honom egentligen. Han hade sådana otäcka, simmiga ögon . . ."

"Jag förstår. Och så for du din väg med din Mike. Berätta om honom! Var kommer han ifrån? Vad gör han?"

"Ja, för tillfället är han lärare vid en skola. Men han

trivs inte med det. Han vill komma ut på landet igen. När jag träffade honom först, var han förvaltare på ett ställe som tillhörde en familj Smith. Mike hade varit skolkamrat och Cambridge-kamrat med sonen. De var rika då och hade ett stort gods. Det var stället intill Edgelows. Jag hade kommit för att hälsa på hos Mary Edgelow — jag vet inte om du minns henne från skolan. Först träffade jag Mike på en danstillställning, och sedan mötte jag honom när vi var ute och red, och sedan — ja, sedan brukade vi träffas var dag. Och vi blev förälskade från första början, och så for vi i väg och gifte oss. Å, Eve, jag önskar att du kunde ha sett vårt lilla hus. Det var murgröna och klängrosor runtomkring, och vi hade hästar och hundar och . . .”

Phyllis' berättelse slutade med en halv liten snyftning.

Eve betraktade henne med medkänsla. Hon hade levat sitt liv i glad fattigdom, och det hade aldrig fallit henne in, att det kunde ha något att betyda. Hon var stark och äventyrslysten och njöt av spänningen. Men Phyllis var en av dessa ömtåliga porslinsflickor, som bara blir kantstötta av livets törnar i stället för att bli härdade och uppiggade. Hon måste ha skydd och hägn. Eve stirrade förtörnad på porslinshunden, som log tillbaka i olidlig gemytlighet.

”Vi hade knappt hunnit bli gifta”, återtog Phyllis, ”förrän stackars mr Smith dog och hela godset måste säljas. Han måste ha spekulerat, eller vad det kan ha varit, för han lämnade nästan ingenting efter sig. Och familjen som köpte det sedan, var några kolmänniskor från Wolverhampton, som hade en ung släkting som behövde förvaltarplatsen, så Mike måste flytta. Och här är vi nu.”

Eve måste nu komma fram med den fråga, som trängt sig på henne alltsedan hon kommit innanför dörrarna.

”Men din styvfar? När vi gick i skolan fanns det ju alltid en rik styvfar i bakgrunden. Har han också förlorat sina pengar?”

”Nej.”

”Nå, varför hjälper inte han dig då?”

”Han skulle hjälpa mig, om han fick, det vet jag. Men

det är tant Constance."

"Vad är tant Constance för slag?"

"Ja, jag kallar henne så, fast hon är i själva verket min styvmor — på sätt och vis. Styvstyvmor, egentligen. Min styvfar gifte om sig för ett par år sedan. Det var tant Constance, som blev så ursinnig, när jag gifte mig med Mike. Hon ville att jag skulle gifta mig med Rollo. Hon har aldrig kunnat förlåta mig, och hon vill inte låta min styvfar göra någonting för att hjälpa oss."

"Men karlen måste vara ett kräk!" sade Eve indignerad. "Varför säger han inte ifrån? Du talade alltid om hur svag han var för dig."

"Han är inget kräk, Eve. Han är så rar. Det är bara att han har låtit henne ta kommandot. Hon är ganska skräckinjagande, förstår du. Hon kan vara riktigt trevlig, och de är så förtjusta i varandra, men hon är hårdfjällad på något vis..." Phyllis avbröt sig. Ytterdörren hade öppnats, och det hördes steg ute i hallen. "Här kommer Clarkie. Jag hoppas, att hon har Cynthia med sig. Hon skulle hämta henne på vägen. Tala inte om det här så att hon hör det, Eve, så är du söt."

"Varför inte det?"

"Hon är så moderlig, vet du. Det är så rart av henne, men..."

Eve förstod.

"Nej, det lovar jag. Vi får talas vid sedan."

Dörren öppnades för miss Clarkson.

Det var uppenbarligen ett väl valt adjektiv Phyllis hade använt om sin gamla lärarinna. Det stod som en sky av moderlighet om henne. Hon var voluminös och hälsosam och mjuk, och hon svepte ner över Eve som en höna över sin kyckling, redan innan dörren var stängd.

"Men, Eve! Så roligt att se dig igen efter denna långa tid. Och kära du, vad du har blivit elegant. Den hatten är ju underbar!"

"Jag har varit avundsjuk ända sedan du kom, Eve", sade Phyllis. "Var har du köpt den?"

"Madeleine Sœurs på Regent Street."

Miss Clarkson satte sig till rätta med en kopp te. Hon

hade fått texten till en av sina små utläggningar. Eve hade alltid varit en av hennes favoriter i skolan. Hon utstrålade tillgivenhet emot henne.

"Visar inte det vad jag alltid brukade säga på den tiden, Eve — att man aldrig ska förtvivla, hur svart det må se ut? Jag minns hur du hade det i skolan, kära du, fattig som en kyrkråtta och utan några utsikter alls. Och se nu, här är du — rik och . . ."

Eve skrattade. Hon steg upp och kysste miss Clarkson. Hon var ledsen att behöva bryta denna behagliga stämning.

"Förlåt mig, kära Clarkie", sade hon, "men jag måste nog ha misslett dig. Jag är lika ruinerad som jag alltid har varit. När Phyllis talade om för mig, att du hade en platsbyrå, så beslutade jag mig i själva verket för att komma och höra, om du inte hade någon trevlig plats att bjuda på. Som guvernant för något fullständigt änglalikt barn till exempel. Eller finns det ingen gammal rar författare, som behöver någon att svara på hans brev och klistra upp tidningsurklipp i ett album eller så?"

"Å, kära du", sade miss Clarkson, djupt bekymrad. "Jag hoppades bestämt . . . Och den där hatten . . ."

"Ja, det är ju hattens fel alltsammans. Inte hade jag någonting med den hatten att göra, men jag såg den i ett butiksfönster och gick och hade lust på den i flera dagar, och så föll jag till slut för den . . . Och sedan måste jag ju ha andra kläder som gick i stil med den, och skor och allting. Det var en fullkomlig orgie, och Gud så jag skäms nu efteråt. För sent som vanligt."

"Men, kära du! Du var alltid ett sådant obehärskat barn redan i skolan. Jag minns hur många gånger jag måste tala med dig."

"Ja, när det hela var över och jag hade återfått mitt förnuft, så hade jag bara några pund kvar — inte på långt när tillräckligt för att klara mig tills undsättnings-expeditionen kunde hinna fram. Så jag tänkte på saken och beslöt mig för att göra en placering med resten."

"Jag hoppas att du valde något riktigt säkert."

"Ja, han borde ha varit det. *Sporting Express* sa, att

han var given. Willie, menar jag, i halvtreloppet på Sandown i onsdags."

"Å, lilla du!"

"Precis vad jag sa, när stackars Willie kom in som sjätte. Men det är ju ingenting att gå och gruva sig för. Det är bara det, att jag måste ha någonting att göra tills nästa kvartalsränta kommer. Och det är inte förrän i september... Men låt oss inte tala om affärer här. Jag kommer upp på kontoret i morgon, Clarkie... Var är Cynthia? Varför kom hon inte med?"

"Ja, jag trodde du skulle hämta Cynthia på vägen", sade Phyllis.

Redan Eves upplysningar om hennes finansiella ställning hade smärtat miss Clarkson; tanken på Cynthia störtade henne i en avgrund av moderliga bekymmer. En tår stal sig utför hennes kind. Eve och Phyllis bytte en häpen blick.

"Särskilt uppsluppna är vi inte", sade Eve efter en stunds tystnad, som endast brutits av en undertryckt snyftning från deras gamla lärarinna. "Det här skulle ju bli ett glatt återseende. Är det någonting fatt med Cynthia?"

Miss Clarkson var så medtagen, att Phyllis i full panik lämnade rummet för att leta fram sitt luktsalt — det enda medel hon i hastigheten kom att tänka på.

"Stackars lilla Cynthia!" klagade miss Clarkson.

"Vad är det med henne?" undrade Eve. Hon var inte okänslig för miss Clarksons smärta, men hon kunde inte undertrycka det allra minsta lilla leende. I ett ögonblick hade hon känt sig förflyttad tillbaka till skoltiden, då den andras förmåga att skapa hela tragedier av det allra tunnaste material alltid hade roat henne. Inte ett ögonblick väntade hon sig heller nu att få höra något värre än att hennes gamla kamrat låg förkyld eller hade vrickat en fot.

"Hon är gift, som du vet."

"Det är väl ingen olycka, Clarkie. Om några flera givna vinnare går och förlorar, så blir jag bestämt tvungen att rusa i väg och gifta mig själv. Med någon

rik, snäll herre, som är villig att skämma bort mig.”

”Men, snälla Eve”, flämtade miss Clarkson förskräckt, ”var försiktig, snälla du, när du gifter dig! Jag hör aldrig, att någon av mina flickor ska gifta sig utan en känsla av att det värsta kan hända och att de i all ovetenhet kan stiga ut över ett bråddjup.”

”Du säger väl inte det till dem? För det tycker jag skulle dämpa bröllopsglädjen litet. Har Cynthia gått och klivit ut över några bråddjup? Jag sa just till Phyllis, att jag avundades henne så — att vara gift med en berömdhet som Ralston McTodd.”

Miss Clarkson snyftade.

”Det måste vara ett *odjur* till man!” fick hon fram. ”Jag har just lämnat den stackars lilla Cynthia i en flod av tårar i Cadogan Hotel — hon har ett riktigt trevligt rum på fjärde våningen, fast mattan inte passar till tapeterna . . . Hon var alldeles förkrossad, stackars barn. Jag gjorde vad jag kunde för att trösta henne, men det var fåfängt. Hon var alltid så känslig. Jag måste gå tillbaka till henne strax. Jag kom bara för att jag inte ville låta er vänta förgäves . . .”

”Men varför?” sade Eve med lugn energi. Hon visste av gammalt, att om miss Clarkson inte hejdades, så skulle hon kretsas kring själva kärnan i oändlighet utan att någonsin nå fram.

”Varför?” Miss Clarkson blinkade som om hon plötsligt stött emot något hinder.

”Varför var Cynthia i en flod av tårar?”

”Men det är ju det jag försöker berätta. Han har ju lämnat henne.”

”Lämnat henne?”

”De hade grälat, och han bara gick sin väg. Det var i förrgår, och han har inte varit tillbaka på hotellet sedan dess. I dag hade det kommit ett litet kort, att han aldrig ämnade komma tillbaka. Han hade i hemlighet och på det mest baksluga vis ordnat så att hans bagage hade blivit skickat till en resgodsinlämning, och sedan vet man inte alls vart han har tagit vägen. Han är totalt försvunnen.”

Eve stirrade. Hon hade inte alls varit beredd på så allvarliga nyheter.

"Men vad hade de grälat om?"

"Cynthia, den stackars flickan, var alldeles för uppriven för att kunna berätta."

Eve bet ihop tänderna.

"Ett sådant odjur! . . . Stackars Cynthia . . . Ska jag följa med?"

"Nej, det är bäst att jag får vara ensam med henne så länge. Jag ska be henne skriva och säga, när du kan komma och träffa henne. Jag måste gå nu, min kära lilla Phyllis", sade hon, då värdinnan uppenbarade sig med en liten flaska i handen.

"Men du har ju nyss kommit!" sade Phyllis överraskad.

"Stackars Cynthias man har övergett henne", förklarade Eve. "Och Clarkie ska gå och se till henne igen. Det tycks vara ganska illa med henne."

"O, nej!"

"Jo, lilla du. Och jag måste verkligen gå", sade miss Clarkson.

Eve väntade, tills hon hörde ytterdörren smälla igen och Phyllis kom tillbaka. Phyllis var mera melankolisk än någonsin. Hon hade glatt sig åt sin lilla tebjudning, och den hade inte alls blivit sådan som hon hade hoppats. De båda flickorna satt tysta ett ögonblick.

"Sådana odjur somliga karlar är!" sade Eve till slut.

"Mike är en ängel", sade Phyllis drömmande.

Eve välkomnade denna outtalade inbjudan att övergå till ett annat och behagligare samtalsämne. Hon kände djupt för den olyckliga Cynthia, men hon avskydde allmänt prat, och om denna tragedi visste ingen av dem mer än de allra allmännaste ytterlinjerna. De kunde inte mer än utbyta beklaganden. Phyllis hade också sin tragedi, och i fråga om den såg Eve en möjlighet att uträtta något praktiskt. Hon var en handlingens kvinna och ville ha något reellt att ta på.

"Ja, låt oss tala om dig och Mike i stället", sade hon.

"Jag förstår inte alls det hela. När Clarkie kom, berättade

du just om din styvfar, och varför han inte kunde hjälpa dig. Och jag tyckte nu att det inte fanns mycket att säga för honom. Berätta litet mera. Vad är det han heter, för resten?"

"Keeble."

"Jaha. Nå, jag tycker du borde skriva till honom och säga honom hur svårt ni har det. Han kanske lever i någon föreställning om att ni har det flott och inte alls behöver någon hjälp. Han kan ju inte veta, för övrigt, om du inte talar om det för honom. Jag skulle be honom rentut att göra någonting. Det är ju inte din Mikes fel heller, att ni har fått det besvärligt. När ni gifte er, hade han ju en god ställning. Jag skulle skriva till honom, Phyl. Och bre på bara!"

"Det är just vad jag gjort. Jag skrev i går. Mike har just fått ett så underbart anbud. En farm i Lincolnshire, förstår du, med kor och allting. Precis som han vill ha det, och precis vad han skulle sköta så bra. Och vi behöver bara tretusen pund för att få den . . . Men jag tror inte det kan bli något."

"För tant Constances skull, menar du?"

"Ja."

"Det *måste* bli något av det." Eve satte upp hakan och såg ut som beslutsamhetens gudinna. "Om jag vore som du, skulle jag plåga dem tills de måste ge mig pengarna för att bli av med mig. Det är ju fånigt, det där med att driva ut sitt barn i vinternatten, i vår tid. Varför skulle du inte gifta dig med honom, om du tyckte om honom? Om jag vore som du, skulle jag gå och kedja fast mig vid deras port och tjuta som en hund, tills de kom utrusande med checkboken för att få någon fred. Bor de i London?"

"För tillfället är de ute i Shropshire, på ett ställe som heter Blandings."

Eve flög upp.

"Blandings? Du gode Gud!"

"Tant Constance är syster till lord Emsworth."

"Men detta är det mest häpnadsväckande jag varit med om. Jag ska ju själv fara till Blandings om några dagar."

"Nej!"

"Jo, de har anställt mig för att katalogisera slottsbiblioteket."

"Men Eve, skämtade du bara, när du bad Clarkie att finna en plats åt dig? Hon tog dig på fullt allvar."

"Det var allvar. Det finns en hake i fråga om Blandings. Jag förmodar du känner till stället?"

"Jag har varit där många gånger. Det är underbart."

"Då känner du lord Emsworths andre son, Freddie Threepwood?"

"Naturligtvis."

"Det är han som är haken. Han vill gifta sig med mig, och jag vill absolut inte gifta mig med honom. Och så har jag undrat om ett lätt och trevligt jobb, som det skulle vara och som precis skulle klara mig över till september, verkligen är så trevligt att det kan uppväga obehaget av att ständigt behöva hälla kallt vatten över stackars Freddie. Jag borde ju ha tänkt på det från början, förstås, när han skrev och sa till mig att söka, men jag var så förtjust över att få någonting att göra, så det föll mig inte in. Men jag har börjat undra sedan. Han är så ihärdig. Han friar ofta och länge."

"Var har du träffat Freddie?"

"På en teatertillställning. För ett par månader sedan. Han var i London då, men så försvann han plötsligt, och jag fick ett hjärtslitande brev från honom, att han hade satt sig i skuld eller vad det var och att hans far hade satt honom till att bo på Blandings, och det tycks vara Freddie's idé om Inferno. Världen tycks vara full av hårdhjärtade släktingar."

"Lord Emsworth är inte hårdhjärtad. Honom kommer du att tycka om. Han är så tankspridd och så beskedlig och bökar alltid i trädgården. Tant Constance tror jag inte du kommer att tycka så mycket om. Men jag tror väl inte att du kommer att se mycket till henne."

"Vem kommer jag alls att se till — utom Freddie, förstås?"

"Mr Baxter, förmodar jag, lord Emsworths sekreterare. Honom tycker jag inte alls om. Han är som ett slags sten-

åldersmänniska med glasögon."

"Det låter inte tilldragande. Men du säger att stället är vackert?"

"Bedårande! Jag skulle fara, om jag vore som du, Eve."

"Jag hade nästan tänkt att inte fara. Men nu när jag har hört om mr Keeble och tant Constance, så har jag ändrat mig. Jag måste titta in till Clarkie på hennes byrå i morgon och tala om för henne att jag inte behöver någon plats. Jag kommer att ta ditt ömmande fall om hand, Phyllis. På Blandings kommer jag att hänga din styvfar i hälarna . . . Nej, jag måste gå nu. Kom och följ mig till ytterdörren, så att jag inte går vilse i de milslånga korridorerna. Jag förmodar att jag inte kan få slå sönder den där porslinshunden innan jag går? Nej, jag ville bara fråga."

Ute i hallen dök den lilla ensamjungfrun upp igen.

"Jag glömde tala om att här var en herre och frågade efter mrs Jackson. Men jag sa att mrs Jackson inte var hemma."

"Alldeles riktigt, Jane."

"Han sa han hette Smith."

Phyllis blev förtvivlad.

"Nej, men sådan otur! Jag hade så mycket önskat att du skulle träffa honom, Eve. Om jag bara hade vetat!"

"Smith?" sade Eve. "Namnet låter bekant. Varför var du så angelägen att jag skulle träffa honom?"

"Det är Mikes bäste vän. Mike avgudar honom. Han är son till den mr Smith jag berättade om — den som Mike var skolkamrat med. Han är så trevlig, Eve, jag tror bestämt du skulle tycka om honom. Han är precis din typ. Om vi bara hade vetat. Och nu reser du till Blandings för ingen vet hur länge och får inte träffa honom alls."

"Så synd", sade Eve, artigt ointresserad.

"Jag tycker så synd om honom."

"Varför det?"

"Han är i fiskbranschen."

"Hu då!"

"Ja, han avskyr det, stackare. Men han blev lämnad blott och bar som alla vi andra efter kraschen, och så tog någon sorts onkel han har, som är stor fiskmagnat, och satte in honom i sin firma."

"Om han tycker så illa om det, vad stannar han då för?" sade Eve indignerad. "Jag kan inte med folk som inte har någon företagsamhet."

"Jag tror inte du skulle tycka att han saknar företagsamhet. På mig har han aldrig verkat så... Du måste helt enkelt träffa honom, när du kommer tillbaka till London."

"Jag hoppas det", sade Eve likgiltigt. "Jag kanske kunde hjälpa upp affärerna för honom. Jag tycker om fisk."

3 *Eve lånar ett paraply*

Vad som allra mest slår den besökande i London, då han kommer in i centrum av stadens fashionabla affärsdistrikt, är den nästan totala frånvaron av prålande skyltning, den utstuderade diskretion varmed de förnämaste firmorna presenterar sig. Det finns exempelvis i regel ingenting som på ett mera rafflande sätt kan dra till sig uppmärksamheten hos Messrs. Thorpe & Briscoe, som säljer kol i Dover Street. Man skulle kunna kasta en blick på huset i förbifarten, men man skulle med säkerhet inte bli stående fascinerad som inför Sixtinska kapellet eller Taj Mahal. Likväl inträffade det klockan halv elva morgonen efter den dag, då Eve Halliday hade varit på te hos sin vän Phyllis Jackson i West Kensington, att Psmith, där han låg elegant draperad i en stol i Drönarklubbens rökrum mittemot Thorpe & Briscoes etablissemang, på fulla fem minuter inte kunde slita sina blickar därifrån. Man skulle kunnat säga att anblicken förhäxade honom.

Det finns alltid en orsak även till de till synes mest oförklarliga händelser. Mr Thorpe (eller kanske det är Briscoe) brukar om somrarna sätta upp en markis utanför butiken. En lugn, elegant markis, naturligtvis, ingenting som kan väcka uppseende — men en markis som är i stånd att bereda fullständigt skydd mot de plötsliga skurar som utgör ett så pikant inslag i det engelska sommarklimatet. Just en sådan som i detta ögonblick så livligt och muntert strilade ner över West End. Och under denna markis hade Eve Halliday på vägen till Ada Clarksons platsbyrå sökt skydd. Där stod hon och blickade hjälplös ut över vattuströmmarna. Det var hennes gestalt som fjättrade Psmiths blickar. Det var hans bestämda mening, att hon med ungefär nittiofem procent förhöjde tjusningen hos Thorpe & Briscoes fasad.

Hur glad och belåten Psmith var att ha något vackert att se på i sitt rökrumsfönster, så var han ändå en aning mystifierad. Det stod en air av rikedom kring flickan där nere. En granskning, som började längst nere i söder och fortskred i nordlig riktning, stannade allra först vid ett par påfallande korrekta svarta lackskor. Mörka bruna strumpor av tydligt dyrbar kvalitet ledde vidare upp till en klänning i svart siden. Och så, just som ögat började känna, att nu kunde det inte finnas något därutöver, möttes det av en hatt, en överväldigande hatt, av mjuk, matt satin, med en svart paradisfjäder, som föll ner över ena skuldran. Till och med för ett maskulint öga, som i regel saknar sinne för nyanserna i dessa hänseenden, alldeles påtagligen en fullständig jättehatt. Och en dam i denna prima klädsel stod nu som en skeppsbruten uppkastad under herrar Thorpe & Briscoes markis. Varför? måste Psmith ovillkorligen fråga sig. Även om Charles, chauffören, hade ledigt i dag eller just nu var ute och körde pappa millionären till City, där han otvivelaktigt hade väldiga intressen att bevaka, så kunde väl flickan kosta på sig en bil. Vi, som är förtrogna med Eves affärer, kan förstå hennes oförmåga att kosta på sig en bil, men Psmith, som inte var i denna ställning, kunde endast förvåna sig.

För en man av hans snabba uppfattning och ridderliga temperament stod det emellertid klart, att detta icke var stunden att ägna sig åt abstrakta spekulationer. Hans plikt var att icke fråga utan att bistå den nödställda skönheten. Han lämnade sin plats i rökrumsfönstret och begav sig med snabba men värdiga steg till klubbens garderob, där han underkastade en rad paraplyer en kritisk granskning. Han lät sig inte lätt tillfredsställa. Två, som han redan tagit upp ur paraplystället, satte han tillbaka med en ogillande skakning på huvudet. Utan tvivel bra paraplyer, men inte värdiga hans speciella ändamål. Till slut fann han dock ett som mötte hans fullständiga gillande; ett leende drog över hans allvarliga ansikte. Han tog upp monokeln och granskade än en gång detta verkligt goda paraply. Det syntes fylla alla anspråk.

"Vems", undrade han, "är detta?"

"Det är mr Walderwicks", förklarade vaktmästaren.

"Jaså", sade Psmith gillande.

Han stoppade paraplyet under armen och gick.

Eve Halliday fortsatte under tiden att pryda upp Messrs. Thorpe & Briscoes fasad och att tänka bittra tankar om det engelska klimatet, medan hon förgäves spejade efter en ljusning i molnen. Mitt under allt detta hörde hon plötsligt en röst vid sin sida.

"Ursäkta mig!"

Bredvid henne stod en barhuvad ung man med ett paraply. En ytterst parant ung man, lång, slank, välklädd. Han såg ner på henne genom sin monokel med vänligt allvar. Han sade ingenting mera, endast tog hennes hand och placerade i den handtaget till det redan uppslagna paraplyet samt tog därpå några långa steg tvärsöver gatan för att försvinna genom dörren till en dyster byggnad, som hon under sin väntan trott sig kunna identifiera som en klubb av något slag, eftersom hon sett en rad herrar komma och gå genom porten.

Eve hade varit med om en hel del överraskande saker sedan hon kom till London, men ingenting fullt så överraskande som detta. I flera minuter stod hon där utan att

röra sig och stirrade med runda ögon på byggnaden mitt emot. Men ingenting mera hände. Den unge mannen visade sig inte igen. Inte ens i fönstret. Klubben hade uppslukat honom. Och Eve måste till slut säga sig, att på en dag som denna sade man inte nej till ett paraply, inte ens om det föll ner från himlen; med ett något förvirrat skratt återtog hon sin avbrutna färd till miss Clarksons.

Ada Clarksons Internationella Platsbyrå ("Snabbhet, intelligens, pålitlighet") ligger längst upp på Shaftesbury Avenue, en bit ovanför Palaceteatern. Eve fällde ihop sitt paraply, som inte låtit ens en droppe regn falla på hennes hatt, steg upp för den korta trappa, som ledde till byråns lokaler, och knackade på en ruta med inskriften "Upplysningar".

"Kan jag få tala med miss Clarkson?"

"Vem får jag anmäla?" svarade Upplysningar snabbt, intelligent och pålitligt.

"Miss Halliday."

En kort paus, upptagen av manövrer med en lokaltelefon.

"Var så god och stig in på privatkontoret!" sade Upplysningar ett ögonblick senare, alltjämt snabbt och intelligent och nu även en aning aktningsfullt, ty hon hade haft tid att absorbera hatten.

Eve gick igenom det allmänna väntrummet med dess tidningsbord och knackade på en dörr med inskriptionen "Privat".

"Kära lilla Eve!" ropade miss Clarkson så fort hon steg in genom dörren. "Jag vet inte hur jag ska kunna säga det, men jag har gått igenom mina böcker, och jag har ingenting, absolut ingenting. Det finns inte en enda plats, som du skulle kunna ta. Vad ska vi göra?"

"Det gör ingenting, Clarkie."

"Men..."

"Jag kom inte upp för att tala affärer alls. Jag kom bara för att höra hur det är med Cynthia."

Miss Clarkson suckade.

"Stackars barn, hon är i ett fruktansvärt tillstånd, och

vem kan undra på det? Mannen har inte alls hörts av. Han har helt enkelt övergivit henne.”

”Stackars liten! Kan man inte få träffa henne?”

”Inte nu. Jag har förmått henne att resa ner till Brighton på ett par dagar. Jag tror att sjöluften ska göra henne gott. Mycket bättre än att bara sitta på ett hotell i London och grubbla. Hon skulle resa med elvataget. Jag hälsade henne från dig, och hon var så glad att du kom ihåg er gamla vänskap och kände med henne i hennes sorg.”

”Nå, jag kan skriva till henne. Var bor hon?”

”Jag vet inte hennes Brighton-adress, men på Cadogan lagar de nog att breven kommer fram. Hon skulle säkert bli så glad att få höra av dig.”

Eve betraktade melankoliskt de inramade intygen på väggarna. Hon var inte ofta nedslagen, men det var en så tråkig dag, och alla hennes vänner tycktes ha det så svårt.

”Vad det tycks finnas mycket elände i världen”, sade hon.

”Ja, ja”, suckade miss Clarkson; det var ett ämne som hon var specialist på.

”Alla hästar man sätter på kommer in som nummer sex, och alla flickor man tycker bäst om går omkull. Stackars lilla Phyllis. Tycker du inte det är synd om henne också?”

”Men hennes man är ju så hängiven.”

”Ja, men de är ju så fattiga, och du minns hur förmögen hon alltid var i skolan. Det måste förstås låta lustigt att höra mig beklaga folk för att de inte har pengar. Men på något sätt tycker jag alltid det måste vara mycket svårare för andra att ha ont om pengar än för mig. I synnerhet för stackars Phyl, hon är inte gjord för det. Jag har varit van i hela mitt liv att vara utan pengar. Stackars pappa, han skrev alltid på en artikel i sista minuten, medan fordringsägarna krefsade på dörren.” Eve skrattade, men hon blev fuktig i ögonen. ”Han var en ängel. Jag menar, att sända mig till en dyr skola som Wayland House, när han ofta inte hade en slant att

köpa tobak för. Jag förmodar att han inte alltid betalade avgifterna i tid, eller hur?"

"Ja, kära du, jag var ju bara extralärarinna och hade ingenting med avgifterna att göra, men jag hörde ju nog ibland att..."

"Stackars pappa! Vet du, ett av mina tidigaste minnen — jag kan väl inte ha varit tio år — är att det ringde på dörren och pappa dök under soffan som en säl och stack ut huvudet och viskade till mig, att jag inte fick ge upp fästningen. Och jag gick och öppnade, och där var en karl som var så arg och med ett blått papper i näven, och jag pladdrade så näpet och oskyldigt, så att han blev alldeles rörd och klappade mig på huvudet och gav mig en penny när han gick. När han hade stängt dörren, så kröp pappa fram och gav mig två pence, så jag tjänade tre pence på affären. Jag minns att jag köpte pappa en diamantring för pengarna i en affär nere på gatan — åtminstone trodde jag att det var en diamantring, men det är ju möjligt att jag blev lurad."

"Du har haft ett hårt liv, stackars du!"

"Ja, men det har varit skoj! Jag har haft roligt varanda minut. Dessutom hör jag inte till det riktiga proletariatet. Farbror Thomas testamenterade mig hundrafemtio pund om året, och gudskelov så kommer jag inte åt kapitalet. Om det bara inte fanns hattar och givna vinnare i världen, så skulle jag vara smått välbärgad. . . Men jag får inte uppehålla dig längre. Väntrummet är säkert fullt av hertigar, som vill ha en köksa och köksor som vill ha en hertig. Adjö, kära Clarkie!"

Och Eve lämnade rummet efter att ha kysst miss Clarkson på kinden och efter att ha rättat till hatten, som kommit på sned under dennas ömma omfamning.

4 Pinsam scen i Drönarklubben

I Drönarklubben hade under tiden en ganska pinsam scen utspelats. Efter att ha kommit under tak igen begav sig Psmith till toaletten, där han, efter att några ögonblick ha med intresse studerat sina drag i en spegel, slätade till håret, som regnet bragt i oordning, och borstade kläderna med stor omsorg. Därpå gick han till garderoben för att hämta sin hatt. Vaktmästaren där betraktade honom när han inträdde med en blick som tydde på att hans sinne ej var alldeles lugnt.

"Mr Walderwick var inne för ett par minuter sedan", sade han.

"Var han?" sade Psmith intresserat. "Livlig och energisk person, Walderwick. Ständigt är han någonstans. Än här och än där."

"Han frågade efter sitt paraply förstås", fortfor vaktmästaren med en viss kyla.

"Verkligen? Frågade han efter sitt paraply, va?"

"Ja, han förde ett sabla väsen om paraplyet", bekräftade vaktmästaren.

"Med all rätt", sade Psmith gillande. "Man ska hålla på sitt paraply."

"Jag måste ju säga, att det var ni som tagit det."

"Alldeles som det ska vara", sade Psmith hjärtligt.

"Det är en anda som jag gillar. Det får inte finnas några hemligheter mellan er och kamrat Walderwick. Öppet och ärligt ska det vara."

"Ja, han var arg i alla fall. Han är nog ute och söker er nu."

"Jag har alltid tyckt om att språka med kamrat Walderwick", sade Psmith. "Alltid."

Han lämnade garderoben och begav sig ut i hallen, där han uppdrog åt portieren att skaffa honom en bil. När denna körde fram, steg han nedför trappan och skulle just stiga in i den, när bakom honom hördes ett hest tjut

och en röd och indignerad ung man störtade ut i hans spår.

"Hallå där, Psmith! Vad menas egentligen?"

Psmith steg upp i bilen och betraktade välvilligt den unge mannen.

"Nej, det är ju kamrat Walderwick!" sade han. "Vad har vi nu på hjärtat?"

"Var är mitt paraply?" frågade den röde. "Rockvaktmästarn säger att du tog mitt paraply. Jag menar, ett skämt är ett skämt, men det var ett förbaskat fint paraply."

"Alldeles", instämde Psmith hjärtligt. "Det kan möjligen intressera dig att höra, att jag valde det som det enda möjliga bland ett stort antal konkurrenter. Klubben måtte hålla på att bli ganska blandad, kamrat Walderwick. Din ofördärvade fantasi skulle aldrig kunna utmåla för sig all den uselhet jag har bevittnat bland paraplyerna i vårt kapprum."

"Var är det?"

"Kapprummet? Du tar av till vänster, när du kommer in genom stora ingången och . . ."

"Paraplyet, menar jag. Var är mitt paraply?"

"Ja", sade Psmith med en ton av manligt beklagande, "där har du satt mig på det hala. Jag gav det åt en ung dam på gatan. Var hon befinner sig för ögonblicket kan jag verkligen inte säga."

Den indignerade unge mannen vacklade.

"Du . . . du gav mitt paraply åt en flicka?"

"Mycket vårdslöst uttryckt", sade Psmith med lätt ogillande. "Du skulle inte tala om henne på det viset om du hade sett henne. Hon var underbar, kamrat Walderwick! Jag är en enkel, grovhuggen, rättfram man, oberörd av ömmare känslor i regel, men jag erkänner öppet att hon rörde en sträng i mig som inte på länge dallrat. Mitt gamla förhärdade hjärta värmdes vid hennes åsyn, kamrat Walderwick. Jag kan inte säga bättre. Det värmdes."

"Men, vad fan . . ."

Psmith sträckte ut en lång arm och klappade den andre faderligt på axeln.

"Bär det som en man, kamrat Walderwick!" sade han. "Jag beklagar att jag råkat beröva dig ett utmärkt paraply, men som du förstår hade jag inget val. Det regnade. Hon stod där på andra sidan gatan i en förtvivlad situation under markisen på den där affären. Vad kunde jag göra, om jag ville kallas för en man, annat än kila ner i kapprummet och stjäla det bästa paraply jag kunde finna och ge henne? Ditt var absolut det bästa. Det var ingen jämförelse. Jag gav det åt henne, och hon gick ut i världen, ännu en gång lycklig. Denna förklaring", sade Psmith, "kommer dig säkert att känna din förlust mindre tung. Du har förlorat ett paraply, kamrat Walderwick, men för vilken sak! För vilken sak har du icke förlorat det! Du står i bredd med sir Philip Sidney och sir Walter Raleigh. Den senare är måhända den närmaste historiska parallellen. Han bredde ut sin kappa för att en drottning inte skulle behöva väta sin sko. Du har genom mig givit ditt paraply för att rädda en flickas hatt. Eftervärlden ska minnas dig, kamrat Walderwick. Det skulle högeligen överraska mig, om du inte kommer att leva i saga och sång. Barnen kommer att flocka sig vid farfars knä med bönen: 'Berätta för oss hur den store Walderwick förlorade sitt paraply, farfar!' Och när han har slutat berätta, så stiger de upp igen som bättre, djupare och vidare barn . . . Men jag ser att chauffören har slagit på mätaren, så jag fruktar att jag måste avbryta vår lilla pratstund, som jag för min del har haft stort nöje av. Kör!" sade han och lutade sig ut genom fönstret. "Jag ska till Ada Clarksons Internationella Platsbyrå på Shaftesbury Avenue."

Bilen försvann. Mr Hugo Walderwick kastade en lång, hatfylld blick efter den, blev plötsligt medveten om att han stod och blev våt och drog sig tillbaka till klubben.

Väl framme vid sitt mål betalade Psmith sin bil, steg uppför trappan och knackade försynt på upplysningsfönstret.

"Min kära miss Clarkson", började han med sin mest insmickrande röst i det ögonblick fönstret öppnades, "om

ni kan ge mig ett par minuter av er dyrbara tid . . .”

”Miss Clarkson är upptagen.”

Psmith granskade allvarligt Upplysningar genom sin monokel.

”Är inte *ni* miss Clarkson?”

Fönstret förmedlade ett meddelande, att så inte var fallet.

”Då”, sade Psmith med värme, ”har jag gjort mig skyldig till ett missförstånd. Uteslutande på min sida. Men kanske får hon tid med mig i sinom tid? Ni finner mig i väntrummet, när stunden kommer.”

Han gick in i väntrummet, där han tog en av tidskrifterna från bordet och fördjupade sig i en historia i *Flickornas Egen Tidning* — januarinumret för 1919, ty i likhet med tandläkare föredrar platsbyråerna litteratur av en väl mognad årgång. Han satt fördjupad i denna berättelse, då Eve kom ut ur det inre kontoret.

5 *Psmith söker plats*

Psmith reste sig artigt, då hon kom in i rummet.

”Min kära miss Clarkson”, sade han, ”om ni kan ge mig ett par minuter . . .”

”Men, kära ni!” sade Eve. ”Det var det besynnerligaste!”

”En egendomlig tillfällighet”, samtyckte Psmith.

”Ni gav mig aldrig tid att tacka för paraplyet”, sade Eve förebrående. ”Ni måste ha tyckt att jag var förfärligt ohövlig. Men jag blev så häpen.”

”Kära miss Clarkson, det var inte . . .”

”Varför kallar ni mig så?”

”Är inte ni heller miss Clarkson?”

”Naturligtvis inte.”

”Då”, sade Psmith, ”måste jag börja om mina spa-

ningar från början. Dessa ständiga motgångar är prövande för en otålig ande. Kanske ni kommer som nygift för att anställa er första köksa?"

"Nej, jag är inte gift."

"Bra!"

Eve fann denna hans tydliga lättnad en smula generande. Det uppstod ett ögonblicks paus, varunder Upplysningar snabbt inträdde.

"Miss Clarkson tar emot min herre."

"Lämna oss!" sade Psmith och slog ut med handen.

"Vi önskar vara ensamma."

Upplysningar ryckte till, men imponerad av hans grandiosa sätt drog hon sig något motvilligt tillbaka.

"Egentligen borde jag väl ge er tillbaka det här", sade Eve och vände på paraplyet. Hon kastade en blick på de rinnande fönsterrutorna. "Men det regnar faktiskt alltjämt."

"Det regnar som sjutton", förklarade Psmith.

"Så att skulle ni kunna låta mig behålla det till i kväll?"

"Jag ber er behålla det."

"Tusen tack. Jag ska skicka tillbaka det i kväll, om ni vill låta mig få namn och adress."

Psmitth vinkade avvärande med handen.

"Nej, nej, om det kan vara till någon nytta, så hoppas jag ni vill behålla det."

"Som en present?"

"Som en gåva", förtydligade Psmith.

"Men jag kan verkligen inte gå omkring och ta emot dyra paraplyer av folk. Vart ska jag skicka det?"

"Om ni absolut vill, så skicka det till Hugo Walderwick, Drönarklubben, Dover Street. Men det är verkligen inte nödvändigt."

"Jag ska inte glömma det. Och jag tackar er så mycket, mr Walderwick."

"Varför kallar ni mig så?"

"Ni sa ju själv att . . ."

"Aha, jag förstår. En liten förväxling. Nej, det är inte jag som är mr Walderwick. Oss emellan skulle jag inte

vilja heller. En ytterst tredjeklassig intelligens. Kamrat Walderwick är bara den som rår om paraplyet."

Eve spärrade upp ögonen.

"Menar ni, att ni gav mig någon annans paraply?"

"Jag hade olyckligtvis inte tagit med mig mitt eget i morse."

"Jag har aldrig hört maken."

"Bara praktisk socialism. Andra bara talar om fördelning av egendomen. Jag däremot handlar."

"Men blir han inte förfärligt arg, när han kommer underfund med att det är borta?"

"Han har redan kommit underfund med det. Och det var verkligen vackert att se hans förtjusning. Jag förklarade omständigheterna för honom, och han var utomordentligt glad att ha kunnat göra er en tjänst."

Dörren öppnades åter, och det var denna gång miss Clarkson som trädde in. Hon hade funnit Upplysningars förklaringar en smula osammanhängande och hade beslutat sig för att i egen person utreda, hur det kom sig att affärens maskineri inte fungerade.

"Nej, jag måste gå", sade Eve, när hon fick syn på henne. "Jag uppehåller er."

"Det var bra att du är kvar, kära du", sade miss Clarkson. "Jag har just sett igenom mina papper en gång till, och det *finns* verkligen en plats. För en barnsköterska", sade miss Clarkson urskuldande.

"Nej, det är inte nödvändigt", sade Eve. "Jag behöver verkligen ingen plats nu. Men tack så förfärligt mycket i alla fall."

Hon log vänligt mot firmachefen och ägnade Psmith ett extra leende, när han öppnade dörren för henne. Psmith vände sig, när hon hade gått, med ett tankfullt uttryck mot miss Clarkson.

"Är den unga damen barnsköterska?" frågade han.

"Vill ni ha en barnsköterska?" frågade miss Clarkson affärsmässigt.

"Jag vill ha en sådan sköterska", sade Psmith med övertygelse.

"Det är en förtjusande flicka", sade miss Clarkson en-

tusiastiskt. "Det finns ingen, som jag så tryggt skulle kunna rekommendera till en plats. Hon är en miss Halliday, dotter till en mycket begåvad, fast en smula oregelmässig författare, som är död sedan några år. Jag kan tala med särskild kännedom om miss Halliday, därför att jag i flera år var lärarinna i Wayland House, när hon gick i skola där. Hon är så behaglig och varmhjärtad och impulsiv... Men ni kan knappast vilja höra på allt detta."

"Tvärtom", sade Psmith, "jag skulle kunna lyssna i timmar. Ni har funnit mitt favoritämne."

Miss Clarkson betraktade honom tvivlande och beslöt sig för att återgå till affärerna.

"Ni sa att ni ville ha en sköterska", återtog hon, "men ni kanske menade att ni behöver en sjuksköterska?"

"Mina vänner brukar säga det ibland."

"Miss Halliday har förstås mera erfarenhet som guvernant."

"En guvernant är precis lika bra."

Miss Clarkson började känna det som om marken var i lätt gungning under hennes fötter.

"Hur gamla är era barn?" frågade hon.

"Nu är jag rädd att ni tittar i del II", sade Psmith skälmskt. "Romanen har just börjat."

"Jag tror inte jag förstår riktigt", sade miss Clarkson och klippte med ögonen. "Vad är det ni söker?"

Psmith knäppte bort ett dammkorn från ärmen.

"Ett jobb", sade han.

"Ett jobb?" Miss Clarksons röst slog över i ett hjälplöst pip.

Psmith höjde ögonbrynen.

"Ni verkar så överraskad. Är inte detta en platsanskaffningsbyrå?"

"Det är en platsbyrå", medgav miss Clarkson.

"Jag visste det", sade Psmith, "jag visste det. Det var någonting som sa mig, att det var så. Jo, miss Clarkson, jag söker en plats, och jag känner på något sätt, att ni är kvinnan att skaffa mig en. Jag har satt in en annons i tidningarna och förklarat mig villig att åta mig vilken

sysselsättning som helst, så länge det inte har med fisk att göra, men jag har börjat undra, om det är på det sättet man vinner rikedom och framgång. I varje fall kan det vara så gott att gå fram på flera fronter, därför kom jag hit."

"Ni får ursäkta mig om jag säger, att er ansökan gör ett ytterst egendomligt intryck."

"Hur så? Jag är ung och energisk och utomordentligt pank."

"Men . . . ja . . . era kläder . . ."

Psmith sneglade inte utan tillfredsställelse ner efter en väst, som inte visade ett veck, och knäppte åter bort ett dammkorn från ärmen.

"Ni tycker att jag är välklädd?" sade han. "Ja, ja, ni kanske har rätt, ni kanske har rätt. Men, miss Clarkson, om man i dessa tider väntar att få en anställning, måste man tänka på den våldsamma konkurrensen, man måste vara snyggt och anständigt klädd. Arbetsgivarna ser snett på en opressad byxa. En välsittande väst betyder mera för dem än ett trofast hjärta. Detta utsökta pressveck har ernåtts med hjälp av den madrass, på vilken jag i natt feberaktigt kastade mig i min vindschammare."

"Jag kan inte ta er på allvar."

"Säg inte så, säg inte så!"

"Ni vill verkligen, att jag ska skaffa er arbete?"

"Jag föredrar uttrycket anställning."

Miss Clarkson tog fram en anteckningsbok.

"Om ni verkligen inte menar det bara som ett skämt . . ."

"Jag försäkrar er. Hela mitt tillgängliga kapital består av omkring tio pund."

"Då kanske ni vill säga mig ert namn."

"Aha, det går framåt. Mitt namn är Psmith. P-smith. P-et är stumt."

"Psmith?"

"Psmith."

Det följde ett par ögonblicks pinsam tystnad, medan miss Clarkson smälte denna upplysning.

"Ni borde kanske ge mig några uppgifter om er per-

son", sade hon, när hon hunnit hämta sig något.

"Ingenting skulle glädja mig mera", sade Psmith med värme. "Jag är alltid redo, för att inte säga ivrig att få berätta mitt livs historia, men i vår jäktade tid möter jag föga uppmuntran. Låt oss börja från början. Min barndom. När jag var litet barn blev min äldsta syster mutad av min sköterska med sex pence i timmen för att hålla ett öga på mig så att jag inte ställde till rackartyg. Efter första dagen strejkade hon för att få en hel shilling, och hon fick det. Vi övergår nu till mina skolår. Vid tidig ålder sändes jag till Eton, där alla förutsade en ljus karriär för mig. Det var lyckliga dagar, miss Clarkson. En glad, skrattande gosse med ljusa lockar och ett soligt leende. De gamla pelargångarna... Men jag tröttnar er. Jag ser det på era ögon."

"Nej, nej", försäkrade miss Clarkson. "Men vad jag menade var... Jag tänkte att ni kanske hade erfarenhet i någon speciell bransch... Vad slags arbete hade ni..."

"Anställning."

"Vad slags anställning är det ni önskar?"

"Allmänt talat", sade Psmith, "vilken som helst avlönad anställning som ingenting har att göra med fisk."

"Fisk?" undrade miss Clarkson matt. "Varför fisk?"

"Därför, miss Clarkson, att fiskbranschen till i går var min bana i livet, och jag är trött till döden på fisk."

"Är *ni* i fiskbranschen?" viskade miss Clarkson svagt med en blick på hans knivskarpa pressveck.

"Detta", sade Psmith i det han följde hennes blick, "är inte mina arbetskläder. På grund av ett finansiellt jordskred i min familj var jag till i går slav hos en farbror till mig, som olyckligtvis är makrillkung eller sardinmagnat eller hur fiskmarknadens furstar kallas. Han förklarade, att jag måste arbeta mig upp från botten, utan tvivel i tanke att jag skulle komma att följa i hans fotspår och till slut kämpa mig fram till en flundrefurstes ställning. Han var tyvärr för sangvinisk. Det skulle inte bli så", sade Psmith högtidligt och betraktade dystert miss Clarkson genom sin monokel.

"Inte?" sade hon.

"Nej. I går kväll måste jag underrätta honom om att fiskbranschen var mycket bra men inte för mig, och att jag ämnade avbryta mina förbindelser med firman. Jag borde kanske säga, att det följde någonting som närmade sig ett vulkanutbrott. Hårda ord", suckade Psmith. "Vreda blickar. Ovärdigt ordbyte. Och slutet på det hela blev att min farbror tvådde sina händer och drev mig ut i världen. Härav förklaras min iver att få en anställning. Min farbror har definitivt vänt sitt ansikte ifrån mig, miss Clarkson."

"Så tråkigt, så tråkigt då", mumlade hon rörd.

"Ja, det är en hård man, och han dömer sina medmänniskor uteslutande efter deras kärlek till fisk. Jag har aldrig träffat en människa som så gått upp i sitt ämne som han. Han är sedan åratals praktiskt taget monoman på fisk. Till den grad, att han faktiskt kommit att se ut som en fisk. Det är som om han hade tagit en sådan där kurs i självsuggestion och ideligen sagt till sig själv: 'Dag för dag, dag för dag blir jag mer och mer lik en fisk.' Hans närmaste vänner kan knappast avgöra numera, om han mest liknar en torsk eller en flundra... Men jag tröttnar er återigen med att tala om min familj?"

Han gav miss Clarkson en så plötslig och genomträngande blick att hon helt nervöst ryckte till.

"Nej, nej, visst inte!" utropade hon.

"Ni lugnar mina farhågor. Jag vet endast alltför väl, att när jag väl släpper mig lös i fråga om fisk, så är jag mer än benägen att trötta mina åhörare. Jag är ur stånd att fatta denna entusiasm för fisk. Min farbror brukade tala om en särskilt stor sillfångst ungefär som en from ung pastor talar om en predikan av sin biskop. För min del måste jag säga att fiskmarknaden från början var en stor besvikelse. Den bjöd inte de uppgifter jag väntat. Hela mitt väsen uppreste sig. Jag måste stiga upp och inta en enkel frukost klockan fyra på morgonen, varpå jag begav mig till fiskhallarna vid Billingsgate, där jag i timtal fick stå upp till knäna i död fisk av alla slag. Utan tvivel ett idealiskt liv för en katt, men provande för

en Psmith. Miss Clarkson, jag är en poetisk och känslig natur. Jag vill vara omgiven av glädje och liv, och jag vet ingenting glädjelösare och dödare än en död fisk. Multiplicera denna döda fisk med en million, och ni har en omgivning, som endast en Dante kunde betrakta med bibehållet sinneslugn. Min farbror brukade försäkra mig, att det säkraste sättet att avgöra om en fisk är färsk, är att se den i ögat. Kunde jag tillbringa min ungdoms vår med att se döda fiskar i ögonen? Nej!" Psmith steg upp. "Jag ska inte uppehålla er längre. Jag tackar för den uppmärksamhet och det tålamod ni har visat mig. Ni förstår nu, hur det kommer sig att min förmåga är i marknaden och varför jag uttryckligen måste reservera mig mot varje anställning, som har med fisk att göra. Jag är övertygad om att ni inom kort kommer att ha någonting utomordentligt att erbjuda mig."

"Jag vet inte om jag kan lova det, mr Psmith."

"P-et är stunt, som i psalm", påminde han henne. "Jo", sade han just i dörren, "det är en sak till som jag ville fråga er. Medan jag väntade på att ni skulle bli ledig, så råkade jag fördjupa mig i en historia i *Flickornas Egen Tidning* för januari 1919. Tyvärr kunde jag inte finna de följande häftena. Titeln var 'Hennes ära på spel' av Jane Emmeline Moss. Ni råkar inte händelsevis veta hur det slutade? Fick lord Eustace någonsin veta, att när han fann Clarice i sir Jaspers rum vid midnatt, så hade hon gått dit endast för att få tillbaka några komprometterande brev för en god väns räkning? Ni har inte reda på det? Jag fruktade det. Ja, god morgon, miss Clarkson! Jag lämnar mitt öde i era händer med lätt hjärta."

"Naturligtvis ska jag göra mitt bästa."

"Och", sade Psmith hjärtligt, "vad kan vara bättre än miss Clarksons bästa?"

Han stängde dörren sakta efter sig. Slagen av en vänlig tanke knackade han i förbifarten på fönstret hos Upplysningar och gav hennes kortklippta huvud ett blott leende.

"Man säger att Aspidistra skall ha en god chans i

halvfyraloppet i Birmingham i eftermiddag", sade han. "Jag lämnar uppgiften utan ansvar för vad den kan vara värd. Adjö!"

6 *Lord Emsworth träffar en poet*

Det hade slutat regna när Psmith kom ner på gatan, och solen glänste i vattenpussarna. Trottoarerna blänkte och luften kändes frisk och livande. Han dröjde ett ögonblick i hörnet för att besluta sig hur han skulle tillbringa de en timme och tjugo minuter, som ännu måste förflyta, innan han rimligtvis kunde tänka på lunch. Den omständigheten att *Morning Globes* kontor låg inom promenadhall bestämde honom för att gå dit och se om det kommit några svar på hans annons med första posten. Och hans energi belönades några minuter senare, då Box 365 presenterade honom en hel liten bunt med post. Inte mindre än sju brev, allt som allt. En ganska god fångst.

Vad som i första ögonblicket förefallit honom som ett glädjande vittnesbörd om den tidningsläsande allmänhetens företagsamhet visade sig vid närmare granskning, när han dragit sig tillbaka till ett hörn, där han kunde koncentrera sig på de nya uppgifter, som här utan tvivel skulle öppna sig, vara föga mer än en lysande bubbla. Företagsamhet vittnade utan tvivel dessa meddelanden om — det var män av betydande affärsbegåvning och energi, han här mötte —, men för Psmith var det ändå mest en besvikelse. Han hade väntat sig något annat. Detta var inte vad han hade betalat dyra pengar för. Den rätta andan saknades.

Det första kuvertet innehöll, hur tilltalande det ännu tedde sig till det yttre genom papperets goda kvalitet och det graverade vapnet i hörnet, endast ett välvilligt anbud från mr Alistair MacDougall att låna honom vilken sum-

ma han kunde önska från tio till femtiotusen pund enbart på hans namn. Det andra innehöll ett liknande anbud från en annan skotsk herre vid namn Colin McDonald. I det tredje förklarade sig mr Ian Campbell beredd att gå så högt som till etthundratusen pund. Alla dessa filantroper ställde blott ett enda villkor, de ville inte ha någonting med omyndiga att göra. Ungdomen tycktes inte ha kvar sin tjusning för dem. Men de inbjöd med största hjärtlighet Psmith att om han blott passerat sin tjugoförsta födelsedag komma till deras kontor för att avhämta beloppet, helst försedd med en rymlig väska.

I denna skur av rikedomar höll Psmith huvudet kallt och lät de tre första breven falla i den papperskorg, som syntes just för detta ändamål vara placerad i närheten. Det nästa i ordningen var ett tjockt konvolut, vars innehåll visade sig vara en tryckt broschyr betitlad "I denna natt skall din själ tagas ifrån dig" — medan en egenomlig slump ville, att nummer fem skulle innehålla ett cirkulär från en energisk likkistfabrikant, som erbjöd sig att begrava honom för åtta pund och tio shillings. Nummer sex, också tryckt, uppmanade honom att ofördröjligen abonnera på Hills *Specialtips*, varförutan — ("Vem", frågade mr Hill i fetstil, "var det som tippade Wibbly-Wob i Jubileumspokalen?") — ingen sportsman kunde hoppas att ha framgång på turfen.

Fastän själv härigenom ådagaläggande samma brist på företagsamhet som han nyss beklagat hos den stora allmänheten, lät Psmith även detta betydelsefulla meddelande falla i papperskorgen. Nu återstod endast nummer sju, och en gnista av hopp tändes hos honom, då han såg, att adressen i detta fall var skriven för hand och inte på maskin. Han öppnade det.

Det var inget tvivel därom, det var russinet, som han sparat till sist. Här var något som uppvägte alla besvikelser. I tydliggen hastigt och nervöst nedkastade kråkfötter lydde brevet:

"Om R. Psmith vill möta brevskrivaren i hallen i Piccadilly Palace Hotel precis kl. 12, fredagen den 1 juli, kan

affär komma till stånd om affär önskas och villkoren rimliga. R. Psmith torde bära ljusröd krysanthemum i knapphålet och säga: 'Det blir regn i Northumberland i morgon', varpå svaret kommer att bli: 'Bra för skörden.' Godhetsfullt möt punktligt!"

Ett belåtet leende lekte över Psmiths allvarliga drag, då han för andra gången läste denna skrivelse. Detta var mera i hans stil. Fastän hans närmaste vän, Mike Jackson, var en ytterst prosaisk ung man, gick Psmiths smak i fråga om umgänge mera i riktning mot det bisarra. Han ville ha sin mänsklighet excentrisk. Och "brevskrivaren" föreföll, att döma av detta prov på hans skaparkraft, att vara excentrisk nog för den mest krävande smak. Även om han skulle visa sig vara en grov skämtare eller någon allvarlig dåre, kände Psmith med sig att hans sällskap skulle komma att ge underhållning nog före lunch. Psmith såg på klockan. Hon fattades en kvart i tolv. Han hade just tid att försäkra sig om den nödvändiga krysanthemumen och vara vid Piccadilly Palace Hotel precis tolv, dymedelst ernående den affärsmässiga punktlighet, som den okände författaren syntes sätta så stort värde på.

Först i blomsterhandeln på vägen till mötesplatsen fann Psmith att äventyret även hade sina avigsidor. Den första av dessa var krysanthemumen. Psmith hade förut varit för upptagen med andra aspekter av affären för att ägna en tanke åt den dekoration han skulle bli tvungen att bära, och det var först då blomsterhandlaren som svar på hans begäran att få en ljusröd krysanthemum, närmade sig till hälften dold bakom ett buskage, ungefär som Macbeths armé vid Dunsinane, som han fullt insåg vad det var man begärde av honom — och han var, som vi vet, noga med sin klädsel.

"Är det där en krysanthemum?"

"En ljusröd krysanthemum, ja."

"En?"

"En ljusröd krysanthemum, ja."

Psmith betraktade ogillande det frånstötande föremålet

genom sin monokel. Och efter att med någon svårighet ha placerat det i knapphålet fortsatte han på sin väg med en känsla som om han varit ett vilt djur smygande fram genom snårskogen. Den förbaskade busken förstörde hela hans promenad.

Väl framme i hotellhallen fann han sig ställd inför ytterligare komplikationer. Hallen var som vanligt full med folk, och medan "brevskrivaren" noga föreskrivit hur Psmith skulle vara utstyrd, hade han försummat att ge någon upplysning om hur han själv skulle kunna igenkännas. Ytterst vårdslöst av en allvarligt sinnad konspirator, ansåg Psmith.

Det bästa föreföll honom vara att fatta posto någonstans mitt i hallen och stå där tills brevskrivaren, lockad av krysanthemumet, skulle närma sig och på något vis ge sig tillkänna. Detta gjorde han följaktligen, men när efter tio minuter ingenting annat hade hänt, än att han kolliderat med ett dussin av de personer, som kom skyndande genom hallen, beslutade han försöka en så att säga mera aktiv metod. En ung man av sportsmannamässigt yttre hade stått bredvid honom i fem minuter, och denne unge man hade om och om igen med otålighet sett på klockan. Han väntade tydligen på någon. Psmith försökte formeln på honom.

"Det blir regn i Northumberland i morgon."

Den unge mannen betraktade honom inte utan intresse, men inte med den glimt av förståelse i ögat, som Psmith hade hoppats på.

"Hur var det?" frågade han.

"Det blir regn i Northumberland i morgon."

"Riktigt roligt att höra", sade den unge mannen. "Ni kan inte säga vem som ska vinna Goodwood-pokalen på samma gång?"

Härmed drog han sig hastigt tillbaka för att genskjuta en ung dam i stor hatt som just kommit in genom svängdörrarna. Psmith måste dra den slutsatsen, att detta inte var hans man. Han beklagade det på det hela taget; han hade sett trevlig ut.

Som Psmith intagit en fast position och som hallens

befolkning till större delen befann sig i strömning, fann han sig ideligen i nytt grannskap, och han beslutade nu tilltala den individ, som en virvelrörelse i massan just bragt honom i kontakt med — en jovial herre i blommig väst, rött ansikte och vit hatt. Just en person, som kunde ha skrivit ett sådant brev.

På denna person gjorde Psmiths meteorologiska anmärkning ögonblickligen intryck. En nytänd vänskaps låga lyste i hans öga. Han grep Psmiths hand och skakade den hjärtligt. Det var som om han återfunnit en kär, länge saknad broder.

"Gamle gosse!" utropade han. "Jag har väntat på att du skulle säga något. Jag visste ju att vi hade träffats någonstans, men jag kunde inte placera dig. Ansiktet var ju så välbekant, förstås. Kan man tänka sig! Och hur är det med er allesammans?"

"Vilka?" frågade Psmith artigt.

"Å, alla de gamla vännerna."

"Jaså, de gamla vännerna."

"De kära gamla vännerna", preciserade den andre. Han slog Psmith på axeln. "Det var tider, va?"

"Vilka?"

"Den där gången, när vi var tillsammans."

"Jaså, då", sade Psmith.

En fläkt av besvikelse drog över den andres rosiga drag, men han lät inte nedslå sitt mod.

"Tänka sig att mötas igen så här!"

"Världen är liten", medgav Psmith.

"Jag skulle be dig komma med och få en drink", sade den jovialiske med den lätta anspänning som brukar inställa sig, då man närmar sig den avgörande punkten i en affär, "men faktum är att min dumma betjänt gått och skickat ut mig utan en penny i dag. Harglömt att ge mig plånboken. Förbaskat vårdslöst! Måste avskeda karln."

"Ytterst förargligt", sade Psmith.

"Jag skulle ha velat bjuda på en drink", sade den andre tankfullt.

"Livet är fullt av besvikelser", suckade Psmith.

"Vet du vad!" sade den jovialiske med plötslig inspi-

ration. "Du kan låna mig ett par pund till i kväll, det är det enklaste. Jag kan skicka över dem till hotellet, eller var du kan vara i kväll."

Ett stilla, förstrött leende drog över Psmiths ansikte.

"Lämna mig ensam, kamrat!" mumlade han.

"Va?"

"Cirkulera, gamle vän, cirkulera!"

En lätt melankoli började blanda sig i den andres glada jovialitet.

"Inte någonting?" undrade han.

"Nix."

"Nå, det var väl inget ont i att försöka?" menade den andre.

"Inte alls, inte alls."

"Ni förstår", sade den nu ej så fullt jovialiske förtroligt, "ni ser precis ut som ni skulle nappa, med den där monokeln och allting, så det måste fresta en att försöka."

"Jag förstår fullkomligt att det måste."

"Ja, det var inte illa ment."

"Visst, visst!"

Den vita hatten försvann genom svängdörrarna, och Psmith började på nytt speja efter sin man. Han vände sig till en medelålders herre i snusbrun kostym, som just kom inom räckhåll.

"Det blir regn i Northumberland i morgon", sade han.

Mannen såg frågande på honom.

"Hur?" sade han.

Psmith upprepade sin anmärkning.

"Va?" sade mannen.

Psmith var nära att förlora sitt berömda lugn. Han hade inte tagit med i beräkningen, att den han sökte kunde vara döv. Detta komplicerade ovillkorligen saken. Han drog sig bort från den snusbrune, då en hand lades på hans axel.

Psmith vände sig om. Den hand, som nu nöp i hans rockärm, tillhörde en elegant ung man av något nervöst och febrigt utseende. Under sin vakthållning hade Psmith förut lagt märke till honom och halvt beslutat sig för att innesluta honom i den flock av nya vänner, som han

var i färd med att förvärva.

"Sa ni, att det skulle bli regn i Northumberland i morgon?" frågade den unge mannen i en hes viskning.

"Om ni var någonstans inom hundra meters avstånd under mitt lilla samtal med dövnicken, så skulle ni inte behöva fråga."

"Bra för skörden", sade den unge mannen. "Kom med hit bort så att vi kan få talas vid i fred."

II

"Är det ni som är R. Psmith?" sade den unge mannen, när de dragit sig tillbaka i ett avlägset hörn, fjärran från den larmande hopen.

"Densamme."

"Ni är så jäkla sent ute", sade den unge mannen förebrående. "Jag bad er vara här precis tolv. Hon är nästan tolv minuter över nu."

"Ni gör mig orätt", sade Psmith. "Jag var här precis tolv. Sedan dess har jag stått här som en bild av tålmodet på ett monument."

"Ja, men jag bad er ju ha en ljusröd krysantemum i knapphålet. Så att jag skulle känna igen er, förstår ni."

"Jag *har* en ljusröd krysantemum i knapphålet. Det är ett faktum som inte borde undgå ens den ytligaste iakttagare."

"Den där historien?" Den andre betraktade med stort ogillande blomsterdekorationen. "Jag trodde det var någon sorts blomkål. Jag menade de där små, vad är det de heter, som man brukar ha i knapphålet."

"En nejlika, kanske?"

"Nejlika är det, ja."

Psmith plockade av sig sin krysantemum och lät den falla bakom sin stol. Han såg förebrående på sin interlokutör.

"Om ni hade läst litet mera botanik i skolan, kamrat", sade han, "så skulle mycken olycka därigenom ha varit avvänd. Jag kan inte ge er en föreställning om den själs-

ångest jag har utstått, medan jag smugit mig fram genom huvudstaden bakom det där buskaget.”

Den sympati och ånger som den unge mannen kan ha känt vid dessa ord sveptes på en gång bort vid en blick på klockan. Inte ett ögonblick under sitt korta uppehåll i London hade Freddie Threepwood glömt sin faders stränga bud, att han skulle ta tolvochfemtio-tåget tillbaka till Blandings. Om han kom för sent, skulle det bli ett uppträde i familjen, och uppträden i familjen var vad Freddie mer än allt annat önskade undvika för närvarande. Som en listig förbrytare hoppades han genom exemplariskt uppträdande i sitt fängelse få strafftiden förkortad för gott uppförande.

”Herregud! Jag har bara en fem minuter. Måste förklara fort... Om den här saken. Den här affären. Den där annonsen ni satte in...”

”Min annons? Den intresserade er?”

”Är det renhårigt?”

”Absolut. Vi Psmithar är ett ärligt släkte.”

Freddie betraktade honom litet tvivelsamt.

”Ni förstår, ni är inte alls sådan som jag hade tänkt.”

”I vilket avseende”, frågade Psmith, ”när jag inte upp till ert ideal?”

”Nja, det är inte precis fråga om att nå upp. Det är bara det att... ja, jag vet inte riktigt... om jag ska säga vad jag trodde, så tänkte jag att ni skulle vara liksom ett mera hårdkokt exemplar. Jag fick det intrycket av er annons... att ni var blottställd och beredd till vad som helst, och ni ser ju mera ut som om ni var på väg till ett garden-party i Buckingham Palace.”

”Aha”, sade Psmith förstående. ”Det är min kostym, som för andra gången i dag vållar ett liknande missförstånd. Ni behöver inte hysa några tvivel. Om byxorna sitter väl, så är det därför att fickorna är tomma.”

”Ni menar att ni är alldeles utan pengar.”

”Fattig, syndig människa.”

”Vete katten, om jag kan tro er.”

”Om jag borstar hatten åt fel håll ett tag”, sade Psmith tjänstvilligt, ”kanske det skulle hjälpa?”

Freddie satt tyst ett ögonblick. Trots att han hade så bråttom, och trots att varje minut som gick förde det ögonblick närmare, när han måste slita sig härifrån och rusa till Paddington Station, fann han det svårt att ge sig in på det ämne han hade kommit hit för att diskutera.

"Ja, ni förstår, det kan inte hjälpas, jag måste ju lita på er", sade han sent omsider.

"Ni kan inte göra bättre."

"Det är på det viset. Jag måste skaffa tusen pund..."

"Jag beklagar, att jag inte kan stå till tjänst själv. Jag har i själva verket redan måst vägra att låna en så obetydlig summa som ett par pund åt en herre, som ansåg sig vara en gammal vän till mig. Men det finns en gammal rar farbror vid namn Alistair MacDougall, som..."

"Herregud, ni tror väl inte att jag tänker vigga av er?"

"Den tanken genomför min hjärna."

"Nej, för tusan. Nej — men det är som jag sa, jag är förbaskat angelägen att få tag i tusen pund."

"Samma här", sade Psmith. "Två själar och en tanke. Hur har ni tänkt gå till väga? För min del måste jag ärligt erkänna, att jag inte har den minsta idé. För mig står det stilla totalt. Jag är så att säga ställd mot väggen."

"Förlåt, men ni skulle inte kunna prata litet mindre?" sade Freddie klagande. "Jag har bara ungefär två minuter på mig."

"Jag ber om ursäkt. Fortsätt!"

"Det är så förbaskat svårt att veta hur man ska börja. Jag menar, det är så invecklat, innan man kommer underfund med själva idén... Jo, ni sa ju i annonsen, att brott inte var något hinder."

Psmitth tänkte ett ögonblick.

"Inom rimliga gränser — och om det inte upptäcks — så kan jag inte se några invändningar mot ett enklare brott."

"Ja, ser ni", sade Freddie, "det är så att... ni förstår... Skulle ni vilja stjäla min fasters diamanthalsband?"

Psmitth satte monokeln i ögat och böjde sig allvarligt lyssnande fram.

"Stjäl er fasters halsband?" sade han oförstående.

"Ja."

"Ni tror inte, att hon möjligen skulle anse det som en otillåtlig frihet från en obekant persons sida?"

Vad Freddie hade att svara på denna välmotiverade fråga kommer aldrig att bli känt, ty i detta ögonblick upptäckte han, när han för tjuguförsta gången nervöst såg på klockan, att visaren hade passerat halvtimmen och var en god bit på väg mot fem över. Han sprang upp med utropet:

"Jag måste i väg nu! Jag kommer för sent till det förbaskade tåget."

"Och under tiden..."

Freddie var ingen särskilt klartänkt ung man, men till och med han insåg, att han hade lämnat förhandlingarna på en icke särskilt tillfredsställande punkt. Men han måste hinna till tolvochfemtio-tåget.

"Skriv och säg vad ni tycker!" flämtade han, i det han som en svala flög ut genom hallen.

"Ni har olyckligtvis underlåtit att meddela mig ert namn och er adress", påpekade Psmith, som följde honom i ledigt trav.

Mitt i all brådska avhölls Freddie dock genom en av många filmer fostrad försiktighet från att på detta sätt blottställa sig. Hade man väl givit sitt namn och sin adress, visste man aldrig vad som kunde hända.

"Jag skriver till er", ropade han i det han sprang upp i en bil.

"Jag ska räkna minuterna", förklarade Psmith.

"Kör som sjutton!" sade Freddie till chauffören.

"Vart?" undrade denne, icke utan skäl.

"Va? Jaså, det! Paddington."

Bilen satte i gång, och Psmith, behagligt medveten om att ha använt förmiddagen väl stod några ögonblick tankfull och såg efter den. Med en känsla av att de ansvariga myndigheterna i någon institution för själslig vård varit mer än tillåtligt slappa, tillät han sina tankar att gå i riktning mot den lunch, som han nu ansåg sig vara förtjänt av. Fastän han firat sin frigörelse från Billingsgates

fiskhallar genom att stiga upp sent och äta frukost ännu senare, hade han börjat bli medveten om den icke obehagliga känsla av tomhet, som är själens tysta gonggong.

III

Det sekundära problemet var han skulle inta lunch inställde sig nu. Utan ett ögonblicks betänkande avvisade han tanken på de stora, packade, bullersamma restaurangerna kring Piccadilly Circus. Efter en förmiddag med Eve Halliday och den unge mannen, som gick omkring och bad folk stjäla hans fasters halsband, var det nödvändigt att välja något ställe, där man kunde sitta i lugn och ro och övertänka. Detta kunde inte ske i närvaro av en förste violinist, som slog knut på sig själv, och en orkester i vars lexikon ordet piano saknades. En av hans klubbar föreföll vara det riktiga.

I sin välmakts dagar hade Psmiths fader, som var en entusiastisk klubbman, fått sin son enrollerad hos ett flertal dylika institutioner, och fastän de magra åren nu hade brutit in, var han alltjämt medlem av sex klubbar och kom att fortsättningsvis kvarstå som sådan tills avgifterna skulle betalas på nyåret. Dessa klubbar var av skilda slag — från Drönarklubben, som kunde betraktas som mindre allvarlig, till Äldre konservativa klubben, som var solid och högtidlig. Psmith avgjorde så gott som omedelbart, att för den stämning han för ögonblicket befann sig i, var den senare som skapad.

Var och en som känner Äldre konservativa klubben måste dela hans mening. I hela London kunde en bättre tillflykt inte ha funnits för en person som önskade styrka sin kropp med en utmärkt måltid medan han i ro samtalade med sig själv. Maten var utan tvivel förstklassig även på Drönarklubben, men där härskade ungdomen i oinskränkt majestät, och en tankfull person riskerade att plötsligt bli störd i sin självfördjupning av en träffsäker brödkula från något angränsande bord. Detta kunde inte tänkas inträffa på Äldre konservativa klubben. Äldre

konservativa klubben har sextusenetthundraelva medlemmar. Några av de sextusenetthundraelva står högre i respektabilitet än de andra, men de är alla respektabla — de må räknas till klubbens äldsta invånare, som lord Emsworth, som vann inträde 1888, eller tillhöra den allra senaste kullen av nya medlemmar. Det är flintskalliga, aktningssbjudande herrar, som alla ser ut som om de var på väg till styrelsesammanträde i City eller just kom ifrån Downing Street efter att ha rådgjort med premiärministern om det förestående fyllnadsvalet i Little Wabsley.

Med den lugna värdighet som uppvägde hans brist i årens tal steg Psmith uppför trappan, genom dörrarna, som öppnades för honom av två allvarliga, uniformerade dignitärer, och begav sig till grillrummet. Efter att här ha valt ett bord mitt i salen och beställt en enkel men smaklig lunch hängav han sig åt tanken på Eve Halliday. Som han bekant för sin unge vän Walderwick hade hon gjort ett starkt intryck på honom. Han hade just slitit sig ur sina dagdrömmar för att uppta brottningen med en lammkotlett, när en främmande kropp plötsligt skar hans bana och häftigt kolliderade med hans bord. När han såg upp, fann han att det var en lång, mager, äldre herre av obestämt sympatiskt utseende, som genast började ursäktas sig.

"Jag ber så mycket om förlåtelse. Jag hoppas att jag inte vållat något obehag."

"Inget alls", försäkrade Psmith.

"Faktum är att jag har förlagt mina glasögon. Jag är ju blind som en höna utan dem. Ser inte alls vart jag tar vägen."

En ung man med dyster uppsyn, iförd långt, oredigt hår, som stod vid den äldre herrns sida, hostade menande. Han skruvade oroligt på sig och tycktes angelägen att få slut på saken och fortsätta. Tydligen en ung man av mycket temperament. Han såg sur och trumpen ut.

Den äldre herrn ryckte lätt till vid hostningen.

"Va?" sade han, som till svar på någon uttalad anmärkning. "Ja visst, ja visst, min käre vän. Får inte stå här och prata, va? Måste be om ursäkt i alla fall, förstår

ni. Hade så när stött omkull den här herrns bord. Ser ju inte alls vart jag tar vägen utan glasögon. Blind som en höna. Hur? Va? Alldeles, alldeles."

Han irrade vidare, glatt småpratande, medan den unge mannen alltså såg lika sur och fjär ut. Psmith såg intresserat efter dem.

"Kan ni säga mig", sade han till kyparen, som ryckte fram med potatisen, "vem det där var?"

Kyparen följde hans blick.

"Vet inte vem den unge herrn är. Det är nog en gäst. Den gamle herrn är lord Emsworth. Bor på landet och kommer sällan till klubben. Lär vara mycket tankspridd, har jag hört. Ska det vara potatis?"

"Tackar", sade Psmith.

Kyparen kryssade vidare och återkom efter en stund.

"Jag har just tittat i gästboken. Det är en herre vid namn Ralston McTodd, som lunchar med lord Emsworth."

"Tack så mycket, ursäkta att jag besvärade!"

"Inget besvär alls."

Psmith återtog sin måltid.

IV

Den mulna uppsyn, som den unge mannen i lord Emsworths sällskap hade visat under vandrigen genom grillrummet, var en trogen återspeglning av de känslor som rörde sig i hans plågade själ. Ralston McTodd, Saskatoons mäktige sångare ("Pejlar de mänskliga själsdjupen som ingen annan" — *Montreal Star*. "Ytterst läsvärd" — *Ipsilanti Herald*.) hade inte haft tillbörligt nöje av sin goda lunch. Den behagliga känsla av betydelse, som det först ingav att veta sig sitta och luncha med en äkta lord, hade efter tio minuter av hans värds sällskap vikit för en blandad förtvivlan och ilska, som under måltidens gång endast fördjupats. Det är ingen överdrift att säga, att när han hunnit till fisken, skulle det ha varit en utlösning för mr McTodds känslor att få ta koppen med det

smälta smöret och dänga den i lordens kala skalle med smör och alltsammans.

Han var en temperamentsfull ung man, Ralston McTodd. Han ville gärna själv vara i centrum, ville gärna själv tala och se sig intresserat och aktningsfullt åhörd av en undergiven åhörarskara. Intet av dessa rimliga krav hade blivit uppfyllt vid den måltid, som just var över. Från första början hade lord Emsworth tagit hand om konversationen och med mild, bråkande envishet hållit stånd mot alla angrepp. Fem gånger hade mr McTodd varit nära att lyckas skjuta in ett av sina bästa epigram, endast för att se det borttryckt i en flod av undervisning om bästa sättet att sköta stockrosor. I det sjätte anloppet hade han lyckats få fram det, väl avrundat och gnistrande av spiritualitet, och den gamle idioten mittemot hade tagit det i galopp som en häck i en hinderlöpning, bara rabblat vidare om en person vid namn Angus McAllister, som tycktes vara hans trädgårdsmästare eller något dylikt. Fast han i regel inte föraktade en god lunch, hade maten blivit som aska i hans mun, och det var en förbittrad och plågad sångare, som några ögonblick senare sjönk ner i en stol vid fönstret i rökrummet. Ralston McTodd är med andra ord nära bristningsgränsen. En liten ytterligare belastning och ingen vet vad som kan hända. För ögonblicket lutar han sig endast tillbaka och rynkar pannan. Han har ett svagt hopp, att kanske en cigarr skulle kunna bringa en viss lättnad, och han väntar att lord Emsworth ska beställa en cigarr.

Lord Emsworth har inte lagt märke till sin gästs dystra uppsyn. Det vore riktigare att säga, att han egentligen inte alls sett honom. Någon, som lät som portieren, hade ursprungligen meddelat honom att en herre väntade på honom, och en formlös skugga hade därpå presenterat sig som hans väntade gäst. Förlusten av hans glasögon hade som vanligt förvandlat lord Emsworths värld till en dimmig rymd, i vilken obestämbara föremål simmade omkring som fiskar i ett grumligt vatten. Inte för att detta betydde så mycket, eftersom han var i London. I London var det aldrig mycket att se. Frånsett en obestämd känsla

av att det skulle ha varit bekvämare att ha glasögon — en känsla som var just precis stark nog att förmå honom att skicka ett bud till hotellet för att leta efter dem — hade lord Emsworth inte tillåtit begränsningen av hans synfält att störa glädjen.

Han hade i själva verket i motsats till mr McTodd haft riktigt trevligt. Han kände, att han fått en god och tålig lyssnare i denne unge man. Mycket tilltalande, hans sätt att från början bilda ett villigt auditorium, att aldrig avbryta eller tränga sig fram själv, som moderna unga män eljest så ofta hade en beklaglig tendens till. Lord Emsworth måste medge, att hur litet idén tilltalat honom att fara till London och plocka upp den här poeten eller vad han var, så hade det avlöpt bättre än man kunde tro. Han uppskattade mr McTodds tysta men påtagliga intresse för blommor och hans lika tysta men varmhjärtade sympati i fråga om Angus McAllister. Han var riktigt glad att han skulle komma till Blandings. Det skulle bli ett nöje att personligen få visa honom igenom trädgården, att föreställa honom för Angus McAllister och tillåta honom att själv pejla de mörka djupen i denne syndares själ.

Under tiden hade han helt och hållet glömt att beställa den där cigarren . . .

"I stora trädgårdar, där utrymmet tillåter", sade lord Emsworth och sjönk bekvämt ner i sin stol i det han återupptog samtalet vid den punkt där det förut blivit avbrutet, "är det synnerligen önskvärt att ha åtminstone något område med bara grönska, utan några blommor överhuvudtaget. Jag ser att ni är av samma åsikt."

Mr McTodd hade inte varit av samma åsikt. Den grymtning, som lord Emsworth uppfattat som ett hänfört gillande, hade varit ett ljud, som oemotståndligt stigit upp till ytan ur McTodds lidandes djup — en kvalfylld suck ur en rökares själ. Rökhungern slet i McTodds inälvor, men någon kvarleva av hövlighet och uppfostran hindrade honom från att direkt be om en cigarr; han ansträngde därför sin hjärna för att finna ett sätt att indirekt komma in på ämnet.

"På inget annat sätt", fortsatte lord Emsworth, "får man en sådan effekt av blommorna som..."

"På tal om blommor", sade mr McTodd, "så lär det vara ett faktum att tobaksrök är bra för rosor."

"...som genom att ha en grön, skuggad allé, som leder fram till själva blomsterträdgården. Utan tvivel har man här en omedveten effekt av en optisk lag, som man skulle kunna förklara så, att ögat..."

"Det finns folk som påstår att rökning inte är bra för ögonen. Det finner jag inte alls vara riktigt", sade McTodd med värme.

"...när det så att säga är mättat med den gröna färgen, är så mycket mottagligare för de andra, särskilt för de röda tonerna. Det var sannolikt några sådana hän-syn som kom planläggarna av så många gamla engelska trädgårdar att ägna idegranen så stort intresse. När ni kommer till Blandings, ska jag visa er vår berömda ide-gransallé. Och när ni ser den, så ska ni förstå, att jag måste sätta mig bestämt emot Angus McAllisters fördärvliga påhitt."

"Jag lunchade på en klubb i går", fortfor mr McTodd med den seghet som alltid utmärkt McToddarna, "där de inte hade tändstickor på borden i rökrummet utan bara kluvna stickor. Jag tyckte det var dumt och obekvämt..."

"Angus McAllister", sade lord Emsworth, "är yrkes-trädgårdsmästare. Jag behöver inte säga mera. Ni vet likaväl som jag, käre vän, vad yrkesträdgårdsmästare är i fråga om mossor..."

"När man ville tända sin cigarr efter lunchen, så måste man ju stiga upp och gå tvärsöver rummet till en gas-låga..."

"Av någon obegriplig anledning tycks mossor försätta dem i fullständigt raseri. Nu är det ju påtagligt, att naturen menat att en idegransallé ska ha en fullständig matta av grön mossor. I idegransallén på Blandings står mossan på vägen alldeles i färg med träden och gräskanterna, men kan ni föreställa er, att den där själlöse skotten — och han är en vanära för Skottland — faktiskt ville riva upp alltsammans och lägga en grusgång mellan

våra urgamla träd. Jag berättade ju för er, hur jag var tvungen att ge efter för honom i fråga om stockrosorna — det är inte lätt att få tag i en duktig trädgårdsmästare nuförtiden, så man får göra en del eftergifter — men detta gick för långt. Jag tog saken fullständigt lugnt och stillsamt. Jag sa bara: 'För all del, McAllister, ni ska gärna få er grusgång, om ni vill ha den. Jag ställer bara ett villkor, och det är, att den ska gå över min döda kropp. När jag vältrar mig i mitt blod vid ingången till idegransallén, då kan ni börja riva upp min mossas. Försök att komma ihåg, McAllister', sa jag, fortfarande i all vänlighet. 'att det inte är en parkbit i en utkant av Glasgow, som ni har att göra med, utan att ni vill ruinera vad som kanske är det mest utsökta partiet av en av de vackraste och äldsta trädgårdarna i de förenade konungadömena.' Härpå frambringade han något gutturalt skotskt läte, och sedan har det inte talats om den saken... Jag ska försöka beskriva för er", sade lord Emsworth och ringlade sig som en aristokratisk snok djupare ner i sin stol, tills ryggraden i hela sin längd låg väl an mot lädret, "jag ska försöka beskriva idegransallén på Blandings. Om man kommer från väster..."

Mr McTodd hade givit upp kampen. Han sjönk, fylld av svarta, förgiftade tankar, ner i ett tobakslöst gehenna. Rökrummet hade blivit fullt av folk, och på alla håll steg doftande blåa rökar från små grupper av allvarliga tänkare, som påminde varandra om vad det var Gladstone sade 1878. För McTodd var det som att från andra sidan betrakta paradiset fröjder. Han skulle nu ha tagit emot den enklaste virginicigarret i stället för den Corona han drömt om. Men till och med detta surrogat för tobak var honom förnekad.

Lord Emsworth surrade oförtrutet. Efter att ha närmat sig från väster var han nu ett gott stycke inne i idegransallén.

"Många av träden har ju tagit andra former än som från början var avsett. Somliga är som svarvade schackfigurer, och hos somliga kan man ana sig till en mänsklig figur, man kan gissa sig till ett huvud med en hatt eller

en klockkjol eller så, och somliga står som stora svampar med rund, nedhängande hatt, och de har då oftast små grottor eller nischer, och en av de högsta ... Va? Hur sa?"

Lord Emsworth blinkade frånvarande; en kypare hade stannat vid bordet. För ett ögonblick sedan hade han varit ett par hundra kilometer bort, och det var inte lätt att omedelbart komma till klarhet om att detta var rökrummet i Äldre konservativa klubben och inte idegransallén på Blandings.

"Va? Hur var det?"

"Det har just kommit ett bud med de här."

Lord Emsworth koxade frågande på kyparen och på glasögonfodralet. Ett ljus tändes plötsligt i hans hjärna.

"Å, tack! Tack, tack! Tack, tack! Mina glasögon. Utmärkt. Tack, tack!"

Han tog glasögonen ur fodralet och satte dem på näsan. I ett ögonblick stod en ny värld inför hans ögon, klar och skarp. Det var som att komma ut ur dimma.

"Men, kära nån då", sade han glatt överraskad.

Så satte han sig plötsligt upp, alldeles fascinerad. Rökrummet på Äldre konservativa klubben ligger på nedre botten, och lord Emsworth satt mittemot fönstret. Genom detta och genom glasögonen varseblev han i raden av butiker på andra sidan gatan för första gången en ny elegant blomsteraffär. Den hade inte funnits där vid hans senaste besök i huvudstaden, och han betraktade den med en intensitet som en pojke en glasstallrik, som plötsligt stigit ner från himlen framför honom. Och som en pojke i denna situation hade han inte ögon för någonting annat. Han såg inte på sin gäst. Han hade i den första extasen fullständigt glömt hans tillvaro.

Varje, även den minsta blomsteraffär, var som en magnet för lord Emsworth. Och detta var en särskilt rymlig och tilltalande affär. Fönstret var som en blomstermålning. Lord Emsworth reste sig sakta ur sin stol och gjorde stånd som en pointer som fått korn på en fågel.

"Men, kära nån!" mumlade han.

Om läsaren med tillbörlig uppmärksamhet har följt

lord Emsworths fängslande konversation, sådan den refererats under loppet av detta kapitel, så ska han erinra sig en anspelning på stockrosor. Lord Emsworth hade vid bordet haft tid att tämligen utförligt ventilerat stockrosfrågan. Men då vi inte hade förmånen att närvara vid denna glada måltid, måste en kort överblick över situationen här ges, så att den intelligenta läsekretsen kan döma mellan den ädle lorden och den halsstarrige trädgårdsmästaren.

Situationen var i korthet denna. Många trädgårdsmästare är böjda för att ge företräde åt stockrosformer, som man inte kan annat än anse vittna om en falsk och ovärdig inställning. Angus McAllister höll fast vid den trädgårdsmästerliga uppfattningen av skönhet och korrekt växt och ville absolut inte acceptera det vida ytterbladet. Blomman måste enligt Angus' uppfattning vara rund och tillknäppt som en ung löjtnant.

Lord Emsworth å sin sida fann detta vara en alltför inskränkt uppfattning och krävde frihet att sträva efter ett vidare och rymligare stockrosideal. Han fann att stockrosens löst hoplagda innerblad inbjöd till en underbar utveckling av briljanta färger, medan det vida yttre kronbladet med dess lätt vågiga yta och fint tandade kant — nå, kort sagt, lord Emsworth älskade fylliga stockrosor, och Angus McAllister älskade magra, och en bitter kamp hade uppstått, i vilken som vi sett lorden hade måst vika. Han hade aldrig slutat att ruva över detta nederlag, och i blomsterhandlaren mittemot såg han en eventuell anhängare; det kunde vara en intelligent karl, som man kanske kunde tala med en stund och grundligt göra ner Angus McAllisters skotska envishet tillsammans med.

En ytlig blick på lord Emsworths kroppshydda skulle knappast ha givit anledning att förmoda, att han var i stånd att röra sig med större hastighet. Men det är ett faktum, att han var ute ur rökrummet och redan ilade ut genom ytterdörren, innan mr McTodd hade hunnit haka upp sin underkäke, som fallit ner, då lorden flög upp som gubben i lådan och försvann ur hans synkrets. Efter några få ögonblick såg McTodd, då han råkade

kasta en blick ut på gatan, hur hans värd som en skottspole sköt in genom dörren till blomsterhandeln.

Det var vid denna kritiska tidpunkt som Psmith efter att ha slutat sin lunch kom ner i rökrummet för att i lugn och ro få en kopp kaffe. Det var så gott som fullsatt, och den stol som lord Emsworth nyss lämnat, stod och såg inbjudande ut. Han styrde ditåt.

"Är den här stolen upptagen?" frågade han artigt. Så artigt att kontrasten kom mr McTodds svar att låta ännu mera ondsint än det eljest skulle ha gjort.

"Nej, det är den inte!" bet mr McTodd av.

Psmith satte sig. Han kände sig upplagd för en liten pratstund.

"Så, lord Emsworth har gått?" sade han.

"Är han god vän till er?" frågade mr McTodd i en ton som förrådde, att han gärna skulle låta sin vrede gå ut över en vikarie.

"Jag känner honom bara till utseendet, ingenting mera."

"Fan ta honom!" muttrade McTodd med obeskrivlig bitterhet.

Psmith betraktade honom frågande.

"Säg mig, om jag skulle missta mig", sade han, "men jag tycker mig urskilja en biton av hemligt agg i er röst. Är det någonting fatt?"

Mr McTodd gav till ett skärande skratt.

"Inte alls! Ingenting är fatt. Ingenting utom att den där gamla ugglan bjöd mig på lunch, hela tiden talade om sina förbannade blommor, aldrig lät mig få in ett halvt ord, inte hade vett att bjuda mig på en cigarr ens. Och nu har han ränt i väg utan ett ord och grävt ner sig i butiken på andra sidan gatan. Jag har aldrig blivit behandlad på det viset i hela mitt liv!" rasade mr McTodd.

"Knappast vad man kan begära av en värd", medgav Psmith.

"Och om han tror, att jag ska komma med till hans usla gamla slott efter detta, så har han misstagit sig. Det var meningen att jag skulle fara ut med honom i kväll. Och det gamla fornminnet kanske tror att jag kommer.

Efter detta!" Ett hemskt skratt ekade i Äldre konservativa klubbens rökrum. "Troligt, va! Jag skulle just vilja se mig! Efter att ha blivit förolämpad på detta sätt... Skulle ni, va?"

Psmith tänkte på saken.

"Jag är böjd för att tro att... nej, kanske inte."

"Ja, det är jag också särdeles böjd för att tro", eldade McTodd upp sig. "Och nu går jag, nu, i detta ögonblick. Och om den där gamla hjärnuppmjukningen någonsin kommer tillbaka, så kan ni säga honom, att mig har han sett för sista gången."

Och med känslor av vrede och sårad värdighet upp-jagade till en grad som kunde varit direkt farligt på en så varm dag, gick McTodd mot dörren med hopbitna tänder och glödande blickar. Med fast hållning marscherade han till kapprummet efter hatt och käpp, och mumlande bittra ord för sig själv vandrade han ut genom hallen och ner på gatan, på jakt efter en cigarraffär. I det ögonblick då han försvann, hade lord Emsworth just börjat ge den medkännande blomsterhandlaren en kort framställning av Angus McAllisters karaktär.

Psmith skakade beklagande huvudet. Dessa skarpa temperamentsmotsättningar ledde ofta till slitningar. Dessutom inverkade de störande så här omedelbart ovanpå lunchen. Han beställde kaffe och försökte glömma den pinsamma scen han nyss bevittnat för att i stället tänka på Eve Halliday.

V

Blomsterhandlaren mittemot Äldre konservativa klubben visade sig vara en förtjusande person med sunda åsikter om stockrosor och så kunnig och meddelsam i frågan rörande riddarsporrar, achillea, coreopsis, eryngium, geum, lupiner, bergamotter och tidig flox, att lord Emsworth odelat hängav sig åt denna förnuftets fest och själens flöde, och det var inte förrän efter en dryg kvart

som han erinrade sig, att han lämnat en gäst att försmäkta i rökrummet, och att denne gäst måhända kunde anse honom försumlig i utövandet av gästvänskapens heliga plikter.

"Kors i alla dar, ja", sade lorden, plötsligt tillnyktande.

Men inte ens nu kunde han tvärt slita sig ifrån denna charmerande blomsterhandel. Två gånger kom han så långt som till dörren, och två gånger måste han in och lukta på en blomma igen och säga något som han förut glömt att framföra om härdig clematis. Till slut lunkade han med en lång, dröjande blick efter sig tvärsöver gatan tillbaka till klubben.

I rökrummet stod han ett ögonblick i dörren och rekognoscerade. När han lämnade det, hade det mest legat i dimma för honom, men han kom ihåg att han suttit vid mittfönstret, och som där bara fanns två stolar, slöt han sig till att den långe, mörke unge man, som satt i en av dem, måste vara hans övergivne gäst. Att det kunde vara en bortbyting föll aldrig lord Emsworth in. Så behagligt hade han tillbringat tiden i blomsterbutiken, att han trodde sig ha varit borta bara några minuter. Han kryssade i väg bort till den unge mannen. Det föreföll honom ett ögonblick att han växt lite grand under hans bortovaro, men det var bara en flyktig idé.

"Min käre vän", sade han glatt, i det han lät sig glida ner i den andra stolen, "jag måste verkligen be om ursäkt."

Det stod klart för Psmith, att den andre missuppfattat ställningen, och en person med stränga hedersbegrepp skulle utan tvivel omedelbart ha förklarat hur saken låg till. Att det aldrig ett ögonblick föll Psmith in att så göra måste utan tvivel ha sin grund i någon medfödd karaktärsdefekt. Han tog alltid livet som det föll sig, och ju orimligare det föll sig, ju bättre tyckte han om det. Så småningom skulle det, menade han, bli nödvändigt att ursäkta sig på något vis och smyga sig undan, men under tiden tycktes situationen erbjuda vissa underhållande möjligheter.

"För all del", genmälde han hövligt, "för all del."

"Jag var rädd att ni kunde ha blivit stött", sade lord Emsworth, "som ni ju kunde ha haft anledning till."

"Inte alls, inte alls."

"Skulle ju inte ha gett mig av på det där sättet. Mycket illa gjort. Men, min käre vän, jag måste helt enkelt kila i väg över gatan."

"Absolut", sade Psmith. "Kila alltid över gatan. Det är hemligheten med ett långt och lyckligt liv."

Lord Emsworth betraktade honom överraskad och undrade om han rätt uppfattat denna sista anmärkning. Men han var inte van att dröja länge vid svårlösta problem utan lät saken passera.

"Utsökta rosor han har, den karlen", sade han. "Verkligen en utsökt samling."

"Verkligen?" sade Psmith.

"Ingenting emot mina naturligtvis. Jag önskar verkligen, att ni kunde ha varit på Blandings i början av månaden. Mina rosor var som bäst då. Verkligen skada, att ni inte fick se dem."

"Uteslutande mitt fel", sade Psmith.

"Nej, nej, det är sant, ni var ju inte i England då."

"Aha, det förklarar saken."

"Men jag ska ha en hel del blommor att visa i alla fall, när ni kommer till Blandings. Jag hoppas", sade lord Emsworth med en sent påkommen känsla att hans gäst kanske också borde få säga ett ord, "jag hoppas, att ni ska komma att skriva någon av era dikter om min trädgård."

Psmith kunde inte annat än känna en djup tillfredsställelse. Veckor av hårt arbete bland strömmingarna i Billingsgates hallar hade ingivit honom en omedveten fruktan att det även i det privata livet stod en aura av fisk omkring honom. Och här var nu en person som utan förutfattade meningar såg honom rätt i ansiktet och tog honom för en poet — vilket visade att trots allt det han gått igenom, alltjämt något av det förändligade och av all fisk obesmittade i hans väsen måste ha dröjt sig kvar.

"Mycket möjligt", sade han. "Mycket möjligt."

"Jag förmodar, att ni får idéer till era dikter av alla

möjliga saker", sade lord Emsworth, tappert kämpande mot frestelsen att själv lägga beslag på konversationen. Han kände sig ovanligt vänligt stämd mot denne unge skald. Det var rasande hyggligt av honom att inte bli förargad och otrevlig för att han blivit lämnad ensam på det där viset.

"Av praktiskt taget allting", sade Psmith, "utom fisk."

"Fisk?"

"Jag har aldrig skrivit en dikt om fisk."

"Inte?" sade lord Emsworth, återigen med en känsla av att någon skruv hade lossnat i maskineriet.

"En gång var jag erbjuden en furstlig summa", fortsatte Psmith, glad att få ge sin medfödda fantasi fritt lopp, "för att skriva en ballad i *Fiskhandlartidningen* om 'Piggyvarens död'. Men jag stod fast. Jag vägrade."

"Verkligen?" sade lord Emsworth.

"Man har sin självvaktning", sade Psmith.

"Naturligtvis, naturligtvis", sade lord Emsworth.

"Det var givetvis ganska pinsamt. Redaktören fick ett nervöst sammanbrott, då han fick klart för sig, att min vägran var definitiv. Jag skickade honom emellertid med ett introduktionsbrev till John Drinkwater, och jag tror att han åstadkom en riktigt vacker liten sak."

I detta ögonblick, då lord Emsworth just började känna en lätt svindel, medan Psmith fann sig allt lättare buren på sin inbillnings vingar och beredde sig att hissa segel för nya seglatser, närmade sig en kypare.

"Det är en dam som söker lord Emsworth."

"Va? En dam? Jaha, jaha, naturligtvis. Jag väntar henne. Det är en miss — vad heter hon nu? Holiday? Nej, Halliday är det. Det är", sade han till förklaring, "en miss Halliday, som ska komma ut till Blandings för att katalogisera biblioteket. Min sekreterare, Baxter, har bett henne komma hit och träffa mig. Vill ni ursäkta mig ett ögonblick, min käre vän?"

"Naturligtvis."

När lord Emsworth var borta föll det Psmith in, att nu var ögonblicket kommet att få sin hatt och för alltid försvinna ur den andres liv. Endast på detta sätt kunde

förvirrande och besvärande förklaringar undvikas. Och det var en av Psmiths ledande principer här i livet att alltid undvika förklaringar. Det kunde möjligen, tänkte han, vålla lord Emsworth några ögonblicks smärta, när han återkom och fann att han mistat sin poet, men vad kunde det egentligen betyda i dessa dagar, då det vimlar av poeter, så att man inte kan vända sig på torget utan att trampa en poet på tårna. Psmiths syn på saken var, att om lord Emsworth sökte sitt umgänge bland poeter, så kunde han inte behöva bli sittande ensam länge. Han var just i begrepp att resa sig, när emellertid den maklighet, som kan följa efter en god lunch, förmådde honom att ännu några minuter uppskjuta sitt avtåg. Han var just i en sådan harmonisk, lugn stämning, som det är synd att bryta.

Han tände en ny cigarrett, och hans tankar gick åter till den unga flickan som han träffat i miss Clarksons platsbyrå. Melankoliskt, att två så uppenbart besläktade själar skulle mötas i London-livets virvlar endast för att åter driva isär, troligen för alltid, endast därför att den etikett som råder över man och kvinna, förbjuder en herre att befästa en tillfällig bekantskap genom att försäkra sig om damens namn och adress för att bjuda henne på lunch och svära henne evig vänskap. Han suckade, där han tankfullt satt och stirrade ut genom rökrumsfönstret. Som han antytt i sitt samtal med vännen Walderwick hade dessa blå ögon och detta öppna, glada ansikte gjort ett starkt intryck på honom. Vem var hon? Var bodde hon? Skulle han någonsin få se henne igen?

Medan han ännu gjorde sig denna fråga hade två personer stigit ut på klubbens yttertrappa, där de dröjde ett ögonblick. Den ene var lord Emsworth, utan hatt. Den andra — Psmiths vanligen så stadiga hjärta gjorde ett språng — den andra var just den flicka, som upptog alla hans tankar. Där stod hon, lika blåögd, lika ljus, lika glad och lika obeskrivligt hänförande som vanligt.

Psmith reste sig ur sin stol med en iver nästan lika stor som den mr McTodd nyss ådagalagt. Han ämnade ofördröjligen ansluta sig till denna lilla grupp. Han löpte

genom rummet med en hast som tilldrog sig starkt ogillande från många av de närvarande gråskäggen, av vilka flera tänkte skriva till styrelsen om saken.

Men när han kom ut på trappan, var den tom. Flickan försvann just om hörnet nedåt Strand, och av lord Emsworth syntes inga som helst spår.

Psmith hade emellertid vid detta lag förvärvat en erfarenhet av lordens vanor, som nu kom väl till pass. Han gick tvärsöver gatan och in i blomsteraffären.

"Jaså", sade lorden vänligt och avbröt för ett ögonblick sin överläggning med ägaren om riddarsporrarnas natur, "måste ni ge er av nu? Glöm inte, att vårt tåg går från Paddington precis fem. Ni tar biljett till Market Blandings."

Psmith hade kommit in i affären endast i avsikt att fråga lord Emsworth, om han hade miss Hallidays adress, men dessa ord öppnade så lockande och äventyrliga perspektiv, att han omedelbart uppgav detta vardagliga program. Han mindes nu, att mr McTodd talat om en inbjudan till Blandings slott — en inbjudan, som han inte ämnade begagna sig av, och han resonerade som så, att hade han redan tjänstgjort som vikarie för mr McTodd på klubben, så kunde han väl fortsätta sitt goda verk genom att fylla detta ämbete även på Blandings. Helt osjälvviskt sett kunde han förskona sin utmärkte värd från mycken besvikelse härigenom och personligt sett, så var det enda sättet för honom att återknyta bekantskapen med flickan från platsbyrån. Psmith hade aldrig varit en av dem som tvekar, när äventyret kallar, och han var även nu parat.

"Precis fem", sade han. "Jag ska vara där."

"Utmärkt, utmärkt", sade lord Emsworth.

"Reser miss Halliday på samma gång?"

"Hur? Nej, hon kommer ut om ett par dagar."

"Jag gläder mig mycket åt att få träffa henne", sade Psmith.

Han avlägsnade sig följd av ett strålende leende från lord Emsworth, som kände att han nu kunde räkna med en ostörd kvart med sin nye vän blomsterhandlaren.

Det gick en spasmodisk ryckning genom femtåget, och sakta började det glida ut från Paddington-stationen. På plattformen befann sig hela den fauna som vanligen återfinnes på järnvägsstationer i dylika ögonblick, men däribland var icke en skymt att se av mr Ralston McTodd, och Psmith kände, där han satt i en förstaklasskupé mitt emot lord Emsworth, den värmande tillfredsställelse man kan erfara efter att ha trotsat ödet och vunnit. Ända tills nu hade han hyst en halv misstanke, att McTodd kanske ändå kunde ha ändrat sig och plötsligen skulle uppenbara sig med bagage och allt — vilket ovillkorligen måste ha vållat en viss förvirring och kanske något obehag. Nu var hans sinne lugnt. För framtiden vägrade han oroa sig. Tvivelsutan kom den att medföra vissa små svårigheter, men han var beredd att möta dem i den rätta andan. Det enda som nu var i vägen var lord Emsworths ben, som visade sig benägna att breda ut sig över kupén. Den gode lorden bestod till ganska betydande del av ben, och hans vana att sitta på så stor del av ryggraden som möjligt förorsakade en benägenhet hos honom att som jätten Apollyon i "Kristens resa" uppta hela vägens bredd. Det var tydligt att en resa på några timmar med honom skulle komma att ha sina provningar. Psmith gav sig emellertid till tåls och lyssnade med artig uppmärksamhet till sin värds fortsatta utläggningar i fråga om Blandings slottsträdgård. Lord Emsworth var som en häst, som fått vända nosen hemåt, han gnäggade ystert och hans tal var rosor och perenna växter.

"Jag fruktar att det hinner bli mörkt innan vi kommer fram", sade han med beklagande, "men tidigt i morgon måste jag visa er runt i trädgården."

"Det ska bli en stor glädje för mig", sade Psmith, "jag förstår att den måste vara jätteraff."

"Jag ber om ursäkt?" sade lord Emsworth häpen.

"För all del", sade Psmith artig.

"Jag menar . . . hmm . . . vad var det ni sa?" frågade lorden efter en liten andhämtningspaus.

"Jo, jag sa att av allt att döma måste ni ha en ganska tjugig samling trädgårdsprodukter ute på det lilla lantstället."

"Ja visst, naturligtvis", sade lord Emsworth, alltjämt något undrande. Han granskade Psmith med något av samma närsynta intresse som han skulle ha ägnat en ny, okänd buske. "Ytterst egendomligt", muttrade han. "Jag hoppas, min käre vän, att ni inte blir stött om jag säger, att man faktiskt inte skulle ta er för poet. Ni ser inte ut som en poet, och minsann om ni talar som en poet."

"Hur talar en poet?"

"Ja . . .", sade lord Emsworth fundersamt. "Ja, miss Peavey . . . Men ni känner ju inte miss Peavey . . . Hon är någon sorts poetissa, och hon låg i bakhåll för mig här om morgonen, just när jag skulle ha en mycket viktig överläggning med McAllister om lökarna, och hon frågade om jag inte trodde att daggen egentligen var älvornas tårar. Har ni någonsin hört ett sådant sabla nonsens?"

"Ett mycket svårt fall, tydligen. Är miss Peavey på slottet?"

"Kära ni, henne kan man inte få därifrån med dynamit. Faktiskt börjar det här dillet min syster har fått att ha huset fullt med odrägliga litterära människor att gå mig på nerverna. Jag står inte ut med alla dessa skalder och vad de är för slag. Har aldrig tålt dem, för den delen."

"Vi måste dock alltid minnas", sade Psmith allvarligt, "att även poeter är Guds skapade varelser."

"Herregud!" utropade lord Emsworth förskräckt. "Jag hade ju glömt att ni också är sådan. Min käre vän, vad ska ni tänka om mig! Men som jag nyss sa, ni är ju inte likadan. Jag medger, att när Constance berättade för mig, att hon hade bjudit er att komma ut, så tyckte jag inte det var muntert, men nu när jag har fått träffa er, så. . ."

Samtalet hade kommit att ta just den riktning i vilken Psmith sökt leda det. Han var angelägen om att komma

underfund med orsaken till att McTodd hade blivit bjuden till Blandings, och ännu angelägnare om att få klart för sig ifall han vid sin ankomst dit som McTodds ställföreträdare skulle komma att möta någon som redan kände den saskatoonske sångaren. Av denna senare omständighet berodde det, föreföll det honom, om han skulle komma att uppleva en angenäm vistelse på ett historiskt engelskt herresäte i sällskap med den förtjusande Eve Halliday eller stiga av tåget vid nästa uppehåll och låta bli att stiga på igen.

"Det var ytterst vänligt av lady Constance", försökte han, "att bjuda en fullständig främling ut till Blandings."

"Å, det gör hon jämt. Det betydde ingenting för henne, att hon aldrig hade träffat er. Hon hade läst era böcker, förstås, och tyckt om dem, och när hon så hörde, att ni skulle komma till England, så skrev hon."

"Jag förstår", sade Psmith lättad.

"Men det har ju gått lyckligt ändå", sade lord Emsworth storsinnat. "Som sagt, ni är ju inte likadan. Och hur ni har kommit att skriva den där . . . den där . . ."

"Smörjan?" föreslog Psmith.

"Precis vad jag ville säga, min käre vän . . . Nej, nej, det är inte det jag menar . . . Jag . . . jag . . . naturligtvis . . . mycket vackra saker, mycket vackra saker . . . men . . ."

"Jag förstår."

"Constance försökte få mig att läsa några av dem, men jag måste medge, att jag inte kunde. Jag somnade över dem."

"Jag hoppas ni sov gott."

"Jag . . . hmm . . . faktum är nog, att de gick över min horisont. Jag kunde inte få någon mening i dem."

"Om ni skulle ha lust att titta på dem igen, så har jag en fullständig samling i min väska", sade Psmith tjänstvilligt.

"Nej, nej, jag tackar, jag tackar. Jag kan inte . . . hm . . . jag blir alltid så trött i ögonen av att läsa på tåget."

"Om jag skulle läsa något högt kanske?"

"Nej, nej!" Det kom ett jagat uttryck över lord Emsworths uttrycksfulla ansikte. "Jag brukar alltid slumra till ett tag strax i början på en tågresä. Det brukar verka så uppfriskande och... på något vis så... ja... så uppfriskande. Ni ursäktar, hoppas jag."

"Om ni tror att ni kan somna utan mina dikter, lord Emsworth, så naturligtvis."

"Och ni tycker inte det är oartigt av mig?"

"Inte alls, inte alls. Inom parentes — kommer jag att träffa någon jag känner på Blandings?"

"Hur? Nej, det blir bara vi själva. Utom min syster och miss Peavey, förstås. Ni sa att ni aldrig träffat miss Peavey?"

"Jag har aldrig haft den förmånen. Men det ska naturligtvis bli mig ett mycket stort nöje."

Lord Emsworth betraktade honom några ögonblick med påtaglig förvåning, så avslutade han samtalet genom att beslutsamt blunda. Psmith var lämnad åt sina tankar, som efter några minuter avbröts av en väl måttad spark på skenbenet, när lord Emsworth, som hade en orolig sömn, började slänga benen omkring sig. Psmith flyttade sig till andra ändan av soffan, tog ner sin väska ur nätet och plockade fram en tunn volym i skummjölksblått band. Efter att med ogillande ha betraktat detta ett ögonblick öppnade han på måfå boken och började läsa. Hans första åtgärd, då han skilts från lord Emsworth i blomsterhandeln, hade varit att lägga ner en del av sitt obetydliga kapital på Ralston McTodds arbeten, så att han inte skulle visa sig obevandrad i dem om han skulle ställas inför lömska frågor i denna riktning ute på Blandings. Men han insåg snart, när han nu började fördjupa sig i dem, att ett mera ingående studium av dessa dikter skulle komma att förta en stor del av njutningen av lantvistelsen. Det var inte någon lätt sommarlektyr detta:

"Över kärlekens bleka parabel..."

Ett gurglande ljud från andra änden av kupén väckte honom plötsligt ur hans meditationer över denna mystiska

rad. Han såg, att hans värd hade glidit ännu längre ner på ryggraden och nu låg med öppen mun i en ställning som tydde på att ett flertal ryggkotor gått ur led. Just då undslapp honom ånyo ett väsande, gurglande och morrande ljud. Psmith tog sin bok och begav sig ut i korridoren för att finna en tom kupé, där han kunde läsa i fred.

Han hade ingen tur med de närmaste två avdelningarna. Den ena var upptagen av en äldre herre med en raphönshund, medan närvaron av ett litet barn förde den andra ur räkningen. Den tredje såg mera lovande ut. Den var inte alldeles tom, men där fanns bara en passagerare, och han sov. Han sov liggande på rygg borta vid fönstret, med en stor silkesnäsduk bredd över ansiktet och fötterna upplagda på sätet mittemot. Hans sällskap föreföll inte skola hindra studiet av McTodds mästerverk. Psmith satte sig och återtog läsningen.

"Över kärlekens bleka parabel..."

Psmith rynkade pannan. Det var just en sådan rad, som man kunde vänta sig att hans beskyddarinna, lady Constance, skulle ha funderat över och föresatt sig att fråga om. Uppenbarligen kunde han inte säga, att han inte hade den minsta aning om vad den kunde betyda. Han försökte igen.

"Över kärlekens bleka parabel..."

Ett ljud som av ett antal grisar intagande sin måltid under ett häftigt åskväder avbröt hans grubbel. Psmith lade ner boken och blickade med ett förpinat uttryck bort emot sin medresande. Han började få den känsla av att inte vara juste behandlad, som Job måste ha haft mot slutet. Detta gick ändå över gränsen.

Mannen i hörnet fortsatte att snarka.

Det finns alltid ett sätt. Psmith insåg nästan omedelbart vad Napoleon skulle ha gjort i en kris som denna. På

sätet bredvid den sovande låg en nätt liten handväska med skarpa, hårda kanter. Psmith reste sig sakta och försäkrade sig om denna. Härefter balanserade han den omsorgsfullt uppe på nätkanten över den sovandes mage, återvände till sitt hörn och avvaktade den vidare utvecklingen.

Han behövde inte vänta länge. Tåget hade samlat fart och rusade nu med betydlig hastighet fram genom landskapet, då och då energiskt skakande på sig som för att ta ny sats. Efter några minuter passerade det tydligen några växlar och darrade till ett ögonblick i hela sin längd. Väskan vacklade, tvekade och föll tungt precis i mittpunkten av den sovandes väst. Det hördes en kvävd frustning under näsduken. Den misshandlade passageraren reste sig hastigt, näsduken föll av, och inför Psmiths intresserade blickar avtecknade sig plötsligt välborne Freddie Threepwoods gestalt.

II

"Ummummmm", anmärkte Freddie, i det han avlägsnade väskan från sitt mittparti och började massera omgivningarna. Så märkte han plötsligt, att han inte var ensam och fick syn på Psmith.

"Ummummmm", sade Freddie, vilt stirrande.

Ingen är mera medveten än vi om att Freddie Threepwoods dialog såsom här refererad hittills icke utmärkt sig för någon högre grad av spiritualitet. Detta var emellertid hans första anmärkning, och till hans ursäkt må det sägas, att han genomgått en prövande tid och just nu mottagit två chocker, den ena värre än den andra. Han höll på att hämta sig från den första, den rent fysiska; men den andra hade fullständigt förlamat honom. När han yrvaken och förvirrad plötsligt såg, sittande ett par meter ifrån sig, på det tåg som skulle föra honom hem, den man som han just konspirerat med i Piccadilly Palace Hotels stora hall, grep en kall skräck om Freddie's hjarterötter.

Freddies tråkigheter hade börjat med att han kom för sent till tolvochfemtietåget. Denna olycka hade i och för sig bragt honom ur jämvikt; han kunde inte glömma sin faders stränga åläggande i detta avseende. Men vad som verkligen tagit på honom var att han på ett hår när hade kommit för sent till femtåget också. Han hade tillbringat eftermiddagen i ett filmpalats, och det drama han där åskådat hade till den grad fjättrat hans uppmärksamhet, att det var först vid den borttonande slutkyssen, som han hade någon tanke på att se på klockan. Med en vild spurt kom han till stationen just som femtåget började röra på sig. Utmattad hade han fallit i en orolig sömn, ur vilken han blivit väckt genom ett våldsamt slag i mellangärdet och en fasansfull vision av Psmith sittande i andra änden av kupén. Kan det förvåna, att Freddie under dessa omständigheter inte omedelbart var i stånd att svinga sig upp till vältalighetens högsta rymder?

Den film, som Frederick Threepwood ägnat sin eftermiddag, var det välkända mästerverket "Det förflutnas skugga" med Bertha Blevitch och Maurice Heddlestone — och den handlar, som vi alla vet, alltigenom om utpressning. Inramad av grönskande höjder, badande i gyllene solljus, sov den lilla byn Honeydean i lyckligt lugn i den klara morgonluften. Men ur tåget från staden steg en Främling — (Främlingen — Maxwell Bannister). Han frågade en passerande Lantman — (Den passerande lantmannen — Claude Hepworth) — om vägen till det herresäte, där Myrtle Dale, byns goda fe — nå, hur som helst, alltsammans är om utpressning, och det hade gjort djupt intryck på Freddie. Hans fantasi var ännu upptagen av detta ämne, och den slutsats han kom till i samma ögonblick han såg Psmith, var att denne skuggat honom och nu följde honom hem för att utpressa pengar av honom.

Medan Freddie ännu endast gav ifrån sig ett oartikulerat gurglande, öppnade Psmith konversationen.

"Ett oväntat nöje, kamrat. Jag trodde att ni hade lämnat huvudstaden för flera timmar sedan."

Freddie satt där som en fångad mus i ett hörn. I det-

samma hördes en röst från korridoren.

"Där är ni ju, min käre vän!"

Lord Emsworths fromsinta ansikte syntes i dörren. Hans sömn hade liksom Freddie inte varat länge. Rapphönshunden i kupén intill hade tröttnat på sin herres sällskap och företagit en forskningsfärd på egen hand. Han hade funnit en gammal bekant i lord Emsworths person på soffan i nästa avdelning och hade börjat slicka honom i ansiktet med så mycken energi och välvilja, att vidare sömn inte var att tänka på. Och en gång vaken hade lord Emsworth, som alltid när han var vaken, själv börjat röra på sig.

När han såg Freddie, fick hans soliga lynne en törn.

"Frederick! Jag trodde att jag hade sagt att du skulle resa med tolvochfemtio-tåget!"

"Kom för sent", mumlade Freddie trumpet. "Det var inte mitt fel."

"Hmm!" Hans fader syntes böjd att fortsätta diskussionen, men närvaron av en främling, som till på köpet var hans gäst, sade honom tydligen, att det inte var passande med ett familjegräl. Han såg ner på Freddie och därpå på Psmith. "Känner ni varandra?" sade han.

"Inte ännu", sade Psmith. "Vi träffades först för en minut sedan."

"Min son Frederick", sade lord Emsworth ungefär som om han fäst uppmärksamheten på tillvaron av en kålmask i blommorna. "Frederick, detta är mr McTodd, poeten, som ska komma med ut till Blandings."

Freddie ryckte till och öppnade munnen men slöt öppningen igen inför Psmiths vänliga leende. Han vätte nervöst läpparna med tungan.

"Ni finner mig i kupén bredvid, när ni önskar", sade lord Emsworth till Psmith. "Jag har just upptäckt, att George Willard, en gammal vän till mig, är där inne. Jag såg honom aldrig komma ombord på tåget. Hans hund kom in och slickade mig i ansiktet. En av mina grannar. Utomordentlig i fråga om rosor. Eftersom ni är så intresserad av blommor, ska vi göra sällskap dit över en dag. Varför inte komma med dit in?"

"Jag skulle föredra, om jag får lov, att stanna kvar här för ögonblicket och odla den vänskap, som jag är övertygad om ska komma att uppstå mellan er son och mig, lord Emsworth."

"Jaha, jaha. Vi ses vid middagen i restaurangvagnen."

Lord Emsworth vandrade bort, och Psmith reste sig och stängde dörren. Freddie betraktade honom under tiden med ett plågat uttryck i sina tämligen framträdande ögon. Freddie's hjärna hade haft mera motion på de senaste minuterna än eljest under åratal, och han kände sig matt.

"Minsann, va?" anmärkte han.

"Om det är någonting jag kan göra", sade Psmith vänligt, "för att klara upp någon punkt, som fortfarande kan vara oklar, så säg bara till. Är det någonting?"

Freddie svalde konvulsiviskt.

"Sa han inte, att ert namn var McTodd?"

"Precis."

"Men ni sa ju, att det var Psmith?"

"Det är det också."

"Varför kallade pappa er då för McTodd?"

"Han tror, att jag heter så. Ett oskyldigt misstag; jag ser ingen orsak att ta honom ur det."

"Men varför tror han, att ni heter McTodd?"

"Det är en lång historia, som kanske skulle trötta er. Men om ni verkligen vill höra . . ."

Ingenting kunde ha överträffat den intensitet, varmed Freddie gick upp i berättelsen om Psmiths möte med lord Emsworth på Äldre konservativa klubben.

"Så att ni menar", sade han till slut, "att ni kommer med ut till Blandings och låtsar att ni är den där poetiske herrn?"

"Det är min avsikt."

"Men varför det?"

"Jag har mina skäl, kamrat — hur var namnet? Threepwood? Tack. Ni ursäktar mig säkert, kamrat Threepwood, om jag inte går in på dem nu. Och för att återgå till vårt synnerligen intressanta samtal, som vi olyckligtvis måste avbryta i morse, varför vill ni, att jag

ska stjäla er fasters halsband?"

Freddie hoppade till. Hans medresandes berättelse hade hittills så fångslat hans intresse, att han helt och hållet glömt halsbandet.

"Herregud!" utropade han. "Naturligtvis!"

"Ni har fortfarande inte gjort saken fullt klar för mig."

"Det passar ju utmärkt!"

"Halsbandet?"

"Nej, jag menar, svårigheten skulle ju ha varit att hitta på ett sätt att introducera er i familjen, och här är ni nu som berömd poet. Det är ju briljant, vet jag."

"Om", sade Psmith och betraktade honom tålmodigt genom sin monokel, "jag inte förefaller omedelbart smittad av er glada entusiasm, så kan det möjligen tillskrivas den omständigheten, att jag inte har den avlägsnaste föreställning om vad det är ni talar om. Försök att ge mig en liten antydning. Något att gå efter. Vad skulle ni exempelvis anse, att jag bör göra med er fasters halsband, om och när jag har stulit det?"

"Ge det till mig förstås."

"Jaså. Och vad skulle ni göra med det?"

"Ge det till min farbror."

"Och vem skulle han ge det till?"

"Nej", sade Freddie beslutsamt, "det är bäst att jag börjar från början."

"En utmärkt idé."

Den hastighet varmed tåget nu rörde sig gjorde det svårt att samtala annat än med hög röst, och Freddie såg sig ängsligt omkring, medan han lutade sig fram och satte läpparna mot Psmiths öra.

"Ni förstår, det är på det viset. Min farbror, gamle Joe Keeble. . ."

"Keeble?" sade Psmith. "Varför", undrade han tankfullt, "är det namnet så bekant?"

"Avbryt inte nu, är ni hygglig", bad Freddie.

"Ni har rätt. Fortsätt."

"Farbror Joe har en styvdotter — Phyllis heter hon — och för en tid sedan så sprang hon i väg och gifte sig med en jycke som heter Jackson . . ."

Psmith avbröt inte mera, men som berättelsen fortgick, djupnade påtagligen hans intresse. När den var slut, klapade han uppmuntrande sin medresande på axeln.

"Så att avkastningen av denna juvelstöld", sade han, "skulle gå till att sätta det Jackson'ska hemmet på en fast ekonomisk grundval? Har jag rätt?"

"Absolut."

"Det är ingen risk för att — om ni ursäktar min fråga — att ni själv ska klistra er fast vid bytet och använda det för att uppehålla den ställning ni är van vid?"

"Farbror Joe ger mig . . . hm . . . ger mig lite för egen del. Lite grand bara, förstår ni. Det är det som är planen, se. Att ni norpar halsbandet och ger det åt mig. Jag låter det passera till farbror Joe, som gömmer undan det för en liten tid. Det blir naturligtvis ett sabla väsen, och farbror Joe är den ädle maken och lovar köpa faster Constance ett nytt halsband, lika fint som det gamla. Så plockar han ut stenarna ur halsbandet och låter göra en ny infattning och ger dem tillbaka till faster Constance. Ser ut som det vore ett nytt halsband, förstår ni. Sedan skriver han ut en check på tjugutusen pund, som faster Constance naturligtvis tror är för det nya halsbandet, och pengarna stoppar han undan någonstans på en liten privat räkning. Phyllis får sina pengar, och alla är nöjda. Faster Constance har fått sitt halsband, Phyllis har fått sina pengar, och allt som har hänt är att det blivit ett litet hål i faster Constances och farbror Joes gemensamma bankkonto. Va?"

"Jag förstår. Det är lite svårt att hålla reda på alla halsbanden bara. Jag tyckte mig räkna till sjutton, men jag kanske tog fel. Jo, jag förstår, kamrat Threepwood, och jag kan säga meddetsamma, att ni kan räkna på min medverkan."

"Ni gör det?"

"Jag gör det."

"Det är ju klart", sade Freddie förläget, "att jag ska se till att ni får en bit med. Jag menar . . ."

Psmith gjorde en avvärjande gest.

"Käre kamrat Threepwood, låt inte glädjen störas av

låga, jordiska hänsyn. Vad på mig ankommer, så ska jag inte debitera något honorar."

"Va? Men det är klart..."

"Varje som helst bistånd, som jag kan ge, ber jag att få erbjuda som ren amatör. Jag skulle ha nämnt det förr, men jag ville inte avbryta: kamrat Jackson är min barn-
domsvän, och det är Phyllis som sänder de solstrålar, som lyser upp min torftiga existens. Jag har länge önskat göra något för att mildra deras hårda lott, och jag är fylld av glädje över att tillfället nu äntligen har kommit. Det är sant, att jag inte är en förmögen man — man har sagt mig, att kamreraren i min bank får en nervös kollaps varje gång han hör mitt namn nämnas — men jag är inte så utblottad, att jag behöver ta betalt för att när det gäller en gammal väns väl och ve utföra en så obetydlig liten akt av hövlighet som att stjäla ett tjugutusenpunds-smycke."

"Kan man tänka sig!"

"Tänka sig vad, kamrat Threepwood?"

"Tänka sig, att ni känner Phyllis och hennes man."

"Egendomligt, ja, men sant. Mången söndagsafton har jag kastat mig över den kalla rostbiffen i deras hem, och jag är er mycken tack skyldig för detta tillfälle att återgälda deras gästfrihet. Tack!"

"Å, för all del", sade Freddie, lätt överväldigad av denna vältalighet.

"Även om vårt lilla företag skulle sluta med en katastrof, så ska tanken att jag gjorde mitt bästa för det unga paret vara mig till stor tröst, medan jag avtjänar mina år i Wormwood Scrubbs. Den kommer att hålla mitt mod uppe. Fångvaktarna ska samlas i korridoren för att höra mig sjunga i min cell. Min lilla råtta ska undra, när hon kommer framkrypande för att dela min enkla frukost, varför jag sjunger medan jag repar min hampa. Jag ska stämma in i psalmerna på söndagarna, så att fängelse-pastorn blir hänförd. Det vill säga om någonting inträffar, så att jag blir vad som med en teknisk term lär kallas 'fast'. Jag säger *om*", sade Psmith och blickade allvarligt framför sig. "Men jag ämnar inte bli fast. Jag

har hittills inte ägnat mig åt brottslig verksamhet i större omfattning, men något säger mig, att jag kommer att bli framstående på området. Jag väntar mig med bestämdhet, att jag ska åstadkomma ett snabbt och gott arbete. Och nu, kamrat Threepwood, måste ni ursäkta mig, medan jag får en halvnelson på den käre gamle McTodds ganska ruttna dikter. Av den blick att döma, som jag hunnit kasta på smörjan, så är det omöjligt att få någon mening i den. Jag tror inte att den gamle gossen är alldeles själsfrisk. Ni råkar inte förstå vad han kan mena med uttrycket 'Över kärlekens bleka parabel?' ... Jag fruktade det. Ja, tjipp-tjipp då, kamrat Threepwood. Jag måste nu be er att dra er tillbaka i ert hörn och underhålla er själv så gott ni kan. Jag måste koncentrera mig — koncentrera mig."

Och Psmith lade upp fötterna på soffan mittemot och öppnade den skummjölksblå diktboken, medan Freddie, ännu lätt förvirrad av allt som hänt, betraktade det förbiglidande landskapet i en stämning som utgjorde en lyckad blandning av fruktan och segervisshet.

III

Fastän stationsklockan redan visade några minuter över nio, tycktes det ännu vara tidig kväll, då tåget rullade in till plattformen vid Market Blandings och avlämnade sina förnäma passagerare. Solen hade som vanligt låtit lura sig av det dumma skämt, som människorna kallar sommartid, och hade således nyss gått ner, och det låg ännu en återglans av det sista gyllne dagsljuset över fälten, när bilen svepte över de tre kilometers väg, som skilde den lilla staden från slottet. I det de passerade mellan de båda höga stenposterna in i parken och sköt upp för uppfartsvägen till slottet, tycktes motorns dämpade surrande snarare fördjupa än bryta tystnaden. Luften var full av den engelska sommarkvällens dofter. Någonstans i fjärran pinglade några fårsköllor, kaninerna visade några ögonblick en vit liten svans, där de satte av över

vägen framför bilen, och på ett ställe skymtade man några uppskrämda hjortar mellan träden. Det enda ljud som störde den trolska tystnaden var lord Emsworths flöjtande stämma. Åsynen av hans egen älskade mark verkade på honom som en våldsam stimulans. I motsats till sin son Freddie, som satt stum i sitt hörn upptagen av sitt hopp och sina farhågor, hade lord Emsworth släppt lös en fullständig kaskad av ord i samma ögonblick bilen nådde parken. Med hög tenor och livliga, svepande gester pekade han ut för Psmith ekar med en historia och rododendronbuskar med ett förflutet. Som de närmade sig slottet och kom inom synhåll för blomstersängarna fick hans anförande en alltmer lyrisk färgning och steg så småningom till en hög glädjepsalm, beledsagad i basen av en rad nedsättande anmärkningar om Angus McAllisters skotska envishet.

Beach, hovmästaren, samlade omsorgsfullt upp dem vid bilen och meddelade att lady Constance och miss Peavey just drack sitt kaffe på middagen i bersån vid kägelplanen, och inom kort fann sig Psmith skaka hand med en slående vacker kvinna, i vars väsen, ehuru hon var älskvärdheten själv, han tyckte sig spåra fruktansvärda möjligheter. Rent estetiskt beundrade han lady Constance, men han kunde inte dölja för sig själv, att han under föreliggande egenartade omständigheter skulle ha föredragit något mera ljuvt och smäktande. Lady Constance gav ett bestämt intryck av att den, som var i stånd att välja mellan att stjäla någonting från henne och att sticka en promenadkäpp i ett getingbo, gjorde väl i att välja getingarna.

"Välkommen, mr McTodd!" sade hon älskvärt. "Jag är så glad att ni kunde komma ändå."

Psmith undrade vad "ändå" kunde betyda, men det var så mycket i hans ställning, som krävde uppmärksamhet, att han inte hade tid att pejla sådana små oklarheter. Han skakade hand med henne och förklarade att det var mycket vänligt av henne.

"Det är nästan bara vi själva för ögonblicket", fortsatte lady Constance, "men vi väntar mera främmande så

småningom. För ögonblicket är Aileen och ni ensamma gäster. Å, förlåt mig, jag skulle ha — miss Peavey — mr McTodd.”

Det slanka, lätt ormande kvinnliga väsen som under detta korta samtal stått bredvid i hängiven, stum uppmärksamhet, betraktande Psmith med smältande blickar, steg fram och fattade Psmiths hand, höll den fast och yttrade med låg, mjuk stämma, som tjock grädde skulle låta, om den kunde höras, ett enda, vördnadsfyllt ord: ”Maitre!”

”Hur sa?” frågade Psmith. Han hade bevarat sitt lugn och sin värdighet i många provande situationer, men han kände sin själsliga jämvikt vackla under detta tryck.

Miss Peavey hade ofta ett dylikt inflytande på mindre själfulla män, i synnerhet om morgnarna, när män av detta slag är minst kraftfulla och vitaliteten lägst. När hon kom ner till frukost, sökte starka män, som varit uppe litet sent kvällen förut, darrande gömma sig bakom sina tidningar. Hon var i stånd att glatt berätta för en man som sökte hålla upp ögonlocken med fingrarna och rätta till en huvudvärk med starkt te, att hon hade varit uppe klockan sex och sett hur daggen försvann ur gräset, och trodde han inte att de där fina slöjflikarna på morgonen var älvornas brudslöjor? Hon hade djupa, drömmande ögon och såg gärna melankolisk ut.

”Mästare!” översatte miss Peavey godhetsfullt.

Psmith såg sig ur stånd att alldeles med detsamma finna ett svar på en sådan anmärkning utan nöjde sig med en uppskattande blick genom monokeln. Men miss Peavey var inte den som gav upp.

”Så underbart, att ni kunde komma ändå!”

Än en gång detta mystiska ”ändå” . . .

”Ni känner naturligtvis till miss Peaveys produktion?” sade lady Constance med ett beskyddande leende mot sina två berömda protegéer.

”Vem skulle inte göra det?” sade Psmith artigt.

”Nej, gör ni *verkligen* det?” sade miss Peavey. Hela hennes ranka kropp utförde en slags förfinad shimmy i förtjusningen. ”Jag hade knappast hoppats, att ni skulle

ha hört talas om mig. Mina böcker har inte gått så mycket i Kanada."

"Alldeles tillräckligt", sade Psmith. "Jag menar naturligtvis", sade han med ett faderligt leende, "att fastän en så raffinerad konst inte kan vinna allmän förståelse i ett ungt land som Kanada, så röner den intensiv uppskattning i en liten utvald intellektuell krets."

Och om det inte var mat för en sjuk, tänkte han med en viss belåtenhet, så ville han vara en torsk.

"Era underbara dikter", svarade miss Peavey, "är naturligtvis kända över hela världen. O, mr McTodd, ni kan inte föreställa er vad det betyder för mig att få träffa er. Det är som förverkligandet av någon ljuv barndomsdröm. Det är som . . ."

Här avbröt välborne Freddie Threepwood plötsligt med en förklaring att han ämnade gå in och få sig en whiskypinne. Han hade inte sagt ett ord på hela tiden, och hans anmärkning kom som en röst ur graven. Dagsljuset svann hastigt, och han hade lyckats göra sig osynlig såväl som obemärkt i de tätande skuggorna. Miss Peavey ryckte till som väckt ur en hypnos, och Psmith var äntligen i tillfälle att återta sin hand, som han börjat betrakta som förlorad för alltid. Det hade, innan detta väl avpassade avbrott kom, inte synts honom finnas någon orsak för miss Peavey att släppa den före sängdags.

Freddies ingripande hade brutit förtrollningen. Lord Emsworth, som hade stått tyst med orörliga ögon, som en hund som lyssnar efter ett ljud långt borta, kom till liv med ett ryck.

"Jag ska gå och ta mig en titt på mina blommor", förklarade han.

"Var inte fånig, Clarence", sade hans syster. "Det är alldeles för mörkt att se några blommor."

"Jag kan känna doften", genmälde han.

Det såg ut som om sällskapet skulle skingras; lord Emsworth hade redan startat. Just då formade sig emellertid ett nytt centrum kring en ny person.

"God afton, Baxter!" sade lord Emsworth. "Ja, här är vi nu."

"Mr Baxter", sade lady Constance, "får jag presentera er för mr McTodd?"

"Mr McTodd?" sade nykomlingen överraskad.

"Ja, han kom ändå."

"Såå", sade den duglige Baxter.

Det föll Psmith i förbigående in, när de skakade hand, att denne med säkerhet duglige unge man i glasögon betraktade honom med en egendomlig intensitet. Det var väl, tänkte han, en optisk villa, framkallad av den andres glasögon. I själva verket åstadkom Baxters glasögon ofta det intrycket, att hans blick var i stånd att genomtränga sex tums härdat stål och sticka ut på andra sidan. Efter att ha registrerat i sitt medvetande den omständigheten, att han blivit skarpt betraktad av denne främling, gav Psmith saken ingen tanke mera.

Att så lätt avfärda den Baxter'ska blicken var emellertid en oklokhets fråga från Psmiths sida. Han borde ha iakttagit den närmare och gjort ett försök att analysera den, ty den var icke utan sin innebörd. Det var en misstrogen blick. Den angav en visserligen ännu obestämd misstanke, men dock misstanke. Rupert Baxter var en av de individer, vilkas främst utmärkande egenskap är misstänksamhet mot deras medmänniskor. Han misstänkte dem inte för det ena eller andra speciella brottet: han helt enkelt misstänkte dem. Han hade inte ännu inför sig själv anklagat Psmith för någon bestämd förbrytelse; han hade bara en allmän föreställning om att han tålde att hålla ögonen på.

Miss Peavey fann nu tiden inne att åter dra till sig uppmärksamheten. Vid Baxters ankomst hade hon för ett ögonblick skjutits i bakgrunden, men hon var inte den som stannade där länge. Hon kom fram med en liten avlång bok, som hon med sant kvinnlig fasthet placerade i Psmiths hand.

"Kan jag övertala er, mr McTodd", sa hon smäktande, "att skriva ner någon liten tanke i min autograf-bok och underteckna den? Jag har en reservoarpenna."

Det blev plötsligt ljusst i bersån. Den duglige Baxter, som visste var allting fanns, hade funnit kontakten och

vridit om. Detta inte så mycket för att göra miss Peavey en tjänst som för att själv få en klarare bild av den nye gästen. Med varje minut ökades den duglige Baxters misstankar mot denne.

Psmith stödde tankfullt hakan mot reservoarpenann. Han kände med sig, att han borde ha förutsett en dylik situation. Om det någonsin funnits en kvinna med en autografbok, så måste det vara miss Peavey.

"Bara något litet infall . . ."

Psmith tvekade inte längre. Med fast hand skrev han orden "Över kärlekens bleka parabel . . .", undertecknade med lika fast hand "Ralston McTodd" och räckte tillbaka boken.

"Så underligt!" suckade miss Peavey.

"Får jag se?" frågade Baxter och kom fram.

"Så underligt", upprepade miss Peavey. "Tänk att ni skulle välja just den raden! Det är flera av era mystiska ställen, som jag ämnat fråga er om, men framför allt var det detta: 'Över kärlekens bleka parabel . . .'"

"Ni finner det svårbegripligt?"

"Lite grand, det måste jag erkänna."

"Tja", sade Psmith, "kanske jag satte litet skruv på den."

"Förlåt?"

"Jo, kanske den är litet dunkel. Vi måste talas vid om allt det där . . . senare."

"Varför inte nu?" frågade den duglige Baxter med en blick ur sina glasögon.

"Jag är ganska trött efter resan", sade Psmith, milt förebrående. "Något matt. Vi konstnärer . . ."

"Naturligtvis", sade miss Peavey med en indignerad blick mot sekreteraren. "Mr Baxter förstår inte det poetiska temperamentet."

"Lite väl jordisk, kanske?" sade Psmith välvilligt. "Inte någon utpräglad förändligad person? Kunde just tro det. En av dessa kraftfulla, hårda verklighetsmänniskor, om jag inte misstar mig."

"Ska vi gå och ta reda på lord Emsworth, mr McTodd?" sade miss Peavey och gav den jäsande Baxter

en föraktfull blick. "Han är nog bland sina blommor. Blommor är så ljuvliga på natten."

"Ja, verkligen", sade Psmith. "Och även på dagen. När jag är omgiven av blommor flödar ett slags himmelsk ro igenom mig, och den bullrande, prosaiska världen tycks så fjärran. Jag känner mig tröstad och lugn. Jag har tänkt ibland, miss Peavey, att blommor måste vara själarna av små barn som dött i sin oskuld."

"Vilken vacker tanke, mr McTodd!" utropade miss Peavey hänförd.

"Ja", medgav Psmith. "Ni får inte stjäla den. Det är copyright på den."

Mörkret uppslukade dem. Lady Constance vände sig till den duglige Baxter, som stod med strängt rynkad panna.

"Är han inte förtjusande?"

"Förlåt?"

"Jag sa, att jag tycker mr McTodd är förtjusande."

"Ja visst."

"Alldeles oförstörd."

"Avgjort."

"Jag är så glad att han kom ändå. Hans telegram i eftermiddags lät ju så kort och definitivt."

"Ja, jag tyckte det."

"Nästan som om han hade blivit stött över något och inte ville ha mera med oss att göra."

"Alldeles."

Lady Constance ryste till. Det hade börjat dra en kylig vind. Hon svepte schalen tätare kring axlarna och gick upp emot huset. Baxter följde henne inte. Så snart hon hade gått släckte han ljuset och satte sig ner med hakan i handen. Denna massiva hjärna arbetade för fullt.

8 *En tätatät på sjön*

"Miss Halliday", meddelade den duglige Baxter, tog ett nytt brev ur sitt kuvert och underkastade det en snabb, kritisk granskning, "kommer vid femtiden i dag. Hon tar tolvochfemtio-tåget."

Han lade brevet till de andra bredvid sin tallrik, utvalde ett ägg, högg av spetsen och gav dess inre en genomborrande blick, som om han hoppats överraska det med att dölja någon hemlig skuld. Det var frukosttimman, och husets invånare, spridda längs det långa bordet, styrkte sig just för en ny dag. En behaglig doft av stekt skinka stod som en lätt sky över den husliga scenen.

Lord Emsworth såg upp från den frökatalog han satt fördjupad i. Hans uppskattning av måltiden hade sedan en stund tillbaka varit störd av en känsla av att det saknades någonting, och nu visste han vad det var.

"Kaffe!" sade han häftigt, men i en ton som sade, att det var en god och tålig man som till sist måste protestera under trycket av olidliga oförrätter. "Jag vill ha kaffe. Varför har jag inget kaffe, Constance?"

"Jag tyckte bestämt jag gav dig kaffe", sade lady Constance, som i sitt ljusaste morgonhumör presiderade över dryckerna vid andra änden av bordet.

"Var är det då?" frågade lorden utan att ge sig.

Baxter gav — det ville nästan synas motvilligt — ägget friskbetyg och tog nu på sitt dugliga vis itu med detta husliga problem.

"Kaffet är bakom katalogen som ni läser i, lord Emsworth. Ni har satt upp katalogen mot koppen."

"Har jag det? Har jag det? Minsann! Där är det ju." Med stor lättnad tog lord Emsworth en styrkande klunk. "Vad var det ni sa?"

"Här är ett brev från miss Halliday", sade Baxter. "Hon skriver att hon tar tolvochfemtio-tåget från Paddington, vilket betyder att hon är i Market Blandings omkring fem."

"Vem", sade miss Peavey lågt och smäktande och slutade för ett ögonblick att peta i sin majsflingstallrik, "vem är miss Halliday?"

"Alldeles vad jag själv ämnade fråga", sade lord Emsworth. "Min käre Baxter, vem är miss Halliday?"

Baxter skulle just med en kvävd suck till att friska upp sin arbetsgivares minne, när Psmith förekom honom. Psmith hade med sin vanliga trötta grace ägnat sig åt marmeladen och det rostade brödet och hade hittills framgångsrikt avvärjt varje försök att dra in honom i samtalet.

"Miss Halliday", sade han, "är en gammal värderad vän till mig. Vi har, så att säga, känt varandra sedan barnsben. Jag hade just hoppats, att hon skulle skönjas vid horisonten."

Dessa ord hade en märklig effekt på två personer i sällskapet. Baxter ryckte till så våldsamt att han spillde ut halva kaffekoppen, och Freddie, som likt en fjäril fladdrat mellan de olika rätterna på sidebordet och just beslutat sig för äggröra, lade en betydlig portion på mattan, varifrån den ett ögonblick senare räddades av lady Constances spaniel.

Dessa fenomen gick Psmith förbi, ty han hade återgått till det rostade brödet och marmeladen. Han undgick sålunda att möta den kanske skarpaste blick som någonsin utgått från Rupert Baxters glasögon. Den var förbi på en sekund, men hettan var som en stråle från en svetsningslampa.

"En vän till er?" sade lord Emsworth. "Verkligen? Nu minns jag ju. Miss Halliday är den unga damen som ska komma och katalogisera biblioteket."

"Vilket hänförande arbete", kuttrade miss Peavey. "Att leva bland händangångna snillens verk!"

"Ni borde fara ner och möta henne då", sade lord Emsworth. "Vid stationen, menar jag", tillade han för att göra sin mening klar. "Hon kommer naturligtvis att bli förtjust över att träffa er."

"Jag hade just tänkt föreslå det själv", sade Psmith.

"Fast varför biblioteket ska behöva katalogiseras..."

Lord Emsworth återkom till ett problem som fortfarande trotsade honom, när han hade tid att ägna det en tanke. "Jag förstår inte . . . Men hur som helst . . ."

Han drack ur sitt kaffe och steg upp från bordet. En solstråle hade förirrat sig in i matsalen och råkat falla på hans kala hjässa, och solen gjorde honom alltid rolös.

"Ska ni gå ut till era blommor, lord Emsworth?" frågade miss Peavey.

"Hur? Va? Ja visst, ja. Måste gå och se till lobe-liorna."

"Jag skulle ha lust att komma med, om jag får lov", sade Psmith.

"Hur? Ja, naturligtvis, naturligtvis."

"Jag har alltid ansett", sade Psmith, "att det inte finns något mera styrkande än att kraftigt få insupa en lobelia efter frukost. Jag har hört att läkarna förordar det."

"Jo", sade Freddie hastigt, just som han var i färd att gå, "jag skulle gärna vilja tala några ord med er senare, om jag får."

"Tusen, min vän", sade Psmith. "Ni kommer att finna mig någonstans där ute på de fria vidderna, där en man är en man."

Han inneslöt hela bordssällskapet i ett välvilligt leende och lämnade rummet.

"Så förtjusande han är", suckade miss Peavey. "Tycker ni inte det, mr Baxter?"

Den duglige Baxter fann för ett ögonblick inte ord.

"Jo, mycket", sade han, men hans ton var inte hjärtlig.

"Och vilken *själ*! Den liksom strålar kring hans panna . . ."

"Ja, han har en vacker panna", sade lady Constance.

"Jag tycker bara inte, att han skulle gå så kortklippt. Det gör på något sätt, att han inte riktigt ser ut som en poet."

Freddie svalde hastigt en sked äggröra.

"Å, nog är han poet", sade han hastigt.

"Min kära Freddie", sade lady Constance stucken, "jag tror knappast att *du* behöver tala om det för oss."

"Nej, nej, naturligtvis. Men jag menar, fast han är kortklippt."

"Jag vågade nämna det för honom i går", sade miss Peavey, "och han sa, att han väntade sig att han skulle bli ännu mera kortklippt snart."

"Freddie!" sade lady Constance skarpt, "vad är det du gör?"

En brun flod av te rann över duken framför välborne Freddie Threepwood. Liksom den duglige Baxter för en stund sedan hade han stjälpit sin kopp.

II

Fördjupandet i lord Emsworths lobelior hade för Psmith mist sin tjustning på ett ganska tidigt stadium, och han satt på en stenmur och njöt en tankfull cigarrett, när Freddie fann honom.

"Där är ni ju, kamrat Threepwood", sade Psmith. "Välkommen till Blandings slott. Ni sa något om att ni önskade ett tankeutbyte med mig, om jag minns rätt."

Freddie såg sig mistänksamt omkring och satte sig på stenmuren.

"Jo", sade han, "ni skulle inte säga sådant där!"

"Som vad, kamrat Threepwood?"

"Som ni sa till Peavey-fruntimret."

"Jag erinrar mig, att jag hade ett ytterst stimulerande meningsbyte med miss Peavey i går eftermiddag", sade Psmith. "Men jag kan inte minnas, att jag sa någonting, som kunde vara ägnat att jaga upp skammens rodnad på oskuldens kind. Vilket yttrande av mig är det som inte vunnit ert gillande?"

"Jo, det där om att ni väntade er att bli klippt ännu kortare. Om ni ska gå omkring och säga sådant där, så kan ni lika gott först som sist ge upp det hela."

Psmith nickade allvarligt.

"Er förtrytelse hedrar er, kamrat Threepwood. Det var utan tvivel ett utslag av bristande omdöme. Om jag har något fel — vilket jag inte är villig att medge — så är det en måhända inte fullt gentlemannalik lust att driva med kvinnan Peavey. En starkare karaktär än jag skulle

finna det svårt att bekämpa denna frestelse. Men nu, när ni fäst min uppmärksamhet på saken, lovar jag att det inte ska hända mera. Jag ska för framtiden tygla min drift. Lugna er sålunda, kamrat Threepwood, och låt oss se det glada löje, som jag så ofta hört prisas.”

Freddies dystra min lät sig inte bortjagas av denna vädjan. Han viftade ondsint efter en fluga som satte sig på hans fårade panna.

”Jag håller på att bli alldeles darrig”, sade han.

”Kämpa mot denna omanliga svaghet!” manade Psmith. ”Såvitt jag kan se går allt som smort.”

”Jag är inte så säker på det. Jag tror att den där usle Baxter misstänker någonting.”

”Vad tror ni han misstänker?”

”Ja, han tror bestämt på något vis att ni är en ful fisk.”

Psmith ryggade.

”Jag skulle vara er oändligt förbunden, kamrat Threepwood, om ni inte ville använda det uttrycket. Det väcker gamla smärtsamma minnen. Men låt oss vidare fördjupa oss i detta, det är ett ämne som mycket fascinerar mig. Varför tror ni att den muntre Baxter — en tjugande personlighet i förbigående sagt — misstänker mig?”

”Det är hans sätt att se på er.”

”Jag förstår vad ni menar, men jag fäster inget avseende vid det. Såvitt jag har kunnat konstatera under min korta vistelse här, ser han på allt och alla på samma sätt. Vid middagen i går såg jag honom med skarpt misstroende betrakta en tallrik soppa, som var så klar och oskyldig som en soppa någonsin varit. Sedan skyfflade han ner den med påtaglig aptit. Så ni kanske har misstagit er i fråga om orsaken till att han ser på mig så där. Han kanske beundrar mig.”

”Nej, jag tycker inte om det.”

”Ur estetisk synpunkt inte jag heller. Men vi måste bära sådant med manligt jämnmod. Vi måste erinra oss, att det är Baxters olycka snarare än hans brott att han ser ut som en magsur ödla.”

Freddie stod inte att trösta. Hans håg mörknade än mera.

"Och det är inte bara Baxter."

"Vad är det mera som tynger ert sinne?"

"Hela atmosfären tycker jag börjar kännas konstig, om ni förstår vad jag menar." Han böjde sig fram och viskade blekt: "Jag tror att den där nya husjungfrun är en detektiv."

Psmith betraktade honom överseende.

"Vilken nya husjungfru, kamrat Threepwood? En man som jag, som går försänkt i djupa tankar, har föga tid att hålla räkning på domestikerna. Finns det en ny husjungfru?"

"Ja, Susan heter hon."

"Susan? Susan? Det låter som det ska. Precis vad en husjungfru alltid borde heta."

"Har ni någonsin sett en riktig husjungfru sopa under en byrå?"

"Gör hon det?"

"Jag kom på henne med det i mitt rum i morse."

"Men är det inte lite långsökt att föreställa sig att hon skulle vara detektiv? Vad skulle hon vara detektiv för?"

"Ja, jag har sett så många filmer, där husjungfrun eller kammarjungfrun eller vad de har varit för slag, har varit detektiver. Jag blir riktigt orolig."

"Lyckligtvis", sade Psmith, "är det inte nödvändigt att förbli i ovisshet. Jag kan omtala för er en ofelbar metod att avgöra, om hon är vad hon ger sig ut för eller inte."

"Och det är?"

"Kyss henne!"

"Kyss henne?"

"Precis. Gå till henne och säg: 'Susan, du är en riktigt söt flicka . . .'"

"Men det är hon inte . . ."

"Låt oss för ögonblicket anta, att hon är det. Gå till henne och säg: 'Du är en riktigt söt flicka, Susan. Vad skulle du göra om jag kysste dig?'" Om hon är detektiv, så svarar hon: 'Våga bara!' Medan hon, om hon är den äkta oförfalskade husjungfru som jag tror, som bara sopar under byråarna i rent nit, kommer att fnissa

och säga: 'Nu ska inte herrn vara fånig!' Ni förstår?"

"Hur kan ni veta det?"

"Det berättade min farmor för mig, kamrat Threepwood. Mitt råd till er, om den oro ni befinner er i hindrar er att fullt njuta av livet, är att bringa saken till en avgörande prövning vid första lämpliga tillfälle."

"Jag ska tänka på det", sade Freddie tveksamt.

Han tystnade ett ögonblick, och Psmith visade inget missnöje häröver. Han hade inget behov av Freddie's älskliga pladder för att förhöja njutningen av det gudomliga solskenet och doften av Angus McAllisters oräkneliga blommor. Men plötsligt var hans följeslagare i gång igen. Denna gång kunde man dock urskilja en annan grundton i hans yttrande. Skräcken tycktes ha vikit för något som närmast föreföll vara förlägenhet. Han hostade upprepade gånger och hans välchausserade fötter ritade ansträngda kurvor på muren.

"Jo..."

"Ni har vårt öra, kamrat Threepwood", uppmuntrade Psmith.

"Jo, vad jag egentligen kom ut för att tala om, var någonting annat. Är ni verkligen god vän med miss Halliday?"

"Absolut. Varför det?"

"Jo..." En rosensky drog över Freddie's välrakade kind, "jo, då kanske ni kunde lägga ett ord för mig."

"Lägga ett ord för er?"

Freddie svalde.

"Ja, vad fan, jag är kär i henne."

"En nobel känsla", sade Psmith höviskt. "När kände ni först, att det började komma?"

"Jag har varit förälskad i henne i flera månader. Men hon vill inte se åt mig ens."

"Det måste ju", medgav Psmith, "vara en olägenhet. Ja, jag skulle föreställa mig, att det i betydande utsträckning måste lamslå den knoppande känslan."

"Jag menar, hon vill inte ta mig på allvar och så vidare. Skrattar åt mig när jag friar, förstår ni. Vad skulle ni göra?"

"Jag skulle sluta fria", sade Psmith efter att ha övervägt saken.

"Men jag kan inte."

"Tutt, tutt!" sade Psmith förmanande. "Eller om uttrycket skulle vara okänt för er, vad jag menar är: 'Bah!' Ni säger till er själv: 'Från och med i dag ska jag sluta upp med att fria före lunch.' När det är gjort, är det lätt att låta bli att fria hela eftermiddagen. Och till slut finner ni att ni gradvis vant er av med det helt och hållet. När ni bara har lyckats övervinna impulsen att fria omedelbart på frukosten, så går resten omärkligt. Det är första gången som är svårast att låta bli."

"Hon tror att jag är en ren dagslända", sade Freddie, som endast med ett halvt öra följt denna föreläsning.

Psmit h gled ner från muren och sträckte på sig.

"Varför", sade han, "är en dagslända alltid 'ren'? Nå, det skulle utan tvivel vara ett mycket givande ämne för en vidare utläggning, men jag avstår, kamrat Threepwood, och lämnar er. Jag måste tänka."

"Ja, men vill ni det?"

"Vill jag vad?"

"Lägga ett ord för mig?"

"Om", sade Psmith, "vårt lätta pladder skulle komma att gå i den riktningen, så ska jag med största förtjusning lägga de kraftfullaste ord för er, jag ska fullständigt klarlägga vilka era mest värdefulla egenskaper är."

Han försvann i snårskogen just i tid för att undvika miss Peavey, som hejdlöst bröt in över den grubblande Freddie och höll honom sällskap till lunch.

III

Tolvochfemtio-tåget dånade in på Market Blandings station, och Psmith, som fördrivit väntetiden med att öda bort de slantar, som han hade så ont om, på en automat som serverade chokladpraliner, vände sig om och underkastade det en allvarlig granskning. Eve Halliday steg just ur en tredjeklassvagn.

"Välkommen till vår lilla by, miss Halliday", sade Psmith och närmade sig.

Eve betraktade honom med ohöljd förvåning.

"Vad gör ni här?" frågade hon.

"Lord Emsworth var vänlig nog att föreslå, att jag skulle åka ner och möta er, eftersom vi var så gamla vänner."

"Är vi gamla vänner?"

"Har ni glömt alla våra angenäma dagar i London?"

"Det var bara en."

"Visserligen, men tänk så många gånger vi träffades den dagen!"

"Bor ni uppe på slottet?"

"Ja. Och vad mera är, jag är livet och själen i vår lilla krets. Har ni något bagage?"

"Jag har nästan alltid något bagage, när jag reser bort för att vara en månad på landet. Det finns där borta någonstans."

"Jag ska ta reda på det. Bilen står utanför. Om ni vill gå dit och sätta er, så ska jag komma på ett ögonblick. Och om tiden skulle bli er lång, så har ni chokladpraliner här. Utmärkta. Jag har själv försökt dem."

När Psmith ett par minuter senare efter att ha ordnat med kofferten steg ut ur stationsbyggnaden, fann han Eve i hänförelse över Market Blandings.

"Vilken bedårande liten stad", sade hon, när de passerade genom de gamla gatorna. "Jag önskar nästan att jag bodde här."

"Under den korta tid jag vistats på slottet", sade Psmith, "har samma tanke föresvävat mig. Det är ett ställe som man känner att man stilla och förnöjd kunde dra sig tillbaka till och skaffa sig ett honungsfärgat skägg." Han såg på henne, andaktsfullt och beundrande. "Kvinnor är underbara", sade han.

"Och varför är kvinnor underbara?" frågade Eve.

"Jag tänkte på ert utseende. Ni har just stigit av tåget där efter en fyra timmars resa, och ni är lika frisk och blomstrande som — om jag får använda en liknelse — som en ros. Hur bär ni er åt? När jag anlände, så var jag

täckt av alluviala avlagringar, som jag först nu har lyckats skrapa bort."

"När kom ni hit?"

"På kvällen samma dag vi råkades."

"Men det är ju besynnerligt! Att ni skulle vara här ute, menar jag. Jag undrade om jag någonsin skulle få se er igen." Eve rodnade en aning och fortsatte hastigt: "Jag menar, det är så underligt, att vi jämt ska mötas så här."

"Ödet, förmodligen", sade Psmith. "Jag hoppas, att det inte har förstört resan för er?"

"Nej då."

"Jag skulle ha önskat litet mera eftertryck på det första ordet", sade Psmith milt. "Jag hoppas ni ursäktar att jag kritiserar er talteknik, men det skulle absolut göra sig mycket bättre så här: '*N e j* då!'"

Eve skrattade.

"Nå ja", sade hon, "*n e j* då!"

"Mycket bättre", sade Psmith, "mycket bättre."

Han började inse, att det skulle bli svårt att inpassa ett lovtal över välborna Freddie Threepwood i samtalet.

"Nej, jag är riktigt glad att ni är här", sade Eve. "För jag har faktiskt varit litet nervös."

"Nervös? Varför det?"

"Det är första gången jag kommer ut till ett sådant här ställe." Bilen svängde in mellan de grova stenpelarna, och de rullade sakta uppför den vindlande uppfartsvägen. Genom en allé till höger hade slottet just börjat skymta fram, grått och monumentalt. Eftermiddagssolen glittrade på den lilla sjön på andra sidan. "Är det väldigt stelt och högtidligt?" frågade hon.

"Inte alls. Vi är enkla, naturliga människor på Blandings slott. Vi går omkring utan förnäma later och strör vänliga ord omkring oss. Lord Emsworth verkade inte skrämmande högdragen på er, hoppas jag?"

"Nej, han är rar. Och Freddie känner jag ju förstås."

Psmitnickade. Hon kände Freddie. Det var således överflödigt att tala om honom. Han talade inte om Freddie.

"Har ni känt lord Emsworth länge?" frågade Eve.

"Jag träffade honom första gången samma dag jag träffade er."

"Men, kära ni!" Eve såg överraskad på honom. "Och han bjöd er komma ut till slottet?"

Psmith slätade ut västen.

"Ganska egendomligt, det medger jag. Man kan förklara det endast genom att anta, att jag utstrålar någon utomordentlig attraktion. Har ni märkt det?"

"Nej."

"Inte?" sade Psmith förvånad. "Nå", fortsatte han med sedvanligt överseende, "utan tvivel kommer ni plötsligt att känna det. Som ett åskslag eller något sådant."

"Jag tycker ni är gräsligt egenkär."

"Inte alls", sade Psmith. "Egenkär? Nej, nej. Framgången har inte stigit mig åt huvudet."

"Har ni haft någon framgång?"

"Ingen alls." Bilen stannade. "Här stiger vi ur", sade Psmith och öppnade dörren.

"Här? Varför det?"

"Därför att om vi far upp till slottet, så kommer ni oundvikligen att bli överfallen av en mr Baxter — en förtjusande person, men arbetsam! Arbetsam! Jag ämnar ta er på en liten tur runt parken, sedan kan vi ro ut på sjön ett tag. Ni ska få se så trevligt det är."

"Ni tycks ha planerat min framtid för mig."

"Det har jag", sade Psmith med eftertryck, och ur det monokelprydda öga som mötte hennes blick, strömmade så mycken uppskattning och beundran mot Eve, att hon försiktigt drog sig tillbaka inom sig själv och sökte vara kylig.

"Jag tror knappast jag har tid att ströva omkring i parken", sade hon litet stelt. "Jag måste gå och träffa mr Baxter."

"Baxter", sade Psmith, "förhöjer inte nämnvärt platsens behag. Det är tids nog att betrakta honom, när ni blir tvungen. Vi befinner oss nu i slottsträdgårdens västra del eller i norra delen av den inre parken eller någonting dylikt. Lagg märke till hjortarnas förfinade sätt att beta

av gräset. Hela den mark vi nu står på, är av historiskt intresse. Oliver Cromwell drog igenom här 1550, vilket är rekord.”

”Jag har inte tid att . . .”

”Vi närmar oss nu parkens äldsta, nordvästra del. Maskrosorna infördes från Egypten av ättens stamfader.”

”I alla fall”, sade Eve upproriskt, ”kommer jag inte med på sjön.”

”Ni kommer att tycka om sjön”, sade Psmith. ”Vattenödlorna är av den berömda Blandings’ska rasen. De infördes tillsammans med vattenskalbaggarna under drottning Elisabeths regering. Lord Emsworth har naturligtvis som slottsherre jakträtten på harkrankarna.”

Eve var en självständig och stolt flicka och uppreste sig såsom sådan kraftigt mot att en person, som hon trots all hans ogenerade förtrolighet måste betrakta nästan som en främling, lade beslag på henne och började bestämma över henne. Men på något sätt fann hon sin följeslagares lugna, självtagna auktoritet svår att motstå. Hon följde honom nästan undergivet över gräsplaner och genom buskager, längs gångar och förbi prunkande blomstersängar, och hennes förargelse dunstade bort allteftersom hon insöp all denna skönhet. Hon gav till en liten suck. Om Market Blandings hade varit ett ställe, där man kunde bo lycklig i livet, så var Blandings slott paradiset.

”Framför oss har vi nu”, sade Psmith, ”den berömda idegransallén, så kallad på grund av de idegranar som omger den. Som ställets guide måste jag säga, att vi runt nästa hörn kommer att mötas av en utomordentlig syn.”

Det var sant. De passerade under ett urgammalt träds nedhängande grenar; framför dem låg en grön glänta genomsilad av glesa solstrålar. Mitt i denna glänta stod välborne Freddie Threepwood och kysste en ung kvinna i en husjungfrus dräkt.

Psmith var den förste i den lilla gruppen som återvann fattningen vid detta oväntade möte, Freddie den siste. Den olycklige ynglingen stod som förstened, när han lyfte huvudet och plötsligt mötte Eves förvånade blick, stod där med öppen mun tills hon försvann, vilket hon gjorde på några ögonblick, ledd därifrån av Psmith, som i förbifarten riktade mot sin unge vän en blick full av lika delar överraskning, smärta och förebråelse.

"Ytterst pinsamt", sade han till Eve, medan han lotsade henne vidare i riktning mot huset. "Men vi måste försöka vara överseende. Han kan ha hållit på att ta smolk ur ögat på henne eller lära henne jiu-jitsu."

Han såg provande på henne.

"Ni ser mindre chockerad ut än man kunde ha väntat. Det tyder på en mild, ska vi säga änglalik läggning och bestyrker den höga tanke jag redan har om er."

"Tack."

"För all del. Märk väl", sade Psmith, "jag tror inte att detta är en hobby, som helt upptar kamrat Threepwood. Han har säkert många andra sätt att tillbringa sin lediga tid, vilket ni bör komma ihåg, innan ni fäller er dom över honom. Och så — det unga vinet, och allt det där."

"Jag ämnar inte alls fälla någon dom över honom. Det intresserar mig inte vad mr Threepwood tar sig för på sin lediga tid eller någon annan tid."

"Hans intresse för er är å andra sidan kolossalt. Jag glömde säga det förut, han älskar er. Han bad mig nämna det, ifall saken skulle komma på tal."

"Jag vet det", sade Eve betryckt.

"Och rör detta inte någon sträng i er själ?"

"Jag tycker bara han är gräsligt besvärlig."

"Det är en anda som jag tycker om", sade Psmith. "Låt oss då lämna ämnet Freddie, jag ska försöka finna andra, av en mera intresserande, roande och uppbygglig natur. Vi närmar oss nu huvudbyggnaderna. Jag är tyvärr ingen arkitecturexpert och kan sålunda inte säga allt jag skulle vilja om fasaden, men ni kan se att där finns en fasad,

enligt min mening — vad den nu kan vara värd — en rasande bra fasad. Uppfartsvägen drar i en kurva upp mot huset.”

”Jag måste gå och anmäla mig hos mr Baxter”, sade Eve beslutsamt. ”Det är för löjligt det här. Jag kan inte tillbringa min tid med att vandra omkring i parken. Jag måste träffa mr Baxter genast.”

Psmith böjde bifallande huvudet.

”Ingenting är lättare. Det stora öppna fönstret där är biblioteket. Utan tvivel vistas kamrat Baxter där innanför någonstans, slavande bland arkivmaterialet.”

”Ja, men jag kan inte anmäla mig genom att ropa till honom genom fönstret.”

”Naturligtvis inte”, sade Psmith. ”Det behövs inte alls heller. Lämna den saken åt mig!” Han böjde sig och tog upp en rätt stor blomkruka, som stod under balustraden till terrassen, och innan Eve kunde ingripa, hade han med ett lätt kast slungat den in genom det öppna fönstret. En dov duns följd av ett häftigt utrop där inifrån framlockade ett tillfredsställt leende, som ett ögonblick lyste upp hans allvarliga drag. ”Han *är* inne. Jag trodde nog det. Där är ni ju, Baxter”, sade han vänligt, då en överkropp krönt av ett glasögonprytt huvud plötsligt stod inramad av fönsterkarmarna där uppe. ”Vacker dag i dag. Hur känner ni er?”

Den duglige Baxter höll på att explodera.

”Ni ser ut som en liten ängel på en tavla, som lutar sig ut över en molnkant”, sade Psmith glatt. ”Baxter, får jag presentera er för miss Halliday. Hon har välbehållen anlänt efter en något tröttande resa. Ni kommer att tycka mycket om miss Halliday. Om jag hade ett bibliotek, skulle jag inte kunna önska mig någon dugligare, villigare och behagligare katalogisör.”

Detta lysande och alldeles frivilligt avgivna intyg gjorde inget som helst intryck på den duglige Baxter. Andra saker tycktes tynga hans sinne.

”Var det ni som kastade den där blomkrukan?” frågade han kyligt.

”Ni vill utan tvivel senare ha en överläggning med

miss Halliday", sade Psmith, "för att ge henne nödiga instruktioner. Jag har visat henne parken och ämnar nu ta henne med på en liten roddtur på sjön. Men sedan kommer hon — och jag vet att jag i detta hänseende kan tala å hennes vägnar — sedan kommer hon att stå fullständigt till er disposition."

"Var det ni som kastade den där blomkrukan?"

"Jag är säker på att era förbindelser med miss Halliday kommer att bli av det allra angenämaste slag. Ni ska i henne finna en otröttlig hjälpare", sade Psmith varmt.

"Var det ni som . . .?"

"Men nu", sade Psmith, "måste jag slita mig härifrån. För att göra intryck på miss Halliday satte jag på mig min bästa kostym, när jag for ner för att möta henne. För en roddtur på sjön kräves något enklare, i grå flannell. Det kommer att ta bara några minuter", sade han till Eve. "Ska vi kanske träffas vid båthuset?"

"Jag ämnar inte komma med på sjön."

"Vid båthuset således om, låt oss säga, sex och en kvarts minut", sade Psmith med ett faderligt leende och galopperade i väg som en långbent mustang.

Eve blev stående där hon var, både skrattsjuk och generad. Den duglige Baxter lutade sig alltjämt ut genom biblioteksfönstret, och det föreföll svårt att få en fortsatt konversation i gång. Problemet löstes genom lord Emsworths uppträdande på scenen. Han kom lunkande nedifrån trädgården med en kratta i näven. Ett par ögonblick stod han och betraktade Eve litet undrande, så erinrade han sig — möjligen på grund av att Eve var lättare att komma ihåg än en del av det som lord Emsworth brukade glömma bort. Han kom förtjust fram.

"Ah, där är ni ju miss . . . Kära nån då, jag tror jag har glömt ert namn. Jag har eljest ett utmärkt minne, men jag kan inte komma ihåg namn . . . Miss Halliday! Ja visst, ja visst! Min käre Baxter", fortsatte han, när han fick syn på figuren i fönstret, "detta är miss Halliday."

"Mr McTodd", sade den duglige buttert, "har redan presenterat mig för miss Halliday."

"Har han? Det var ju hyggligt av honom, riktigt

hyggligt av honom. Men var *är* han?" undrade lorden och kastade ett sökande öga runt omgivningarna.

"Han gick in", sade Baxter kallt. "Efter att ha kastat en blomkruka på mig."

"Efter vad?"

"Han kastade en blomkruka på mig", sade Baxter vredgad och försvann.

Lord Emsworth stirrade på det öppna fönstret och vände sig härfå till Eve för att bli upplyst.

"Men varför kastar Baxter blomkrukor på McTodd?" sade han. "Och", fortsatte han, plötsligt slagen av en ännu mera oförklarlig omständighet, "var tusan fick han blomkrukan ifrån? Det finns inga blomkrukor i biblioteket."

Eve å sin sida sökte likaledes upplysning.

"Sa ni att han hette McTodd, lord Emsworth?"

"Nej, nej. Baxter. Det var min sekreterare Baxter."

"Nej, jag menar den som mötte mig vid stationen."

"Baxter mötte er inte vid stationen. Den som mötte er vid stationen", sade lord Emsworth sakta och tydligt — fruntimmer har så lätt för att röra ihop saker och ting —, "var mr McTodd. Han är gäst här för tillfället. Constance bjöd honom hit, och jag måste säga, att när jag först hörde det, så var jag inte vidare belåten. I regel kan jag inte med poeter. Men den här är inte alls likadan som andra poeter jag träffat. Inte alls likadan. Och", sade lord Emsworth med en viss hetta, "jag kan inte alls tillåta, att Baxter kastar blomkrukor på honom. Det går inte *för* sig, att Baxter kastar blomkrukor på minagäster", sade han med skärpa, ty fastän eljest kanske litet vag, hade lord Emsworth en klar känsla av vad familjens traditioner fordrade i fråga om gästfrihet.

"Är mr McTodd poet?" sade Eve med klappande hjärta.

"Hur? Jo visst, jo visst. Det tycks det inte vara något tvivel om. En kanadensisk poet. De har tydligen poeter där ute. Och", frågade lord Emsworth med sedvanlig känsla för rätt och billighet, "varför inte? Det är ett land som är statt i snabb utveckling. Jag var där 1898. Eller

var det", tillade han tankfullt och strök sig med en jordig hand över hakan, efterlämnande ett kraftigt brunt penseldrag, "eller var det kanske 1899? Jag har dåligt minne för data . . . Ursäkta mig, miss . . . naturligtvis, miss Halliday — ursäkta mig, att jag lämnar er så här. Jag måste ta reda på McAllister, det är min trädgårdsmästare. En envis rackare. Skotte. Om ni vill gå in, så får ni säkert en kopp te av min syster Constance. Jag vet inte vad klockan är, men jag förmodar det ska vara tedags snart. Jag dricker aldrig te själv."

"Mr McTodd bad mig följa med på en roddtur på sjön."

"På sjön, va? På *sjön*?" sade lord Emsworth, som om detta varit den plats, där han allra sist skulle ha väntat sig att folk tog en roddtur. Så ljusnade han. "Ja visst, naturligtvis, på sjön. Jo då, sjön kommer ni säkert att tycka om. Jag tar mig ett dopp där själv varje morgon före frukost. Jag har funnit att det är bra för hälsan och aptiten. Jag hoppar i och simmar femti meter, och så går jag upp igen." Lord Emsworth avbröt sitt reportage från träningslägret för att se på klockan. "Men, kära nån", sade han, "jag måste gå. McAllister har väntat i tio minuter. Adjö då så länge, miss . . . hm . . . adjö!"

Och lord Emsworth travade i väg med det uttryck av spänd koncentration, som han alltid bar när en intervju med Angus McAllister var förestående — det uttryck varmed karska krigare möter en motståndare värdig deras stål.

V

Det hade kommit en ny kyla i Eves blick, då hon nu sökte sig ner till båthuset. Hon hade all möda att återvinna sin själsliga balans efter den chock hon nyss fått. När miss Clarkson hade berättat henne, hur illa det hade slutat med hennes gamla skolkamrats äktenskap med Ralston McTodd, hade hon genast, utan att närmare känna omständigheterna, tagit ställning på Cynthias sida

och utan tvekan och halvhet uttalat sin förkastelsedom över den okände McTodd. Det var många år sedan hon träffat Cynthia, man kunde ha trott, att deras vänskap var glömd. Men Eves vänskap, när den en gång var given, var av det varaktiga slaget, i stånd att överleva lång skilsmässa. Hon hade fäst sig vid Cynthia en gång under deras gemensamma skoltid, och hon kunde inte känna annat än ovilja mot den som behandlat henne illa. Hon såg ut över den glittrande vattenytan med sammandragna ögonbryn och beredde sig att vara kall och fientlig mot styckets bov, när han anlände. Det var först när hon hörde fotsteg bakom sig och vände sig för att se Psmith skyndsamt närma sig, strålände och i fläckfri flanellkostym, som det för första gången föll henne in, att det kunde ha varit fel på båda sidor. Det var sant, hon hade inte känt Psmith länge, men hans personlighet hade redan gjort ganska djupt intryck på henne, och det var svårt för henne att föreställa sig, att han kunde vara en så inpiskad lymmel. Hon beslöt att låta sitt avgörande anstå tills de var ute på vattnet och kunde diskutera saken utan att riskera att bli avbrutna.

"Jag är litet sen", sade Psmith när han kom fram. "Jag blev uppehållen av vår unge vän Freddie. Han kom in på mitt rum och började tala om sina affärer i samma ögonblick som jag höll på att knyta halsduken och behövde varje uns av koncentration själv. Den pinsamma episoden för en kort tid sedan tycktes tynga hans sinne i betydande utsträckning." Han hjälpte Eve i båten och började ro. "Jag tröstade honom så gott jag kunde genom att säga, att det förmodligen kommit er att tänka ännu högre om honom. Jag antydde att flickorna dyrkar de starka, oslipade och oförvägna karlarna. Och sedan jag hade gjort mitt bästa för att övertyga honom om att han var stark, oslipad och oförvägen, så skyndade jag i väg. Nu kan han naturligtvis redan ha haft ett återfall i förtvivlan, så att om ni ser en kropp ligga och skvalpa i vattnet, är det förmodligen Freddie."

"Bekymra er inte om Freddie!"

"Inte, ifall inte ni gör det", sade Psmith belåtet. "Om

vi ser en kropp skvalpa omkring i vattnet, låter vi den således skvalpa." Han rodde några årtag. "Säg mig för all del, om jag har misstagit mig", sade han därpå och vilade på årorna, "men ni verkar grubblande. Om ni vill ge mig ett spår, så ska jag göra mitt bästa för att bistå med lösningen av varje litet problem, som kan bereda er svårighet. Vad är det fatt, kort sagt?"

På en sådan direkt fråga fann Eve det svårt att börja. Hon tvekade ett ögonblick och lät vattnet sila genom fingrarna.

"Jag har inte vetat förrän för ett ögonblick sedan, att ert namn är McTodd", sade hon till slut.

Psmith nickade.

"Det är alltid så", sade han. "På vår väg genom livet möter vi en annan dödlig, vi talas vid några ögonblick och skiljs igen; och det sista vi skulle tänka på är att manligt och direkt fråga honom om hans etikett. Det är egendomligt så hemlighetsfulla och skamsna vi är i fråga om folks namn. Det är som vi drog oss för att pejla någon mörk hemlighet. Vi säger till oss själva: 'Denne behaglige främling kan i själva verket heta Snooks eller Buggins.' Bäst att inte fråga. Men i mitt fall..."

"Det var en stor chock för mig."

"I det avseendet", sade Psmith, "har jag svårt för att följa er. Jag skulle inte säga att McTodd är något dåligt namn, om man tänker på hur namn ofta är. Tycker ni inte det har ett slags höglandsklang? Det låter, tycker jag, som om Walter Scott hade skrivit om mig, om Skottlands stolthet, unge laird McTodd. Tycker ni inte det låter vilt och romantiskt?"

"Jag borde kanske säga er, mr McTodd", sade Eve, "att jag var skolkamrat med Cynthia."

Psmith var en ung man som inte ofta fann sig svarslös, men vid denna upplysning kom det över honom en känsla som man kan få i drömmen, av att inte veta var man är. Det var påtagligt, att den förtjusande flicka som satt mittemot honom i båten, ansåg att hon hade sagt något allvarligt, för att inte säga avgörande; han hade bara ingen aning om vad det hela rörde sig om. Han pa-

rerade försiktigt för att vinna tid.

"Verkligen? Med Cynthia? Det måste ha varit förtju-sande."

Denna oskyldiga anmärkning tycktes ha gjort det sämsta möjliga intryck. Eve drog åter samman ögonbry-nen.

"Ni borde inte skämta på det där billiga sättet."

Psmith hade ingenting mera att säga. Han teg, och båten drev. Eves ansikte var rosigare än vanligt; hon kände sig utomordentligt besvårad. Det var någonting i hennes följeslagares djupt allvarliga blick, som gjorde det svårt för henne att fortsätta. Men med den käckä lojalitet, som var henne egen, gick hon än en gång till anfall.

"Hur ni än må känna för henne nu", sade hon, "så måste ni en gång ha tyckt om stackars lilla Cynthia, an-nars kan jag inte förstå varför ni skulle gifta er med henne."

För att ändå göra någonting hade Psmith börjat ro igen. Vid dessa märkliga ord ryckte han till så våldsamt att han missade med ena åran och skickade upp en god liter vatten i knät på Eve. Han ursäktade sig ivrigt.

"Bry er inte om det!" sade Eve otåligt. "Det är ingen-ting . . . Men mr McTodd", sade hon med mild enträgen-het, "jag önskar att ni ville säga mig vad som var orsa-ken."

Psmith satt tyst och stirrade ner i båtens botten. Han kämpade med en stark känsla av oförrätt. Han hade vis-serligen inte under deras korta sammanträffande på Äldre konservativa klubben direkt förfrågat sig om mr McTodd var gift, men han tyckte på något vis, att karlen i all anständighets namn kunde ha sagt något själv. Vis-serligen hade mr McTodd heller inte bett honom vika-riera för sig på Blandings. Men han kände det ändå som om han blivit förorättad. Psmith var en systematisk och ordentlig person. Han hade ämnat fortsätta den ange-näma bekantskap, som han hade stiftat med Eve, och laga att den blev litet angenämare för var dag, tills den slutligen i tidens fullbordan nådde den punkt, där det

skulle vara möjligt att lägga hjärta och hand för hennes fötter. Det fanns nämligen för honom inte minsta tvivel om att i en värld som överflödade av flickor Eve Halliday var något fullständigt enastående. Och nu hade denna fördömda Cynthia plötsligt rest sig som ett spöke emellan dem. Till och med en ung man i så rikligt mått utrustad med självförtroende som Psmith måste finna det svårt att fullt obesvärat göra en ung dam sin kur medan en hustru lurade i bakgrunden.

Eve missförstod hans tystnad.

"Ni tycker förstås, att jag inte har med saken att göra."

Psmith ryckte sig ur sina tankar.

"Nej, nej. Inte alls."

"Ni förstår, jag tycker så mycket om Cynthia — och er också."

Hon log för första gången. Hon började känna sig mindre generad.

"Det är just det det kommer an på", förklarade hon. "Jag tycker verkligen om er, och jag är säker på att om ni verkligen var sådan som jag föreställde mig er, när jag först fick höra talas om saken, så skulle jag inte kunna det. Den som berättade det för mig framställde saken så, som om det hela varit ert fel. Jag fick intrycket att ni hade varit mycket grym mot Cynthia. Jag trodde, att ni måste vara ett odjur. Och när lord Emsworth sa mig vem ni var, så tyckte jag att jag måste hata er. Hade ni kommit just då, så skulle jag ha varit gräslig mot er. Men ni var lyckligtvis sen, så att jag fick tid att tänka. Och då mindes jag hur snäll ni hade varit mot mig, och det föll mig in, att det måste finnas något slags förklaring. Och jag tänkte att . . . kanhända . . . om ni ville låta mig blanda mig i era privatangelägenheter . . . och om det inte hade gått för långt . . . så skulle jag kunna hjälpa till på något sätt . . . försöka föra er tillsammans igen, förstår ni."

Hon avbröt sig, litet förvirrad. Även om hon var en gammal vän till Cynthia, så var det dock att gå litet långt att blanda sig i saken så här. Och när hon såg det plågade uttrycket i hans ansikte, så var hon ledsen att hon sagt

något. Han måste ju ha blivit förolämpad, tänkte hon.

Det var ett misstag att tro att Psmith kände sig förolämpad. Han glödde i stället av ökad beundran för alla de vackra egenskaper, som han upptäckt hos henne innan de någonsin hade träffats, på flera meters håll, tvärsöver gatan genom fönstret i Drönarklubbens rökrum. Hans plågade utseende berodde på att han nu, när han haft tid att gå problemet in på livet, beslutat sig för att en gång för alla göra sig av med denna Cynthia. Han ämnade låta henne slutgiltigt försvinna ur sitt liv. Och trots att det gällde en nästan komplett främling som Cynthia, föreföll det honom att ett plågat uttryck härvid var av nöden.

"Det skulle", sade han med djupt allvar, "fruktar jag, vara omöjligt. Det är så likt er att vilja hjälpa, och jag kan inte säga hur mycket jag uppskattar det intresse ni visat för mina svårigheter, men det är för sent nu att tänka på försoning. Cynthia och jag är skilda."

Han hade känt ett ögonblicks frestelse att låta kvinnan avlida i någon tärande sjukdom, men han avstod, då detta kunde medföra komplikationer för framtiden. Han var emellertid fast besluten att ingenting skulle sammanföra dem igen.

Han blev obehagligt berörd, då han fann att Eve visade tecken på den största häpnad.

"Skilda? Hur kan ni vara skilda? Det är ju bara några dagar sedan ni var tillsammans i London."

Psmitth förvånade sig inte längre över att mr McTodd hade det besvärligt med sin hustru. Hon var ju ett fullständigt plågoris.

"Jag använde ordet i allmän och andlig bemärkelse snarare än juridisk", svarade han. "Naturligtvis är inte skilsmässa utdömd ännu, men vi är skilda utan hopp om återförening." Han såg, hur detta plågade Eve, och fortsatte: "Det finns sådant som det är omöjligt att överse med, hur tolerant man må vara. Kärleken, miss Halliday, är en ömtålig planta. Den behöver vårdas och vattnas och så vidare. Det sker inte genom att kasta frukostskinkan i huvudet på maken."

"Va?" Eves förvåning var så stor, att ordet bara

kom i en halvkvävd rossling.

"Med fatet", sade Psmith sorgset.

Eves blå ögon öppnade sig ännu vidare.

"Och det gjorde *Cynthia*?"

"Mer än en gång. Hennes morgonhumör var förfärligt. Jag har sett hur katten åkt i väg över två stolar och en pall för en enda spark. Bara därför att det inte fanns champinjoner."

"Men . . . men det kan jag inte tro . . ."

"Kom över till Kanada", sade Psmith, "så ska jag visa er katten."

"Skulle *Cynthia* ha gjort det! *Cynthia*, som alltid var den mildaste och spädaste lilla varelse."

"Ni menar i skolan?"

"Ja."

"Det förmodar jag hon var", sade Psmith, "innan hon hade börjat dricka."

"Börjat dricka!"

Psmith började känna sig bättre till mods. Han hade haft en övergående känsla av att allt detta kanske var väl hårt mot den frånvarande *Cynthia*, men han behärskade denna omanliga svaghet. *Cynthia* måste lida för den goda sakens skull. Han hade redan börjat spåra ett spirande medlidande i Eves ögon, och medlidande är av alla auktoriteter erkänt som en av de värdefullaste känslor en giljare kan väcka.

"Börjat dricka!" upprepade Eve med en rysning.

"Vi bodde i en av de torrlagda staterna i Kanada, och som så ofta händer, var det det som var upphovet till hela eländet. Från det ögonblick hon satte in en panna i köket gick det snabbt nedåt. Jag har sett henne rasa som en cyklon genom huset under inflytande av hembränt . . . Jag avskyr att tala på detta sätt om en av era vänner", sade Psmith med låg, skälvande stämma. "Jag skulle aldrig berättat det för någon annan än er. Hela världen anser naturligtvis, att skulden till att vårt hem har blivit ödelagt är min. Jag har lagt mig vinn om att det skulle se så ut. Vad världen tycker är mig likgiltigt. Men det är skillnad med er, jag vill inte att ni ska tänka illa om

mig, miss Halliday. Jag har inte lätt för att få vänner — jag är en ganska ensam man — men det har på något sätt förefallit mig, sedan vi råkades, som om vi två skulle kunna bli vänner.”

Eve sträckte impulsivt fram handen.

”Naturligtvis!”

Psmith tog hennes hand och höll den mycket längre än som strängt taget var nödvändigt.

”Tack”, sade han med känsla, ”tack!”

Han vände båten in mot land och rodde sakta tillbaka.

”Jag har lidit”, sade Psmith allvarsamt, när han hjälpte henne stiga i land. ”Men om ni vill vara min vän, så hoppas jag att jag ska kunna glömma.”

De gick tysta uppför den vindlande stig som förde tillbaka till slottet.

VI

Till Psmith, där han satt i sitt rum rökande en cigarrett och betraktande de avlägsna kullarna, inträdde Frederick Threepwood, som efter att ha stängt dörren efter sig stapplade fram och kastade sig på sängen under utstötande av ett djupt och hjärtskärande stön. Psmith, som så omilt blivit ryckt ur sina angenäma tankar, betraktade den melankoliske ynglingen synnerligen onådigt.

”När som helst, kamrat Threepwood”, sade han artigt men fast, ”när som helst eljest. Men inte nu. Jag är inte i stämning.”

”Va?” sade Freddie oförstående.

”Jag säger, att jag när som helst eljest skulle med förtjusning åhöra er berömda imitation av en ko i sjönöd, men inte nu. För ögonblicket är jag försänkt i mina egna tankar, och jag kan öppet säga, att jag betraktar er som föga mer än en överflödigt utväxt. Jag önskar ensamhet, ensamhet. Mina vackra drömmar störs i avsevärd grad av er närvaro.”

Freddie ödelade hänsynslöst sin vårdade frisyra genom att vilt fara med fingrarna genom håret.

"Prata inte så mycket! Jag har aldrig träffat någon, som pratat som ni." Efter att ha rufsats till sina lockar på vänstra sidan fortsatte han nu med den högra. "Jo, vet ni vad! Det blir nog tusan bäst att ni ger er av med det snaraste." Han steg upp från sängen och gick fram till fönstret, varpå han lutade sig fram mot Psmith och viskade i dennes öra: "Det är förkylt!"

Psmith drog tillbaka sitt öra en aning högdraget, men han såg på sin unge vän med ökat intresse. När han sett Freddie stappla in i så melodramatisk förtvivlan och utstötta dessa ihåliga läten, hade han fruktat, att det ämne han önskade dryfta var hans redan genomdiskuterade brustna hjärta. Det började nu förefalla, som om han hade saker av större vikt på sinnet.

"Jag förstår er inte, kamrat Threepwood", sade han. "När jag senast hade förmånen av ett samtal med er, meddelade ni mig, att Susan eller vad hon hette bara fnittrade och sa, att ni inte skulle vara fånig, när ni försökte kyssa henne. Med andra ord, hon är ingen detektiv. Vad har sedan dess inträffat, som försatt er i detta tillstånd?"

"Baxter!"

"Vad har Baxter gjort?"

"Bara lagt upp hela saken för mig, ingenting annat", sade Freddie skälvande. Han grep ett våldsamt tag i Psmiths arm, med påföljd att denna ömtåliga planta gav ifrån sig ett dämpat jämmerrop och ivrigt sökte släta ut rynkorna på ärmen. "Hör här! Jag har just talat med den idioten. Jag gick förbi biblioteket just nu, och då stack han ut en arm och halade in mig, och förbaske mig, han hade inte hållit på i två sekunder, förrän jag förstod, att hela vår lilla affär var genomskådad praktiskt taget från det ögonblick ni kom hit. Fast han tycks gudske-
lov inte veta om att jag har någonting med saken att göra."

"Det skulle jag föreställa mig, om han ger er sitt förtroende på det sättet. Vad gjorde han det för, för övrigt? Hur kom han att välja just er att ge sina förtroenden åt?"

"Såvitt jag förstår, så har han någon idé om att bilda en liga — om ni förstår vad jag menar. Han pratade en massa om att det bara fanns två handfasta karlar här på slottet, och det var han och jag, och vi borde hålla oss beredda på att tas med er, om ni skulle göra något försök."

"Jag förstår. Och säg mig nu hur vår förtjusande unge vän kommit att misstänka, att jag inte är allt vad jag synes vara. Jag har gått och smickrat mig med, att jag har spelat mitt lilla stycke med fullständig framgång."

"Ja, först och främst den där figuren McTodd — den riktige McTodd menar jag — han skickade ett telegram och sa, att han inte skulle komma. Så Baxter tyckte bums från början, att det var litet konstigt när ni kom där i all er glans."

"Aha! Det var det de menade med att ideligen säga hur glada de var över att jag hade kommit 'ändå'. Ett uttryck, som jag måste medge att jag inte omedelbart uppfattade innebörden av."

"Och så gick ni ju och skrev i det där fruntimret Peaveys autografbok!"

"Ja, det berömmar jag mig av."

"Det var den största dumhet som till och med ni kunde ha begått", sade Freddie med hetta. "Baxter magasinerar ju varenda brevlapp som kommer, och McTodds första brev hade han spetsat med alla de andra. Jag menar det som han skrev för att ta emot inbjudningen hit. Och Baxter jämförde hans handstil med vad ni skrev i Peaveys album, och det var naturligtvis inte ett sabla dugg likt. Då var ju saken klar!"

Psmith tänkte en cigarrett som han tankfullt sög på. Han insåg, att han begått ett taktiskt missgrepp genom att underskatta den duglige som motståndare.

"Tycks han ha någon idé om, varför jag kommit till slottet?" frågade han.

"Någon idé? Vad tusan, det första han sa till mig, var att ni måste ha kommit hit för att norpa faster Connies halsband."

"Men varför har han i så fall inte företagit någon åt-

gärd förrän i dag? Jag skulle ha föreställt mig, att han för länge sedan borde ha avslöjat mig inför det största auditorium han kunde samla ihop. Vadan denna osedvanliga tystlåtenhet av den pladdrande unge Baxter?"

Freddie rodnade i ridderlig indignation.

"Det förklarade han också för mig."

"Kamrat Baxter och ni tycks inte ha några hemligheter för varandra. En mycket sund och tilltalande anda av ömsesidigt förtroende. Vad hade han för skäl att inte låta bomben springa?"

"Han sa, att han kände sig säker på att ni inte skulle försöka någonting på egen hand. Han trodde, att ni skulle vänta tills er medbrottsling kom hit. Och vet ni vad!" ropade Freddie i vredesmod. "Vet ni vem han har haft den infernaliska fräckheten att utse till medbrottsling? Miss Halliday! Fan ta honom!"

Psmith rökte i tankfull tystnad.

"Nå, naturligtvis, när nu detta har hänt", sade Freddie, "så förmodar jag, att det inte är någon idé att tänka vidare på saken. Det är väl bäst att ni kilar, va? Om jag vore som ni, så skulle jag lägga benen på ryggen och be att få bagaget eftersänt."

Psmith kastade sin cigarrett och sträckte på sig. Hans hjärna hade en stund arbetat med betydande intensitet.

"Kamrat Threepwood", sade han förebrående, "den utväg ni föreslår förefaller mig feg och ovärdig. Jag medger, att utsikterna skulle vara avgjort ljusare, om det inte alls existerade någon sådan person som Baxter, men icke dess mindre måste saken föras till slut. Vi har åtminstone det övertaget över vår vän med glasögonen, att vi vet, att han misstänker mig, och han vet inte, att vi vet. Jag tror, att vi med vår samlade handlingskraft och uppfinningsrikedom ännu ska ha en chans." Han blickade ut genom fönstret. "Sorgligt", suckade han, "att dessa idylliska omgivningar ska täckas av dessa olycksbådande moln. Man tror sig se en faun kila omkring i buskagerna, och vid närmare betraktande visar det sig vara en detektiv med en anteckningsbok. Det man trodde vara Pans flöjt visar sig vara en polispipa. Men vi måste bära allt detta utan

att svikta. Det är vårt kors. Vad ni har berättat mig, kamrat, kommer att göra mig om möjligt ännu försiktigare och mera ormligt slug, men min föresats står lika fast. Det stiger ett rop från slottsmurarna: 'Psmith håller fanan högt!' Dra er tillbaka och lugna era dallrande nervtrådar med ett par aspirin, kamrat Threepwood, och lämna mig åt mina tankar. Framtiden står i ljus."

9 *Psmith anställer en betjänt*

I den aromatiska skuggan av den stora ceder som växte på gräsplanen framför slottet satt Psmith och betraktade blomstersängarna, som lyste och doftade i eftermiddags-solen; han såg därpå återigen på Eve med överraskning målad i sina drag.

"Jag måste ha missförstått er. Ni menar väl inte", sade han med allvarligt förebrående röst, "på fullt allvar att ni ämnar *arbeta* i detta väder?"

"Jag måste, jag har mitt samvete. De betalar mig inte en god lön — nå, en rätt god lön — för att sitta här ute i en vilstol."

"Men ni kom ju inte förrän i går."

"Jag borde ha arbetat i går."

"Mig tycks detta", sade Psmith, "vara värre än neger-slaveriet. Jag hade hoppats, när nu alla har farit sin väg och lämnat oss ensamma, att vi skulle tillbringa en nöjsam och nyttig eftermiddag tillsammans i skuggan av detta gamla träd, i samtal om ett och annat. Ska detta inte få ske?"

"Nej, det får inte ske. Det är tur, att det inte är ni som ska katalogisera biblioteket. Det skulle aldrig bli färdigt."

"Och varför, som er arbetsgivare skulle säga, skulle det egentligen bli färdigt? Han har i min närvaro vid

upprepade tillfällen uttalat som sin mening, att biblioteket i många år har rett sig alldeles utmärkt utan att vara katalogiserat. Varför skulle det inte kunna fortsätta att inte vara katalogiserat?"

"Det lönar sig inte att fresta mig. Det är ingenting jag hellre skulle vilja än att lata mig här timme efter timme, men vad ska mr Baxter säga, när han kommer tillbaka och upptäcker det?"

"Det blir mer och mer klart för mig för varje dag som går", sade Psmith dystert, "att kamrat Baxter är föga mindre än en kräftska på vårt lilla samfund. Säg mig, hur kommer ni överens med honom?"

"Jag tycker inte särskilt om honom."

"Inte jag heller. Det är på en dylik gemenskap i tycken, som en vänskap för livet byggs upp. Sätt er här och låt oss utbyta förtroenden om Baxter!"

Eve skrattade.

"Det går inte. Ni försöker bara narra mig att stanna här ute och försumma mina plikter. Jag måste verkligen gå nu. Ni har ingen föreställning om, hur mycket det är att göra."

"Ni förstör fullständigt min eftermiddag."

"Det gör jag visst inte. Ni har en bok. Vad är det för en?"

Psmith tog upp verket och gav det en blick. Det var försett med det mest dekorativa omslag.

"'Mannen med sex tår.' Jag har lånat den av kamrat Threepwood. Han har en utomordentlig samling av sådana berättelser. Ni kommer med säkerhet att få katalogisera hans bibliotek härnäst."

"Nå, den ser intressant ut."

"Ah, men vad har den att *lära*? Hur länge ämnar ni spärra in er där uppe i det illaluktande biblioteket?"

"En timme eller så."

"Då hoppas jag på ert sällskap efter denna tids förlopp. Vi skulle kunna ta en liten tur på sjön igen."

"Ja, jag kommer och söker upp er, när jag har slutat."

Psmith såg henne försvinna in i huset och placerade

sig därpå än en gång i vilstolen under cedern. Ensamhetskänslan tryckte honom. Han kastade en blick på "Mannen med sex tår" och hängav sig, efter att ha givit den underbetyg, åt sina tankar.

Blandings dåsade i sommarvärmen som Törnrosas slott. Strax efter lunch hade en omfattande utvandring av dess invånare ägt rum, i det lord Emsworth, lady Constance, mr Keeble, miss Peavey och den duglige Baxter hade begivit sig till den närbelägna staden Bridgeford i den stora bilen med välborne Freddie Threepwood puttande i dess kölvatten i en käck liten sportvagn. Psmith hade varit inbjuden att åtfölja dem men hade avböjt under föregivande av att han höll på med en dikt. Hans intresse för eftermiddagens program var ganska ljust. Lord Emsworth skulle avtäcka det nya monumentet över framlidne Hartley Reddish, under så många år konservativ parlamentsmedlem för Bridgeford och Shifleys valkrets. Inte ens utsikten att få höra lord Emsworth — som icke utan fåfänga protester och ganska mycket muttrande blivit uppklädd i hög hatt, redingot och randiga byxor — hålla tal kunde slita honom från slottet.

Men då han offentligen framförde sitt avböjande, därigenom ådragande sig både lord Emsworths och hans son Freddie illa dolda avund, hade han förmodat, att hans ensamhet skulle delas av Eve. Den beklagliga samvetsgrannhet hon nu ådagalade, denna sjukliga arbetsiver, hade lämnat honom så att säga hängande i luften. Tid och plats var båda över all kritik, men som så ofta händer i vårt liv hade han blivit lämnad i sticket av kvinnan.

Fastän han för en stund djupt kände denna besvikelse, började dock efter hand eftermiddagens sövande ro utöva sin inverkan på honom. Med undantag för bina, som med sedvanlig missriktad energi jobbade bland blommorna, och en och annan fjäril, som simmade förbi i solljuset, tycktes hela naturen ta sig en siesta. Någonstans utom synhåll hördes en gräsklippningsmaskin med sitt låga surrande snarast accentuera stillheten runtom. En telegrampojke på en röd cykel kom farande uppför uppfartsvägen till huvudingången och tycktes ha en viss svårighet att

uppnå kontakt med tjänstepersonalen — varav Psmith drog den slutsatsen, att herr hovmästare Beach som en god opportunist drog fördel av högre maktens frånvaro för att ta sig en liten lur i sin avlägsna lya. Till sist visade sig en kammarjungfru på scenen, mottog telegrammet och efter vad det ville synas ett förebrående ord från telegrampojken, varpå cykeln återigen försvann och tystnad och ro än en gång härskade.

Även det mest verksamma sinne är ur stånd att värja sig mot atmosfäriska inflytelser av detta slag. Psmiths ögon slöt sig, öppnades, slöt sig igen. Och efter en stund blandades hans regelbundna andetag, då och då avbrutna av en diskret snarkning, med sommareftermiddagens andra ljud.

Cederns skugga hade förlängts, när han vaknade upp, plötsligt, som man gör efter att ha slumrat till i en trädgårdsstol. En blick på klockan sade honom, att det var nära fem på eftermiddagen, vilket inom några ögonblick bekräftades genom ankomsten av samma jungfru, som hade svarat på telegrampojken's ringningar. Hon tycktes vara den enda överlevande från sin del av huset.

”Jag har satt tet i hallen.”

”Ni kunde inte ha utfört någon ädlare och människovänligare handling”, försäkrade Psmith och följde henne in efter att några ögonblick ha mjukat upp sina stelnade lemmar medelst mild massage. Det föll honom in att möjligen Eve, hur nitisk hon än var i sitt arbete, kunde ha nedlagt sin verksamhet för att göra honom sällskap.

Detta hopp sveks. Det stod en ensam och övergiven kopp på brickan. Antingen var Eve otillgänglig för te-passionen, eller också hade hon fått sitt upp till biblioteket. Fylld med något av den melankoli, som åsynen av bina, där de släpade i sitt anletes svett, hade ingivit honom, intog Psmith sin ensamma måltid, sorgset undrande över att en flicka kunde vara så förvillad, att hon satte sig att arbeta, när ingen såg på.

Det var behagligt svalt här inne i hallen; den stora ytterdörren stod öppen och genom den hade han utsikt över gräsplanen, som badade i varmgyllne solljus. Genom

en filtfodrad, grön dörr till vänster, som ledde till hushållsdepartementet, hördes då och då ett dämpat fnitterande, som vittnade om mänskliga varelsers närhet; frånsatt detta skulle han ha kunnat vara ensam i världen. Han föll än en gång i lättjefulla tankar, och det är föga orsak att betvivla, att han inom kort skulle ha vanhedrat sig genom att somna för andra gången på samma eftermiddag, om han inte på nytt blivit väckt till medvetande av att en främmande kropp skymde utsikten genom den öppna dörren. Mot en bakgrund av guld och grönt stod där plötsligt en svart figur, som ingav Psmith de allra livligaste farhågor och kom honom att stelna i skräck som ett vilt djur överraskat i sin lya. Han fruktade med andra ord, att nykomlingen skulle visa sig vara ortens pastor, vars konversationsförmåga han haft erfarenhet av på andra dagen av sitt besök. En förnyad blick visade honom emellertid, att han varit alltför pessimistisk. Detta var inte pastorn. Det var någon, som han aldrig hade sett förr — en slank ung man med mörkt, intelligent ansikte, som stod och blinkade i det dämpade ljuset i hallen med ögon, som ännu inte hunnit vänja sig vid den relativa skymningen här inne. Högeligen lättad steg Psmith upp och närmade sig.

"God middag!" sade nykomlingen. "Jag såg er inte, det är alldeles mörkt här, när man kommer in från solljuset."

"Ja, ljuset är angenämt dämpat", samtyckte Psmith.

"Finns lord Emsworth någonstans i närheten?"

"Nej, tyvärr inte. Han har med hela familjen utvandrat till Bridgeford för att avtäcka ett monument över — om jag minns rätt — saligen framlidne Hartley Reddish. Är det någonting jag kan stå till tjänst med?"

"Ja, jag har kommit hit som gäst."

"Aha?"

"Lady Constance inbjöd mig att komma hit så snart jag kom till England."

"Så, ni kommer från utlandet?"

"Kanada."

Psmith ryckte till, obehagligt berörd. Detta, insåg han, skulle kunna komplicera saken. Det sista han kunde önska

var att en person med kännedom om Kanada skulle tränga sig in i familjekretsen på Blandings. Ingenting kunde verka mera störande på hans själslugn än närvaron av en person, som kunde vilja utbyta åsikter med honom om detta framåtsträvande land.

"Å, Kanada!"

"Jag telegraferade", fortsatte den andre, "men det måste ha kommit sedan de hade givit sig i väg. Ja, det måste vara mitt telegram, som ligger på bordet där borta. Jag har gått från stationen." Han vandrade omkring i hallen och betraktade med intresse dess inredning. Han stod just vid det lilla bord, där miss Peavey brukade inta sitt kaffe efter middagen, han tog upp en bok och skratade belåtet. "En av mina små saker", sade han.

"En av vad?" sade Psmith.

"Den här boken. 'Eländets sånger.' Det är jag, som har skrivit den."

"Ni har skrivit den?"

"Ja. Mitt namn är McTodd. Ralston McTodd. Jag förmodar ni har hört dem nämna mig."

II

Den, som påtagit sig en uppgift så ömtålig som den Psmith hade att utföra på Blandings slott, måste med nödvändighet leva på helspänn. Ända sedan han steg på femtåget vid Paddington, då hans äventyr formellt kan sägas ha tagit sin början, hade Psmith gått fram så att säga på tå, som om han vandrat genom en djungel, där i varje ögonblick okända faror kunde störta sig över honom. Ehuru detta lugna yttrande av den unge mannen onekligen måste verka ytterst överraskande på Psmith, berövade det honom inte för ett ögonblick fattningen, tvärtom, det verkade direkt stimulerande. Hans första åtgärd var att snabbt stoppa på sig det telegram, som låg och väntade på lord Emsworth. Telegram undertecknade "McTodd" borde inte ligga på borden, medan han åtnjöt slottets gästfrihet.

När detta var gjort, vände han sig till den unge mannen.

"Fy baj!" sade han vänligt men bestämt.

Han var fylld av tacksamhet mot försynen, som ordnat det så att detta samtal kunde äga rum medan ingen mer än han själv var hemma.

"Ni säger, att ni är Ralston McTodd, författare till de här dikterna?"

"Ja, jag gör det."

"Vad är då", sade Psmith med skärpa, "kärlekens bleka parabel?"

"Kärlekens — vad för slag?" sade nykomlingen med en röst som märkbart darrade.

"Och den här sedan!" sade Psmith. "Vänta ett ögonblick, medan jag hittar den! Jo. 'Den viskande, doftande tystnad, som skimrade där vi sutto.' Ni skulle inte vilja ge mig ett diagram över den?"

"Jag . . . jag . . . vad är det ni talar om?"

Psmith sträckte ut en lång arm och klappade honom förtroligt på axeln.

"Tur för er att träffa mig, innan ni råkade ut för de andra", sade han. "Jag fruktar, att ni har startat er lilla expedition utan tillräckligt grundliga förberedelser. De skulle ha avslöjat er på två minuter."

"Vad menar ni — avslöjat? Jag förstår inte, vad ni talar om."

Psmith satte upp ett förebrående pekfinger.

"Jag kan lika väl säga er meddetsamma, kamrat, att den verkliga McTodd är en gammal vän till mig. Jag hade ett långt, underhållande samtal med honom för bara några dagar sedan. Så, det tror jag man tryggt kan säga, är det med det. Eller har jag fel?"

"Å fan!" sade den unge mannen. Han sjönk ihop i en stol och torkade pannan i hopplös kollaps.

Det var tyst en stund.

"Och vad", frågade besökaren med kallsvetten pärlande i ansiktet, "ämnar ni göra nu?"

"Ingenting, kamrat — hur är ert namn?"

"Coots."

"Ingenting, kamrat Coots. Ingenting alls. Ni kan lägga

benen på ryggen, när ni har lust. Ju förr dess hellre för min del."

"Det är rasande hyggligt av er."

"Inte alls, inte alls."

"Ni är en hedersprick."

"Tyst, tyst!" avbröt Psmith blygsamt. "Men säg mig en sak, innan ni går. Var det lady Constances halsband, som ni kom för att ta er en titt på?"

"Ja."

"Kunde just tro det. Och vad var det som kom er att förmoda, att den riktige McTodd inte skulle vara här, när ni anlände?"

"Å, det visste jag. Jag kom över med den där kurren McTodd på båten och träffade honom en hel del i London. Han pratade bara om, hur han var inbjuden hit, och jag fick ur honom, att ingen här kände honom till utseendet. Och så mötte jag honom en eftermiddag på Strand, alldeles utom sig, arg som en bålgeting. Hade blivit förolämpad, sa han, och skulle inte resa hit ut om de kom och bad honom på sina bara knän. Jag fick inte klart för mig, vad det var om, men jag förstod, att han hade träffat lord Emsworth och inte hade blivit behandlad som han skulle. Han sa, att han skulle resa direkt till Paris."

"Gjorde han det?"

"Visst. Jag följde själv av honom vid stationen. Det var därför, som jag tyckte det skulle vara så säkert att komma hit i stället för honom. Det är just min förbannade tur, att den första jag träffar ska vara en bekant till honom. Hur skulle jag kunna veta, att han hade några bekanta här över? Han sa, att han aldrig hade varit i England förut."

"Kamrat Coots", sade Psmith, "vi måste skilja mellan det otroliga och det omöjliga. Det var, som ni säger otroligt, att ni skulle träffa någon bekant till McTodd på en så avlägsen ort. Men ni utgick helt oöverlagt från att det var omöjligt. Med vilket resultat? Det går en viskning genom den undre världen: 'Stackars Coots har gått och dummat sig.'"

"Ni behöver inte säga mig det."

"Jag gör det för ert eget bästa. Det är min allvarliga förhoppning, att ni ska lägga denna lektion på minnet och för framtiden dra fördel av den. Vem vet om inte detta kan bli vändpunkten i er karriär? Om många år, när ni vithårig och allmänt aktad har lämnat brottets bana med en nätt förmögenhet, så kommer ni att se tillbaka på dagens erfarenheter och inse, att det var de, som ledde er in på framgångens breda väg. Ni kommer att betona detta, när *Dyrkens* medarbetare intervjuar er om 'Hur jag började'. Men på tal om vägar, så vore det kanske lika gott, om ni tog en liten tur på den som leder ner till järnvägsstationen. Familjen kan komma tillbaka när som helst nu."

"Ja, det är riktigt", samtyckte besökaren.

"Jag skulle tro det", sade Psmith. "Skulle tro det. Ni kommer att känna er bättre, när ni bara kommit ut. En sten kommer att falla från ert bröst, när ni väl är utanför slottets område. Litet frisk luft ska kalla fram rosorna på era kinder igen. Ni hittar ut?"

Han ledsagade den unge mannen till dörren och gav honom en vänlig puff till avsked. Med långa steg sprang han så upp till biblioteket för att söka Eve.

Vid ungefär samma tidpunkt steg miss Aileen Peavey vid Market Blandings' station av det tåg, som en halvtimme tidigare lämnat Bridgeford. Hon hade fått huvudvärk av att stå i solhettan och måste således avstå från nöjet att höra lord Emsworth hålla sitt tal. I stället passade hon på och tog ett lämpligt tåg till Market Blandings i avsikt att vila på eftermiddagen. Då hon vid framkomsten fann, att huvudvärken var mycket bättre och att den värsta eftermiddagshettan var över, beslutade hon sig för att promenera upp till slottet, uppfriskad som hon kände sig av en svalkande vind, som börjat blåsa väster ifrån. Hon lämnade den lilla staden just som den otröstlige Coots passerade genom den stora grinden till slottsparken.

Den grå melankoli, som likt en trogen vålnad följde mr Coots på hans promenad tillbaka till Market Blandings och som inte ens den vackra aftonen kunde förjaga, var naturligtvis i främsta rummet en frukt av den känsla att ha lidit ohjälpligt nederlag, som griper den, vars högsta förhoppningar har gått i kvav just i det ögonblick, då framgången föreföll given. I varje människas liv inträffar det en gång, eller kanske två, att hon har något som endast kan kallas för bondtur, och det hade förefallit mr Coots, att detta just nu var hans predikament. Det hade för honom liksom för de flesta medlemmar av hans yrke gått än upp och än ner under hans förflutna liv, men till sist hade, sade han sig själv, gudinnan Fortuna räckt honom något på en bricka, med sallad till. Var han bara väl installerad på slottet, så skulle han ha hundra möjligheter att infånga lady Constances halsband. Det hade i själva verket förefallit honom, som om allt han hade att göra var att stiga på, bli mottagen som en ärad gäst och avlägsna sig med halsbandet. Där han nu modlös släpade sig fram mellan de dammiga häckarna på vägen till Market Blandings, smakade Edward Coots den bittra drägg, som endast de känner, vilkas planer stupat på den tusende möjligheten.

Men detta var inte allt. Som det inte var nog med svikna förhoppningar, kände han också styngnet av bitterljuva minnen. Nuet var en tortyr, och det förflutna hade kommit till liv och hoppat upp och bitit honom. Sorgens krona är att minnas lyckligare dagar, och detta var vad Edward Coots gjorde nu. Det är i ögonblick som dessa, som en man behöver en kvinnas ömma vård, och mr Coots hade förlorat den enda kvinna som han kunde anförtro sin sorg, den enda kvinna som kunde ha förstått och känt med honom.

Vi har mött mr Coots vid en punkt i hans karriär, då han förlagt sin praktik till torra land. Detta var inte hans rätta omgivning. Tills för några månader sedan hade han alltid rört sig på de stora vattnen. De salta böljorna var

hans element. För att vara mera precis, så hade han till yrket varit falskspelare på de stora atlantbåtarna, och det var härunder som han hade älskat och förlorat. Tre år och mera hade han i fullständig harmoni arbetat tillsammans med den dam som, ehuru hon på sina resor begagnade ett flertal andra namn, för sin närmaste omgivning var känd som "Hala Lizzie". Han hade skött praktiken, hon lockade kunderna; det hade varit ett av dessa idealiska kompanjonskap, som man så sällan möter i affärsvärlden. Kamratskapet hade växt ut till något djupare och ädlare, och det var klart emellan dem, att när de nästa gång kom till New York, skulle mr Coots, naturligtvis under förutsättning att han alltjämt var på fri fot, omedelbart besöka rådhuset för att skaffa en äktenskapslicens. Så hade de kommit i gräl, i oåterkalleligt gräl, om en av dessa småsaker, som älskande tvistar om, en löjlig meningsskiljaktighet om fördelningen av en ynkelig summa som en amerikansk boskapsmillionär hade blivit plockad på under deras sista resa. Det ena ordet hade givit det andra. Sista ordet hade damen haft, som damer brukar, och till och med mr Coots måste medge, att det var något till ord. Hon hade uttalat det på kajen i New York och därpå lämnat hans liv. Med henne hade all hans lycka försvunnit. Det var, som om han kommit under en förbannelse. Redan på nästa resa hade han råkat i en olycksalig meningsskiljaktighet med en irritabel herre från den amerikanska västern, vilken i förargelsen över vad han icke utan skäl ansåg vara det oproportionerliga antal kungar och äss som befann sig i mr Coots' del av leken, hade givit uttryck för sitt missnöje genom att bita av hans högra pekfinger vid första leden — härigenom vållande ett brått slut på en lysande bana. Det var nämligen först och främst med hjälp av detta finger, som mr Coots åstadkom de häpnadsväckande effekter, vilka han var mäktig efter att en liten stund ha fått blanda en kortlek.

Med en värkande känsla av allt vad han förlorat med henne, tänkte Coots nu på sin förlorade lycka. Han medgav för sig själv, att hon alltid varit själen i firman. En

viss manuell skicklighet hade han utan tvivel ägt, men det var alltid Lizzie, som varit ansvarig för det mera kvalificerade arbetet. Om han hade haft henne nu, trodde han rentav han ännu kunnat finna ett sätt att övervinna de hinder, som tornat upp sig mellan honom och lady Constance Keebles halsband. Det var en förkrossad och ångerköpt Coots, som vandrade sin väg mot Market Blandings.

Miss Peavey, vilken, som vi minns, å sin sida var på väg från Market Blandings, fann under tiden sin promenad styrkande och behaglig. Det måste medges, att det fanns ögonblick, då hennes värdinna och hennes värdinnas släktingar faktiskt blev prövande även för miss Peavey. Hon var glad att nu vara ensam. Huvudvärken hade försvunnit, och hon njöt av aftonens stillhet. Nu ungefär skulle hon, om hon inte hade haft förstånd nog att skilja sig från slottsgarnisonen, ha måst stå och lyssna till lord Emsworths tal till minne av framlidne Hartley Reddish, ett ämne, som även den högsta vältalare kunde ha haft svårt att göra verkligt fascinerande, och vad hon sett av sin värd ingav henne föga förtroende till hans oratoriska förmåga.

Ja, det var skönt att vara ifrån det hela. Den svala vinden spelade om hennes kinder. Hennes fint modellerade näsborrar insöp med njutning fältens dofter. Någonstans utom synhåll sjöng en trast. Miss Peavey var så betagen av all denna stillhet och skönhet, att hon också började sjunga.

Om man hade sagt någon av de personer som hade förmånen av hennes bekantskap på Blandings slott, att miss Peavey nu skulle föredra en sång, så skulle han inte ha ansett sig behöva tveka om vilket slag det skulle bli. Någon gammal romans, en liten folkvisa, något melanholiskt och poetiskt.

Vad miss Peavey i själva verket sjöng, med mjuk, låg, fyllig röst, som en rödhake, som vaknar för att hälsa gryningen, var den egenartade komposition, som vi känner under namnet "Manhattan Blues".

Just i sista takten avbröt hon sig plötsligt. Hon hade

upptäckt, att hon inte var ensam. Borta på vägen kom en man emot henne, gående i sina tankar, som tyngd av en hemlig sorg, och för ett ögonblick, just när hon kom om kröken, var det något i gestalten, som slog henne som så välbekant, att hon ett ögonblick tappade andan.

"Jisses!" sade miss Peavey.

I nästa ögonblick var hon åter sig själv. En rent tillfällig likhet. Hon kunde inte se mannens ansikte, eftersom han gick med böjt huvud, men hur kunde det vara möjligt att...

Och när han så var helt nära, lyfte han huvudet, och hela Shropshire, i den mån det låg inom synhåll för hennes häpna ögon, började plötsligt dansa jazz. Träden guppade upp och ner, häckarna böljade i en vild shimmy som en broadwaybalett, och mitt i det gungande landskapet hörde hon en röst, som sade:

"Liz!"

"Eddie!" viskade miss Peavey matt och sjönk maktlös ner på den gräsbevuxna vägkanten.

IV

"Men i herrans namn!" sade miss Peavey.

Shropshire hade lugnat sig. Hon gapade på honom.

"Kan du ge mig maken till den, va?" sade miss Peavey.

Hon lät blicken fara över honom igen från huvud till fot.

"Nå, men detta är väl själva kattens mustascher", sade miss Peavey, med vilket yttrande hon något återställd steg upp från vägkanten och började ägna sig åt uppgiften att återuppliva gamla minnen.

"Var i all sin dar", frågade hon, "kommer du hoppande ifrån, Ed?"

Det fanns ingenting annat än tillgivenhet i hennes röst. Hennes blick var en moders, som återser ett länge förlorat barn. Det förgångna var förgånget och en ny tide-räkning hade börjat. Hon hade en gång varit tvingad att

definiera den man, som nu stod framför henne, som en "jåkla korkmatta" och att uttrycka sin mening, att han slingrade sig, så att man ledigt kunde ha honom till korkskruv. Men i glädjen över detta oväntade återseende var nu alla dessa hårda yttranden åtminstone från hennes sida glömda. Det var helt enkelt Eddie Coots, hennes gamla parhäst, som återkommit efter många, långa, ensamma dagar, och först nu stod det fullt klart för henne, vilket tomrum han lämnat i hennes liv. Hon kastade sig i hans armar med ett skri av förtjusning.

Mr Coots, som inte väntat denna gärd av aktning, vacklade under den dubbla chocken men återhämtade sig snart tillräckligt för att återgälda hennes omfamning med något av sin gamla värme. Han var förtjust över denna hjärtlighet men även förvånad. Hos honom levde ännu minnet friskt av hennes sista ord, då de skildes åt, och han hade inte gjort klart för sig, hur fort en kvinna kan förlåta och glömma och hur en temperamentsfull flicka i ögonblickets hetta kan råka säga till en älskad man, att han ser ut i ansiktet som en missväxt kålrot och ändå i sitt innersta bevara all sin gamla kärlek och tillgivenhet för honom.

Han kysste ömt miss Peavey.

"Liz", sade han glödande, "du är vackrare än någon-sin."

"Håll dig i styr, du!" svarade miss Peavey skälmskt.

Ankomsten av en bråkande fårscock åtföljd avenhund, som visade den största högdragenhet mot fåren, samt ett par av landets inbyggare, vållade ett avbrott i denna ömma scen. När processionen så småningom hade försvunnit ner efter vägen, hade båda återhämtat sig tillräckligt för att i lugnare sinnesstämning övergå till mera praktiska ämnen.

"Var i hela världen", frågade återigen miss Peavey, "kommer du ifrån, Ed? Du kunde ha petat ikull mig med en fjäder, när jag såg dig komma på vägen. Jag kunde inte ha föreställt mig, att det var du, så här långt ifrån oceanens böljor. Vad gör du inne i landet? Har du semester, eller jobbar du inte på båtarna mer?"

"Nej, Liz", sade mr Coots dystert. "Jag måste ge upp det."

Han visade på det tomrum, som uppstått, där en betydande del av hans pekfinger skulle ha varit, och berättade om sina sorgliga upplevelser. Hans följeslagarinnas medkänsla var som balsam för hans sargade själ.

"Det är ju yrkets risker förstås", sade mr Coots trumpet och avlägsnade corpus delicti för att i stället lägga armen om hennes smala midja. "För mig blev det i alla fall nästan sista smörjelsen", fortsatte han. "Jag försökte ett par gånger, men jag kunde inte få korten att falla som jag ville, så jag lät bli. Du kan tro mig, Liz, att jag inte har haft någon tur, sedan du lämnade mig. Jag har helt enkelt inte varit med. Om jag hade gått under en stege på en fredag och slagit en spegel i huvudet på en svart katt, så kunde det inte ha varit värre."

"Min stackars gosse."

Mr Coots nickade bittert.

"Så har det varit", sade han. "Bara nu i eftermiddags var min otur framme och satte ett stämjärn i urverket, just när min klocka skulle till att slå. Men det tjänar ingenting till att tala om det. Vad gör du nu, Liz?"

"Jag? Å, jag bor strax intill här."

Mr Coots ryckte till.

"Du är väl inte gift?" utropade han förfärad.

"Nej", sade miss Peavey med osedvanlig kraft och gav honom en öm blick. "Och du kan nog gissa varför, Ed."

"Du menar inte . . . att du inte har glömt mig?"

"Som om jag någonsin skulle kunna glömma dig, Eddie! Det står bara ett fotografi på hyllan hos mig."

"Men jag tänkte att . . . Det föll mig in så där, att när vi såg varandra sist, så var du inte god på din Eddie."

Det var den första antydning, som hade fallit mellan dem, om den lilla konflikten för länge sedan, och den drev upp en svag rodnad på miss Peaveys mjuka kind.

"Äsch, vad sjutton!" sade hon. "Jag hade glömt alltsammans dagen efter. Jag var ju arg och galen, och om du bara hade ringt morgonen efter . . ."

De tänkte tigande över hur det skulle ha kunnat vara.

"Vad gör du här i trakten?" frågade mr Coots efter en stunds talande tystnad. "Har du dragit dig tillbaka?"

"Det kan du ge dig på att jag inte har. Jag sitter med fina kort, och här är det inte frågan om encentspoäng. Men, gosse", sade miss Peavey klagande, "jag börjar undra, om det inte är för stor affär för mig ensam. Å, Eddie, om det bara fanns något sätt för dig och mig att gå i kompis som förr i världen."

"Vad är det?" frågade han.

"Diamanter, Eddie. Ett halsband. Jag har bara sett det en gång än så länge, men det var nog. Jag har inte sett bättre is på årtal. Det är värt hundratusen plåtar så visst som en cent."

Detta egendomliga sammanträffande avlockade mr Coots ett förvånat utrop.

"Ett halsband!"

"Hör på nu, Ed, så ska du få en närbild. Och du! Om du visste, vad det är för en lättnad att få tala ärlig amerikanska igen. Det är som att ta av sig ett par trånga skor. Jag är själsfin, förstår du, just nu. Du minns, samma som jag brukade dra då och då förr i världen. Just sedan vi hade haft den där lilla matchen, tyckte jag, att jag skulle göra en liten tripp på Atlantic — vanans makt eller vad det var. Och vi var inte två dar från New York, när jag hade fått ihop det med käringen, som har det här halsbandet. Hon föll alldeles i farstun, förstår du."

"Undra på det", mumlade mr Coots hängivet.

"Avbryt mig inte nu", sade miss Peavey och gav honom smickrad en liten klatsch. "Var var jag nu? Jo, den här lady Constance Keeble, som jag talade om..."

"Va?"

"Hur är det fatt nu igen?"

"Lady Constance Keeble?"

"Ja, det är vad hon heter. Hon är syster till lord Emsworth på Blandings slott här borta. Hon hängde som limmad efter mig, och jag har varit hos henne sedan nästan jämt. Jag är gäst uppe på slottet nu."

Ett stönande, som en suck av en stor ande i nöd, undslapp mr Coots.

"Är det inte så man kan spricka?" frågade han ut i den omgivande atmosfären. "Kan man tänka sig, att bara stiga in med musik och röd matta och alltsammans! Om du ramlade i en brunn, Liz, så skulle du komma upp med spannet. En levande hästsko, det är vad du är. Säg! Ska jag säga dig något! Vet du vad jag har gjort i eftermiddag? Jag har bara varit och försökt komma in där själv, och jag fick dörren på mindre än två minuter."

"Va, *du*, Eddie?"

"Visst. Det är inte bara du som har hört talas om de där små isbitarna."

"O, Ed!" Det var bitter besvikelse i miss Peaveys röst. "Om du bara kunde ha klarat det. Vi skulle ha gått i kompis igen. Det är så att man inte vill tänka på det. Hur bar du dig åt för att ta dig in?"

I sin vanda glömde sig mr Coots till den grad, att han spottade efter en förbipasserande groda. Men till och med i ett så obetydligt företag följde honom samma otur. Han bommade på grodan, som drog sig tillbaka in i gräset med kallt ogillande blick.

"Jag?" sade mr Coots. "Jag trodde, att jag hade saken klar. Jag hade fått ihop det med en kurre, som hade en inbjudan hit ut men som inte skulle komma, så jag tänkte för mig själv, att vad är det i vägen för att jag reser i stället. McTodd hette han, den där figuren, poet var han, och ingen av dem här ute hade sett honom någonsin, utom gubben, och han är så närsynt, så han ser ingenting."

Miss Peavey avbröt.

"Du menar inte, Ed Coots, att du tänkte du skulle ta dig in i slottet med att låtsa att du var Ralston McTodd?"

"Visst tusan gjorde jag! Och varför inte? Jag tyckte det var upplagt. Och den förste jag möter i det här hålet, så är det en prick, som känner McTodd. Vi bytte några ord, och så lade jag benen på ryggen. Jag vet, när jag inte behövs."

"Men, Ed! Ed! Vad menar du? Ralston McTodd är på slottet nu i detta ögonblick."

"Vad nu?"

"Visst sjutton! Varit där flera dar nu. Lång, mager figur med en glasbit i ögat."

Det gick runt för mr Coots.

"Inte alls. McTodd är inte så förbaskat lång, och inte så mager heller, om det är frågan om det. Och han hade inga glasbitar i ögonen, när jag såg honom." Han avbröt sig plötsligt. "Jäklar! Jag undrar. Liz! Hur många karlar finns det i den där kulan?"

"Bara fyra utom lord Emsworth. Det ska komma ett stort sällskap till grevskapsbalen, men det är allt för ögonblicket. Där är lord Emsworths son Freddie..."

"Hur ser han ut?"

"Sillmjölke med slickat, ljust hår. Så är det mr Keeble. Liten och röd i ansiktet."

"Och så?"

"Och så Baxter. Det är lord Emsworths sekreterare. Han har glasögon."

"Är det allesammans?"

"Det är allesammans utom den här McTodd, och så tjänarna."

Mr Coots slog sig med kraft på benet. Den välvilliga belevnhet han visat under sitt samtal med Psmith hade försvunnit; den hade efterträts av en olycksbådande ondskefullhet.

"Och jag lät honom schasa ut mig som en bortsprungen valp!" mumlade han genom sammanbitna tänder.

"Vad är det du talar om, Ed?"

"Och jag tackade honom! *Tackade* honom", kved Edward Coots. "Jag tackade honom för att jag fick gå."

"Eddie Coots! Vad är det du talar om?"

"Här ska du få höra, Liz." Edward Coots behärskade med en ansträngning sin rörelse. "Jag kom ju och skulle ansluta mig till sällskapet, och så mötte jag den där figuren med glasbiten, och han sa att han kände McTodd och att jag inte var han. Och efter vad du säger, så måste det ha varit just den där pricken, som går och låtsar, att han är McTodd. Förstår du? Den där gossen måste ha börjat arbeta efter samma linjer som jag. Gjor-

de sig bekant med McTodd och kom underfund med att han inte ämnade resa och reste ut själv i stället, precis som jag. Han kom först bara, fan ta honom! Är det inte, så att man kan få ont i magen?"

Miss Peavey var stum. Så återfick hon talförmågan.

"En sån fräck humbug!" sade miss Peavey.

Trots närvaron av en dam uttryckte sig Coots i ännu mer klandrande ordalag.

"Jag hade en känsla från början, att det inte var riktigt opp i dagen med den där göken", sade miss Peavey.

"Kan man tänka sig! Han måste också vara efter halsbandet."

"Tacka för att han är efter halsbandet", sade mr Coots otåligt. "Vad trodde du, att han hade kommit hit för? Ombyte av luft, va?"

"Men Ed, säg! Ämnar du låta honom hållas?"

"Om *jag* ämnar låta honom hållas?" sade mr Coots, förargad över en så fånig fråga. "Väck mig mitt i natten och fråga mig!"

"Men vad ska du göra?"

"Göra!" sade mr Coots. "Göra! Jag ska säga dig vad jag ska..." Han gjorde ett uppehåll, och beslutsamhetens friska hy tycktes i en viss utsträckning blekna. "Säg vad tusan *ska* jag göra?"

"Du tjänar ingenting på att låta dem veta där uppe, att han är en förfalskning. Det skulle ju göra slut på honom, men du skulle inte komma någonstans med det."

"Nej", sade mr Coots.

"Vänta ett ögonblick, medan jag får tänka!" sade miss Peavey.

Miss Peavey koncentrerade sig.

"Hur skulle det vara...", vågade mr Coots skjuta in.

"Håll snattran!" sade miss Peavey.

Mr Coots höll snattran. Minuterna gick.

"Jag har det!" sade miss Peavey. "Den där boven står väl med lady Constance. Du får ta och säga till honom, att han måste få dig bjuden hit ut som en av sina vänner."

"Jag visste, att du skulle tänka ut någonting, Liz", sade

mr Coots nästan ödmjukt. "Du är ett litet underverk med sådant. Men hur ska jag få honom i enrum?"

"Det kan jag ordna. Jag ska be honom ta en liten promenad med mig. Han är inte precis vad man skulle kalla tokig i mig, men mig ska han inte smita ifrån. Vi går uppfartsvägen. Du kan stå inne i buskarna — jag ska visa dig. Sedan skickar jag i väg honom för att hämta en schal åt mig eller någonting, och medan jag fortsätter, så kommer han tillbaka förbi stället där du står gömd, och du hoppar ut och tar honom i kragen."

"Liz!" sade mr Coots, fylld av beundran. "När det gäller att kläcka ut en plan, då är du äss, kung, dam."

"Men vad ska du göra, om han bara säger nej?"

Mr Coots frambringade ett ihåligt skratt och ur kostymens djup trollade han fram en nätt liten revolver.

"Han säger inte nej till mig", sade han.

V

"Tänk!" sade miss Peavey. "Om jag inte hade haft huvudvärk och kommit tillbaka tidigt, så skulle vi inte ha fått den här lilla pratstunden."

Hon såg upp på Psmith med milda, drömmande ögon, medan de vandrade tillsammans nedför den breda, grusade uppfartsvägen. En skygg och själfull liten varelse.

"Nej", sade Psmith.

Det var ingen översvallande hänförelse i hans svar, men han var inte heller på sitt soligaste lynne. Den tanken, att miss Peavey skulle kunna komma tillbaka från Bridgeford före huvudstyrkan, hade inte fallit honom in. Som han själv skulle ha sagt hade han förväxlat det otroliga med det omöjliga. Och resultatet hade varit, att hon infångat honom med alla reträttvägar avskurna, där han satt i sin trädgårdsstol och tänkte på Eve Halliday, som efter deras återkomst från sjön hade fått ett nytt anfall av samvete och återvänt till biblioteket för att arbeta en timme till före middagen. Att avböja miss Peaveys inbjudan till honom att följa med nedåt vägen för att se,

om de skulle möta dem som hedrat framlidne Hartley Reddishs minne, hade varit utom fråga. Men ehuru Psmith följde med, gjorde han det utan entusiasm. Varje ögonblick han tillbragte i hennes sällskap bidrog att mer och mer befästa hans övertygelse, att miss Peavey var ställets förbannelse.

"Och jag har längtat så", fortsatte hans följeslagerska, "efter att riktigt få tala med er. Jag har känt det hela tiden, som om jag inte hade kunnat komma er riktigt så nära, som jag skulle önskat."

"Ja, naturligtvis med alla de andra ständigt omkring..."

"Jag menar givetvis i andlig bemärkelse."

"Jaha, jag förstår."

"Jag har så ofta önskat att få diskutera era underbara dikter med er. Ni har inte så mycket som talat om ert arbete, sedan ni kom hit. Eller hur?"

"Nej, ni förstår, jag försöker hålla tankarna borta från sådant."

"Verkligen? Varför det?"

"Min läkare ansåg, att jag hade överansträngt mig. Han lät mig i själva verket välja mellan en tids fullständig vila och dårkistan."

"Vad för slag, mr McTodd?"

"Han menade sinnessjukhuset. Läkare uttrycker sig emellanåt egendomligt."

"Men då borde ni ju inte *tänka* på att skriva, om det är så illa, och ni sa ju till lord Emsworth, att ni skulle stanna hemma i eftermiddag för att skriva en dikt."

Hennes blick talade endast om öm omtanke, men för sig själv tänkte miss Peavey, att där fick han något att bita i.

"Det är sant", sade Psmith, "det är sant. Men ni vet, hur det är med konsten. En obarmhärtig härskarinna. Inspirationen kom, och jag kände, att jag måste ta risken, men jag känner mig mycket trött, mycket trött."

"Din fräcka humbug!" sade miss Peavey, men inte högt.

De gick några steg till.

"I själva verket", sade Psmith och kände det som en ny inspiration, "vet jag inte, om jag inte borde gå upp igen och vila litet."

Miss Peavey kastade ett öga fram emot ett buskage en bit längre ner. Dess grenar darrade lätt, som om någon rört sig där inne, och miss Peavey, som inte var långmodig, beslutade sig för att säga Edward Coots, att om han inte kunde gömma sig bakom en buske utan att dansa omkring som en katt på en järnspis, så kunde han lika gärna ge upp yrket och ge sig till att sälja glasspinnar. Häri gjorde hon sin barndomsvän orätt. Han hade stått stilla som en staty, tills för ett ögonblick sedan en stor och livfull skalbagge hade ramlat ner innanför kragen på honom, en upplevelse som kunde bragt den vanaste skogsman ur jämvikten.

"O, nej, gå inte ännu!" sade miss Peavey. "Det är en så ljuvlig kväll. Hör hur vinden sjunger i trädkronorna. Så rogivande det är. Alldeles som en avlägsen harpa. Jag undrar, vad den viskar för hemligheter till fåglarna."

Psmitth underlät att följa henne på dessa spekulativa utflykter, och de passerade buskarna i tystnad.

Litet längre fram tycktes miss Peaveys hjärta vekna.

"Ni *ser* verkligen trött ut, mr McTodd", sade hon ömkande. "Jag är rädd att ni har överansträngt er. Kanske det vore bäst, att ni gick upp och vilade en stund."

"Tror ni det?"

"Jag är säker på det. Jag ska bara gå ner till grindarna och se, om jag möter dem."

"Får jag överge er så här?"

"Å, för all del!" sade miss Peavey anspråkslöst.

Med en känsla som en livstidsfånge, som oväntat blivit frigiven vid ankomsten till fängelset, vände Psmith tillbaka. Han kastade en blick över axeln och fann, att miss Peavey hade försvunnit runt kröken. Han stannade för att tända en cigarrett. Han hade just kastat tändstickan och ämnade fortsätta, ganska belåten med sin tillvaro, när han bakom sig hörde en röst säga: "Hallå där!" och såg mr Edward Coots' välkända gestalt stiga fram ur buskarna.

"Ni ser den här", sade mr Coots, demonstrerande sin revolver.

"Absolut, kamrat Coots", svarade Psmith. "Och om det inte är olämpligt att fråga: vad är meningen?"

"Det är", sade mr Coots, "bara ifall ni skulle försöka några trick." Och efter att ha placerat vapnet i en lätt tillgänglig ficka började han ivrigt slå med knytnävarna på trakten mellan skulderbladen. Han krökte sig dessutom på ett sätt som vittnade om stor böjlighet.

Psmith betraktade allvarligt alla dessa åtgärder.

"Ni hejdade mig inte med revolvern för pannan bara för att jag skulle se hur ni tar er kvällsgymnastik?" sade han.

Mr Coots gjorde ett uppehåll.

"Jag har fått ner en skalbagge på ryggen", förklarade han kort.

"Aha? I ett sådant ögonblick vill ni säkert vara ensam. Jag ska säga ett hjärtligt farväl och fortsätta min lilla promenad."

"Inte alls!"

"Inte?" sade Psmith resignerat. "Ni kanske har rätt, ni kanske har rätt." Mr Coots stoppade ner revolvern igen. "Jag måste då förmoda, kamrat Coots, att ni önskar ett samtal med mig. Fortsätt bara, gamle vän, avlossa ammunitionen. Vad har ni på hjärtat?"

Ett välriktat slag tycktes för ögonblicket ha bedövat mr Coots' skalbagge, och han var i stånd att ägna sin fulla uppmärksamhet åt sin egentliga uppgift. Han betraktade Psmith med tydlig avsmak.

"Jag har fått kläm på den här historien, Bill", sade han.

"Jag heter inte Bill", sade Psmith.

"Nej", bet mr Coots av med ännu påtagligare ovilja. "Inte McTodd heller."

Psmith betraktade honom tankfullt. Detta var en oförutsedd komplikation, och han skulle för ett ögonblick villigt ha medgivit, att han inte såg sig någon utväg. Att den andres känslor mot honom inte var vänliga, framgick tydligt redan av hans ansiktsuttryck, även om hans

handlingar inte tillräckligt klart hade antytt förhållandet.

"Ska vi fortsätta?" föreslog Psmith. "Litet motion kanske kunde underlätta tankearbetet. För ögonblicket måste jag erkänna, att ni kommit in på ett ämne, som vållar mig en viss förlägenhet. Efter att ha underkastat läget en omsorgsfull granskning kan vi kanske säga, kamrat Coots, att nästa drag är ert. Vad ämnar ni göra?"

"Jag skulle", sade mr Coots med skärpa, "vilja slå av er kålroten."

"Utan tvivel. Men ..."

"En målspark skulle ni ha."

Psmith skingrade dessa utopiska drömmerier med en avvärande handrörelse.

"Jag förstår mycket väl er synpunkt", sade han artigt. "Men för att hålla oss på den praktiska politikens område, vad är er plan? Ni skulle givetvis kunna avslöja mig inför mitt värdfolk, men jag kan inte se, vad ni skulle tjäna på det."

"Jag vet det. Men ni kan vara vänlig och komma ihåg, att jag har det i bakfickan, ifall ni skulle försöka några trick."

"Jag kan försäkra er, kamrat Coots, att varje tanke på några trick är mig fullständigt fjärran. Frågan är snarare vad ni ämnar göra."

De hade nått den punkt, där uppfartsvägen från att dittills vara endast en flod bredde ut sig till en sjö av grus framför huvudingången. Psmith stannade.

"Ni måste skaffa in mig i det här hålet", sade mr Coots.

"Jag fruktade, att det var det ni skulle föreslå. I min egenartade ställning har jag naturligtvis inget annat val än att försöka efterkomma era önsknningar. Varje försök i annan riktning skulle med säkerhet inför en så skarp kritiker som ni framstå som ett försök att utföra några trick. Men hur ska det gå till att skaffa er in i vad ni så träffande betecknar som 'det här hålet'?"

"Ni kan säga, att jag är en god vän till er och be dem bjuda mig hit ut."

Psmith skakade milt på huvudet.

"Absolut inte någon av era ljusare idéer, kamrat Coots. Jag ska med min kända takt avstå från att betona att mitt anseende oundvikligen skulle bli lidande, om det förmodades, att ni tillhörde mina vänner. Jag vill bara nämna, att jag i min egenskap av en ringa gäst på detta ståtliga herresäte knappast kan gå omkring och bjuda hit mina barndomsvänner. Nej, någon annan utväg måste vi finna. Ni är alldeles säker på, att ni önskar stanna? Alldeles, alldeles. Jag bara frågade . . . Låt oss nu tänka."

Genom den rododendronrunde, som sträckte sig från ena sidan av slottet, syntes i detta ögonblick en voluminös gestalt med lugn värdighet röra sig i riktning mot slottets bakre regioner. Det var Beach, hovmästaren, som återvände från den lilla behagliga promenad, som han företagit under sin arbetsgivares och den övriga familjens bortovaro. Styrkt av några angenäma timmar i friska luften återvände nu Beach till sina plikter. Med åsynen av honom kom Psmith till en elegant lösning av det problem han brottades med.

"Beach!" ropade han.

"Ja, mr McTodd", svarade en välljudande röst.

En kort paus inträdde, medan hovmästaren navigerade ut på öppet vatten. Han avlägsnade halmhatten, som han iklätt sig för sin utflykt, och omfattade Psmith med en vänlig, lätt vindande blick. I egenskap av skarp bedömare av människosläktet sådant det ter sig på ett större lantställe hade han för länge sedan beslutat, att Psmith hade hans gillande. Alltsedan lady Constance hade börjat ge den litterära och konstnärliga världen del av slottets gästfrihet, hade han varit djupt chockerad över icke få av de sällsynta och egendomliga exemplar, vilkas oordnade hårväxt och illasittande frackar hade vanprytt det middagsbord, varöver han presiderade. Psmith hade kommit som en angenäm överraskning.

"Jag ber om ursäkt, att jag besvärar er, Beach."

"För all del, för all del."

"Detta", sade Psmith med en gest mot Coots, som iakttog scenen med ett öga, som tydligen var inställt på att när som helst finna tecken till att något trick var i

görningen, "är min betjänt. Han har just kommit från staden, jag måste lämna honom kvar, när jag reste, för att vårda en sjuk moster. Er moster var väl bättre, när ni reste, Coots?" frågade han nådigt.

Mr Coots tolkade fullt riktigt denna fråga såsom avsedd att utforska hans åsikt om händelsernas utveckling, och han beslutade sig snabbt för att finna sig. Han hade visserligen hoppats att inta en annan ställning på slottet, men han hade lärt av erfarenheten. Var han bara där, som han med beundransvärd klarsynthet sade sig, så var han där.

"Ja, tack", svarade han därför.

"Utmärkt", sade Psmith, "utmärkt. Då tar ni vara på Coots, Beach."

"Mycket gärna", sade hovmästaren med hjärtligt gillande. Den enda brist han hittills kunnat finna att anmärka på hos Psmith, var nu reparerad. Hittills hade det onekligen smärtat honom, att en herre med så god smak i fråga om kläder som denne värderade gäst, skulle ha givit sig ut till ett ställe som Blandings utan en personlig domestik. Nu hade allt detta fått sin förklaring och var, i vad på Beach ankom, förlåtet. Han tog ofördröjligen hand om mr Coots. Inom några ögonblick var de försvunna bakom rododendrondungen.

När Psmith än en gång satt i hallens svalka, slog honom en plötslig tanke. Han ringde på klockan. Underligt, tänkte han, att man kunde förbise en så näraliggande sak. På det sättet var det som generaler förlorade drabbningar.

Beach blev synlig i den gröna dörren.

"Ursäkta att jag besvärar er igen, Beach!"

"För all del."

"Jag hoppas ni ska se till att Coots får det bra. Jag tror säkert, att ni kommer att tycka om honom. Han har, när man väl lärt känna honom, en vinnande personlighet."

"Det förefaller att vara en bra ung man."

"Medan jag kommer ihåg det, Beach. Skulle ni vilja fråga honom, om han hade med sig min revolver?"

"Det ska jag göra", sade Beach, som skulle ha visat lika liten överraskning om det varit en kulspruta.

"Jag tyckte jag såg den puta ut i hans ficka. Skulle ni vilja ta hit den åt mig?"

"Det ska jag göra." Beach drog sig tillbaka och återvände om några ögonblick. På den silverbricka, som han bar, vilade eldvapnet.

"Er revolver, sir", sade Beach.

"Tack", sade Psmith.

VI

Hovmästaren drog sig tillbaka. Han gick, tänkte Psmith, som en välfödd duva, som inte har bråttom. Själv lät Psmith sig sjunka ner i stolen med en känsla av att ha utträttat något, att ha förtjänat sin nattsömn. Han var inte nog sangvinisk att tro, att han gjort en motståndare av Coots' kaliber schackmatt genom en så enkel åtgärd som att avlägsna hans revolver, men det kunde inte förnekas, att det gav en viss lugn tillfredsställelse att känna pjäsen i sin ficka. Det lilla han hade sett av mr Coots hade övertygat honom om att det var en man, som hellre borde vara utan en sådan sak som en revolver. Han var av en impulsiv läggning som knappast syntes förenlig med innehavet av skjutvapen.

Så långt hade Psmith hunnit i sina tankar, när de avbröts av en sträv röst.

"Hallå där!"

Det fanns endast en person i Psmiths bekantskapskrets, som plägade inleda ett samtal med denna hälsningsfras. Det var således ingen överraskning för honom att finna mr Edward Coots vid sin sida.

"Jag hör er, kamrat Coots", sade Psmith med lätt skärpa, "jag hör er. Och jag måste påpeka att er vana att plötsligt dyka upp på de mest oväntade ställen och säga 'hallå där', är av den art, att ni måste försöka övervinna den. En betjänt väntar, tills man ringer på honom. Tror jag åtminstone. Jag måste bekänna, att jag aldrig haft

en betjänt förr."

"Och ni skulle inte ha det nu heller, om det kom an på mig", svarade mr Coots.

Psmith höjde ögonbrynen.

"Varav", frågade han överraskad, "kommer sig denna yttring av dåligt humör? Passar det er inte att vara betjänt?"

"Nej, det gör det inte."

"Ni överraskar mig. Jag skulle ha trott, att ni gick sjungande omkring i huset. Har ni betänkt, att er ställning ger er förmånen av kamrat Beachs ständiga sällskap? Jag har svårt för att tänka mig ett angenämare umgänge."

"Den gamla stofilen", sade mr Coots trumpet. "Om det är något jag inte kan tåla, så är det, när en jycke håller på att tala om sin fördärvade mage jämt."

"Jag förstår inte."

"Den där lurvern Beach", svarade mr Coots, "har fått fel på magfodret, och om jag inte hade smitit, så hade han hållit på att tala om det än."

"Om ni inte är i stånd att finna nöje och uppbyggelse i förstahandsmeddelanden om kamrat Beachs mage, så måste ni vara svår att tillfredsställa. Ska jag föreställa mig då, att ni frustande rusar hit in och avbryter mina dagdrömmar bara för att söka min sympati?"

Det glödde under mr Coots' lugna yta.

"Ni tycker ni är förbannat kvick, va?"

"Var det det ni hade att säga?" sade Psmith rörd. "Jag uppskattar fullständigt er lilla komplimang."

"Den där revolvern fick ni ifrån mig bra lätt, va?"

"Eftersom ni nämner saken — ja, jag tycker nog det."

"Och nu tror ni förstås, att ni ska kila er in före mig och lägga er till med halsbandet. Men jag kan säga er, att det behövs något mer än en sådan där halv vuxen morot som ni för att komma runt mig."

"Jag tycker mig", sade Psmith illa berörd, "kunna urskilja en viss fientlighet i er ton. Vi kan väl vara konkurrenter i all vänskaplighet."

"Och även om ni skulle få tag i det, var tror ni, att

ni kan göra av det, va? Tro ni mig, det får ni gömma väl. Jag är er betjänt, va? Nå, då kan jag komma in i ert rum och ställa i ordning litet, när jag tycker, va? Ge er på det! Och det vill jag säga, Bill . . .”

”Ni vidhåller alltjämt er missuppfattning, att jag heter William . . .”

”Och jag vill bara säga det, Bill, att om det halsbandet försvinner, och det inte är jag, som har ordnat försvinnandet, så ska jag städa på ert rum, så att det går runt i skallen på er. Det rummet ska jag gå igenom med finkam. Där fick ni något att tugga på.”

Edward Coots drog sig hotfullt tillbaka. Han hade ännu inte betänkt, som han vid närmare eftersinnande skulle komma att göra, att han i sin önskan att, som han själv skulle ha uttryckt saken, ge honom en, samtidigt hade i onödan varnat sin fiende. Allt vad han för ögonblicket var i stånd att tänka var, att kanske hans korta framställning av läget skulle ha kunnat göra Psmith litet mindre säker på sig själv. Han hade, smickrade han sig själv, avlevererat en hjärtstöt.

Det låg något i detta. Den sida av saken, som han senast berört, hade Psmith inte tidigare ägnat sin uppmärksamhet, och där han nu satt och mediterade i sin stol, insåg han att här fanns något att tänka på. Han hade aldrig uppgjort någon bestämd plan över var han skulle göra av halsbandet, om det någonsin kom i hans besittning. Han hade tänkt sig, att han skulle gömma det någonstans, tills den första jaktvern hade svalnat; och det var först nu han fick klart för sig, att det inte skulle vara så lätt att finna ett lämpligt gömställe utanför hans rum. Det var utan tvivel, som mr Coots antytt, något att tugga på. Det gjorde han följaktligen i tio minuter. Och eftersom en Psmith aldrig låter sig besegras, hade han vid slutet av denna period utarbetat en plan. Han steg upp och ringde.

”Min kära Beach”, sade han vänligt, ”när den gröna dörren gick upp, jag måste än en gång be om ursäkt för att jag besvärar er. Jag ringer ideligen.”

”Inte alls något besvär”, svarade hovmästaren fader-

ligt. "Men om ni ringde för att tillkalla er egen tjänare, så fruktar jag, att han inte är omedelbart tillgänglig. Han lämnade mig oväntat för några ögonblick sedan. Jag visste inte, att ni skulle behöva hans tjänster, innan det ringer till middag, eljest skulle jag ha kvarhållit honom."

"Det var inte det, Beach. Det är er jag är bekymrad för", sade Psmith. "Jag hör av Coots, att er mage inte är i ordning."

"Nej, det är nog så", svarade Beach, och det kom en ny glimt i hans matta öga. Han skälvde lätt, som en stridshäst som hör trumpetens ljud. "Jag har litet besvär med min mage."

"Berätta hur det är fatt!"

"Ja, jag vet inte . . .", sade Beach längtansfullt.

"Å, för att göra mig till viljes", manade honom Psmith.

"Det är utomordentligt vänligt av er att intressera er för min lilla åkomma. Det börjar vanligen med en dov, stingande känsla på högra sidan av bålen mellan tjugu minuter och en halvtimme efter måltidens slut. Symtomen . . ."

Det fanns ingenting annat än mänskligt medkännande i Psmiths öga, medan han lyssnade till vad man kunde ha tagit för en livfull skildring av jordbävningen i San Francisco, men inom sig önskade han, att talaren kunde ha sett sig i stånd att göra det litet kortare och mera underhållande. Allting tar emellertid ett slut. Även den tröttaste flod når en gång havet. Med en väl utformad period avslutade hovmästaren till sist sin berättelse.

"Parks Pepsinin", sade Psmith omedelbart.

"Hur?"

"Det är vad ni behöver. Parks Pepsinin. Ni kommer att vara botad i ett nafs."

"Jag ska anteckna namnet. Det är ett preparat, som jag hittills inte fått min uppmärksamhet riktad på, och om jag får säga det", tillade Beach med en glasartad men tillgiven blick på sin välgörare, "skulle jag vilja uttrycka min tacksamhet för er stora vänlighet."

"Ingen orsak, Beach, ingen orsak. Jo, Beach", sade

han just som den andre började navigera mot dörren, "det var en sak jag tänkte på."

"Ja, är det något jag kan göra?"

"Jag tänkte, att det kanske var lika gott att tala med er, innan jag nämner det för lady Constance. Jag känner mig instängd, Beach. Har ni någonsin skrivit poesi, Beach?"

"Nej, det har jag inte."

"Inte? Då kan det kanske vara svårt för er att förstå mina känslor. Saken är den, att ute i Kanada har jag vant mig vid att skriva i den mest ensliga omgivning. Om ni kommer ihåg det där stället i 'Eländets sånger', som börjar: 'Över kärlekens bleka parabel...'"

"Jag tror knappast..."

"Ni har inte läst den? Bra synd! Försök att få tag i den någon gång. Det är en liten fin sak. Jo, den dikten skrev jag ensam i en hydda på stranden av Saskatchewan miltals från någon mänsklig boning. Sådan är jag, Beach, jag behöver stimulansen av de stora öppna vidderna. När jag är omgiven av människor, falnar inspirationen. Ni vet hur det är, när man inte får vara i fred. Just som ni har fått en smaskens idé och har fått maskinen i gång, så kommer någon och sätter sig på bordet och börjar tala om sig själv. Så snart ni kommit i tagen, så drar något främmande inflytande i väg med er, och musan drar åt pipan. Ni förstår vad jag menar?"

"Jaha, jaha", sade Beach, lätt gapande.

"Det är därför, som tillvaron på Blandings slott har sina avigsidor för en man som jag. Jag måste finna ett ställe, Beach, där jag kan vara ensam — ensam med mina drömmar och syner. Ett litet näste på stranden av tidens flod... Med andra ord: vet ni om någon liten stuga någonstans på godset, som står tom och dit jag kunde bege mig, när ingivelsen faller på, och ostörd svinga min penna?"

"En liten stuga?"

"En liten stuga. Med kaprifol kring dörren och den gamle månen kikande mellan träden. En stuga, Beach, där jag kan filosofera, och där jag kan vrida om nyckeln

i dörren och säga farväl till världen. Nu när huset blir fullt av folk till grevskapsbalen, blir det en bjudande nödvändighet för mig att vara i stånd att smyga undan till ett sådant litet bo. Eljest föreligger fara att ett avsevärt stycke obetalbar poesi för alltid ska gå förlorat för mänskligheten."

"Ni önskar", sade Beach, försiktigt kännande sig för, "en liten stuga, där ni kan skriva poesi?"

"Ni följer min tanke som en leopard. Vet ni någon?"

"Det finns en obebodd skogsvaktarstuga. Men den är ytterst anspråkslös."

"Den må vara aldrig så anspråkslös, så duger den åt mig. Tror ni att lady Constance skulle bli stött, om jag bad henne att få disponera den några dagar?"

"Jag förmodar, att lady Constance skulle motta en sådan begäran med jämnmod. Hon är van vid . . . Hon har förut haft erfarenhet av . . . Ja, jag kan bara säga, att förra sommaren var det en litterär herre på besök på slottet, som uttryckte en önskan att ta solbad i trädgården varje morgon före frukost utan kläder. Lady Constance gav mig bara order att varna jungfrurna, eljest lade hon inga hinder i vägen för uppfyllandet av hans önskan. Så att . . ."

"Så att en så blygsam begäran som min skulle knappast vålla en hjärtattack? Utomordentligt! Ni vet inte vad det betyder för mig att känna, att jag snart ska ha en liten tillflyktsort, dit jag kan dra mig tillbaka och frossa i ensamheten."

"Jag förstår, att det måste ge den största tillfredsställelse."

"Då kommer jag att framlägga förslaget, så snart lady Constance kommer tillbaka."

"Jag hoppas, att saken skall bli ordnad."

"Jag skulle än en gång vilja kungöra, Beach, att jag är er mycket förbunden för er förståelse och er hjälp i denna sak. Jag visste, att ni inte skulle svika mig."

"För all del! Jag är bara glad att ha kunnat vara till någon hjälp."

"Och, Beach . . ."

"Ja, sir?"

"Bara en sak till. Om ni skulle se till Coots, min betjänt, snart . . ."

"Det skulle jag föreställa mig."

"Skulle ni då vilja sätta en knoge mellan hans lägre revben . . ."

"Hur?" utropade Beach, brutalt ryckt ur sitt hovmästerliga lugn. Han svalde krampaktigt. I mer än ett och ett halvt år, ända sedan lady Constance Keeble först hade börjat kasta sitt bete på konstvärldens grumliga vatten, hade Beach fått nog och övernog av excentricitet. Men ända till detta ögonblick hade han hoppats, att Psmith skulle visa sig utgöra ett angenämt undantag i den rad av litterära dårar, som denna långa tid hade kommit och gått. Och si! Psmith var större än dem alla. Till och med han som hade kommit sista veckan i april, som ville ha marmelad till fisken, förbleknade vid jämförelse.

"En knoge i revbenen?" framstötte han med möda.

"Sätt en knoge i revbenen på honom", sade Psmith med fasthet. "Och viska på samma gång i hans öra ordet 'aha'."

Beach vätte sina torra läppar med tungan.

"Var det 'aha'?"

"Ja, 'aha', och säg att det är från mig."

"Jag skall framföra saken", sade Beach. Och med ett kvävt ljud, till hälften en suck, till hälften en dödsrossling, stapplade han ut ur hallen.

IO *Sensationell tilldragelse vid uppläsningsafton*

Frukosten var över, och gästerna på Blandings hade skingrats var och en till sin sysselsättning. Några skrev brev, några var i biljardrummet, några hade gått till

stallarna, några till golfbanan. Lady Constance hade ett samtal med hushållerskan, lord Emsworth plågade trädgårdsmästare McAllister. Och i idegransallén promenerade en tankfull miss Peavey fram och tillbaka i det strilande solljuset.

Hon var ensam. Det är ett sorgligt men oförnekligt faktum, att i denna bristfulla värld snillet alltför ofta är dömt att vandra allena — om nämligen samhällets mera jordbundna medlemmar ser det komma och har tid att smita. Ingen i den flock av gäster, som kvällen förut hade anlänt, hade visat någon som helst benägenhet att söka miss Peaveys sällskap.

Man måste beklaga detta. Frånsett en lätt böjelse för oärlighet, som kom henne att stjäla vad hon kunde lägga fingrarna på som inte var fastspikat, var miss Aileen Peavey en beundransvärd karaktär. Och egendomligt nog var det den ädlare sidan av hennes natur, som satte dessa råa kritiker i harnesk. Om den miss Peavey, som tillägnade sig andras egendom, visste de ingenting: den kvinna de flydde, var den miss Peavey, som skrev poesi. Och det bör kanske nämnas, att hur mycket hon än kunde slå sig lös i närvaro av en besläktad själ som mr Edward Coots, så var hon en fullständigt oförfalskad poet. De sex volymerna under hennes namn i bibliotekskatalogerna utgjorde frukten av hennes egenhändiga arbete, och fastän hon hade måst betala för tryckningen av den första, hade de övriga fem kommit ut på förläggarens egen risk och hade till och med inbringat en liten penning.

Miss Peavey var emellertid inte ledsen över att ha blivit lämnad ensam. Hon hade mycket på sitt sinne, som krävde ostört övervägande. Det problem, som närmast upptog henne, var vad som i hela världen kunde ha tagit åt mr Edward Coots. Två dagar hade gått, sedan han lämnade henne för att med revolvern mot Psmiths panna tvinga denne att skaffa honom tillträde till slottet, och från detta ögonblick hade han varit som uppslukad av jorden. Miss Peavey förstod inte vad som hänt.

Hans försvinnande kom så mycket olägligare som hennes skarpa hjärna just i varje detalj utarbetat en plan

för hur det skulle tillgå att lägga embargo på lady Constance Keebles diamanthalsband, och för denna plans framgång var hans bistånd oundgängligt. Hon kände sig som en general som kommer ut ur sitt tält med fältttågsplanen uppgjord och finner, att hans armé har gått ut och gått. Ingen kan undra på att det låg ett moln på miss Peaveys panna, där hon promenerade upp och ner i idegransallén.

Som lord Emsworth redan antytt i sin så utomordentligt intresseväckande föreläsning för mr Ralston McTodd på Äldre konservativa klubben, fann man i idegransallén bland andra anmärkningsvärda drag vissa idegranar, som bildade solida block med rundat tak i form av låga jättesvampar och vilkas lägre grenverk bildade slutna grottor. Just som miss Peavey passerade en av dessa hörde hon plötsligt en röst.

"Hallå där!"

Miss Peavey stannade häpen.

"Är det någon i närheten?"

Ett svettigt ansikte med vidsittande barr och kvistar stack fram ur en närbelägen idegran. Det rullade ögonen i fåfäng ansträngning att se om hörnet.

Miss Peavey andades tungt. Frågan vart hennes gosse tagit vägen var besvarad. Men plötsligheten av hans återkomst hade varit sådan, att hon bitit sig i tungan, och glädjen var därför, när hon nu stod inför honom, blandad med andra känslor.

"Här kommer du och sticker fram trynet ur en buske", sade hon med en röst som skalv av länge undertryckt indignation. "Vad är det för idé att gå och gömma sig i träden och skrämma livet ur en flicka?"

"Snälla Liz, jag . . ."

"Och var", fortsatte miss Peavey med förnyad kraft, "var har du varit hela denna förbaskade tid? Jösse namn, där går du och lämnar mig helt plötsligt och säger, att du ska gå och sätta en kanon i nosen på den där falske McTodd och ha honom att få dig in i huset, och det är det sista jag ser av dig. Vad menar du egentligen?"

"Den saken är klar, Liz. Han har fått in mig. Jag är

hans betjänt. Det är därför jag inte har kunnat komma åt dig förut. I det här huset blir ju tjänarna hållna för sig själva, så att vi lika väl kunde ha varit på var sin sida om Atlanten. Om jag inte råkat få se dig kila i väg för dig själv i dag, så . . .”

Miss Peaveys snabba uppfattning sade henne genast hur läget var.

”Det är bra, det är bra”, avbröt hon, som alltid allergisk mot långa tal av andra. ”Jag förstår. Det är utmärkt, Ed. Kunde inte vara bättre. Jag har en plan klar, och nu, när du är här, kan vi sätta i gång.”

”Du har en plan?”

”En pärla”, försäkrade miss Peavey.

”Den ska allt behöva vara det”, sade mr Coots, på vilken efter de senaste dagarnas händelser pessimismen hade satt sin stämpel. ”Jag kan säga dig, att den där snoken McTodd, han är hal. På något sätt”, sade mr Coots diskret, ty han befarade omild kritik från sin älskade, om han avslöjade hela sanningen, ”på något sätt fick han kläm på, att när jag var hans betjänt, så kunde jag inventera hans rum, och där skulle han behöva gömma pjäsen, om han fick tag i den. Och nu har han gått och fått dem att ge sig något slags lada ute i skogen.”

”Hm”, sade miss Peavey. ”Nå”, återtog hon efter en tankediger paus, ”gräm dig inte över det. Han kan gå ut och lägga sig i skogen och dra litet gammalt ris över sig. Jag har min plan, och den har guldkant. Och om du inte går och trasslar in din ända, Ed, så ska vi nog meta upp den fisken.”

”Ska jag hjälpa till?”

”Du kan ge dig på att du ska hjälpa till. Jag kan inte klara det utan dig. Det var därför jag blev så förbaskad, när du inte visade dig på hela tiden.”

”Ja, säg bara, Liz!” sade mr Coots ödmjukt. Som alltid i närvaro av denna dynamiska kvinna led han av ett svårartat mindrevärdeskomplex. Så länge deras gemensamma verksamhet hade varat, hade hon varit firmans hjärna och han endast det instrument, som utförde de planer hon lagt.

Miss Peavey kastade en snabb blick upp- och nedför idegransallén, den var alltjämt lika fridfull och tom. Hon vände sig med rask beslutsamhet till mr Coots.

"Hör nu på, Ed! Och ta vara på det här, för jag kanske inte får något mera tillfälle att tala med dig."

"Jag hör ju", sade mr Coots.

"Nå, till att börja med, nu när huset är fullt med folk, så bär nåden halsbandet varenda kväll. Och du kan tro mig, när jag säger, Ed, att du skulle behöva dina sotade glasögon för att se på det."

"Är det fint?"

"Du frågar! Du vet inte hälften."

"Var har hon det, Liz? Har du tagit reda på det?" frågade mr Coots, och en glimt av optimism lekte för ett ögonblick på hans sorgsna ansikte.

"Nej, det har jag inte. Och inte ämnar jag. Jag har inte tid att mackla med kassaskåp och kanske få hela sällskapet över mig. Nej, lätt och behändigt ska det gå. Nå, i kväll ska den där eldgaffeln som kallar sig McTodd ha en uppläsning av sina dikter i stora salongen. Du vet var den är?"

"Det kan jag ta reda på."

"Ju förr dess hellre", sade miss Peavey bestämt. "Börjar du begripa?"

Mr Coots skulle, där han stod med huvudet olyckligt utskjutande ur idegranshöljet, ha givit mycket för att vara i stånd att säga, att han begrep, ty han visste av gammalt, hur stort värde hans kvicktänkta kompanjon satte på snabbhet i uppfattningen. Han var emellertid nödsakad att skaka sitt barriga huvud.

"Du har alltid varit litet långsam", sade miss Peavey.

"Du har mycket solida egenskaper, Ed — från axlarna upp. Jo, jag ämnar sitta bakom lady Constance, medan den där idioten står där och babblar, och så ämnar jag sträcka mig fram och plocka av henne halsbandet. Begrips?"

"Men, Liz..." Mr Coots samlade med tvekan mod att utpeka vad som tycktes honom utgöra en lucka i denna plan. "Du kan inte arbeta mitt i hela sällskapet. De måste väl..."

"Nej, det måste de inte. Och jag ska säga dig varför. De kommer inte att se mig arbeta, för när jag börjar, så kommer det inte att vara ljusare än som behövs, därför att någonstans på bortsidan av huset, var nu elektricitetsledningen går, där står du och vrider på huvudkontakten allt vad du orkar. Förstår du, va? Det är vad du har att göra, och det är ett ganska lindrigt jobb också. Du behöver bara ta reda på var den där manicken är, och vad du sen har att göra är att släcka ljuset. Jag hoppas, att jag kan lita på dig, så att du inte går och sumpar det."

"Liz", sade mr Coots med vördnadsfylld röst, "det kan du! Men vad..."

"Ja, jag vet vad du vill säga. Vad ska sedan hända, och hur ska jag komma därifrån med glasbitarna? Jo, fönstret står öppet, det ska jag laga, och så går jag bara och slänger ut halsbandet. Begrips? Det kommer att bli ett jäkla liv där inne i mörkret, och medan de allesammans springer omkring och undrar vad i helsike, så sätter du igång och springer runt så fort du kan och kniper snöret. Det ska väl inte bli svårt att hitta. Fönstret är rätt över terrassen, där är bara släta gräsmattan, och det är inte mörkare om nätterna nu än att du kan se, och du bör ha god tid, innan de kommer underfund med vad det är fatt med ljuset... Nå, vad tror du?" Det var tyst i några ögonblick.

"Liz!" sade mr Coots till slut.

"Är halsbandet vårt, eller är det inte vårt?" frågade miss Peavey.

"Liz!" sade mr Coots, och hans röst skälvde; han kände en vördnad som en ung officer i Napoleons stab kan ha känt inför den senaste fälttågsplanen, "Liz, jag har sagt det förut, och jag säger det igen. När det är frågan om kvalitetsarbete, då är du fina Q."

Han sträckte ut en arm ur idegranens gömslen, tog miss Peaveys hand i sin och gav den en öm tryckning. Det kom ett drömmande uttryck i författarinnans vackra ögon, och hon fnittrade blygt. Han var litet tungt inredd i övervåningen, men hon älskade denne man.

"Mr Baxter!"

"Ja, miss Halliday?"

Blandings' hjärna såg frånvarande upp från sitt bord. Det var bara någon halvtimme efter lunch, men han var redan i sitt bibliotek, omgiven av stora volymer, som något havsdjupens vidunder bland sina klippor. Han tillbringade sin mesta tid i biblioteket, när slottet var fullt med gäster; hans allvarliga sinne var föga stämt för societetsfjärlarnas lätta pladder.

"Jag undrar, om ni kunde låta mig få ledigt i eftermiddag", sade Eve.

Baxter riktade genom sina glasögon en inkvisitorisk stråle mot henne.

"Hela eftermiddagen?"

"Ja, om det kunde gå för sig. Ni förstår, jag fick just med posten ett brev från en god vän till mig, som skriver, att hon ska vara i Market Blandings i eftermiddag, och ber mig komma och träffa henne där. Jag måste få träffa henne, snälla mr Baxter. Ni har ingen aning om, hur viktigt det är."

Eve var ivrig, och hennes ögon glimmade, då de mötte Baxters, på ett sätt som skulle kunnat rubba en mindre solid persons jämvikt. Om det exempelvis hade varit välborne Freddie Threepwood som hade råkat blicka ner i dessa blåa djup, skulle denne impulsive yngling utan tveivel ha slagit knut på sig och skällt som en hund. Baxter, övermänniskan, kände för sin del ingen lust att hålla dylika uppvisningar. Han övervägde lugnt och sakligt hennes begäran och fann att den kunde anses rimlig.

"Jo, för all del, miss Halliday."

"Tusen tack. Jag ska ta igen det i morgon; jag ska arbeta dubbelt så mycket då."

Eve ägnade Baxter ett tacksamt leende, innan hon gled ut genom dörren, och Baxter återvände till sin läsning. För ett ögonblick beklagade han inom sig, att denna faktiskt ganska tilldragande och ständigt lika aktningsfulla unga flicka skulle vara medbrottsling till en man, som

han för sin del ogillade till och med mera än han ogillade de flesta missdådare. Men han undertryckte snart detta svaghetssymtom och var sig själv igen.

Eve travade nedför trapporna, glatt gnolande för sig själv. Hon hade väntat sig en längre och mera krävande kamp för sin benådning, och hon sade sig nu, att i trots av ett sätt, som för det mesta var den oblidkelige domarens, var Baxter i själva verket ganska snäll. Kort sagt, det tycktes henne, som om ingenting skulle kunna störa glädjen denna strålande eftermiddag. Det var först några minuter senare, då en röst anropade henne, just som hon passerade genom hallen, som hon insåg sitt misstag. Det var Freddie's röst, och dess gutturala dallring i förening med hela hans uppsyn sade Eve, vid detta laget en endast alltför erfaren diagnostiker, att nu skulle han komma att fria igen.

"Nå, Freddie?" sade Eve resignerat.

Unge Frederick Threepwood var van vid att höra folk säga "nå, Freddie" i resignerad ton, när han uppenbarade sig. Hans fader sade det, hans faster Constance sade det, alla hans andra fastrar och farbröder sade det. Hur vitt skilda dessa personer i alla andra avseenden var, sade de alla "nå, Freddie", i resignerad ton, omedelbart de fick syn på honom. Eves ord och den ton, i vilken de uttalades, verkade därför inte lika nedslående på honom, som de skulle ha kunnat göra på någon annan. Hans enda känsla var en nästan högtidlig glädje vid tanken på att han äntligen hade fått henne ensam för en halv minut.

Att detta var första gången som han varit i stånd att få henne ensam efter hennes ankomst till slottet, hade vållat Freddie djup sorg. Hans vanliga otur var vad han tillskrev detta förhållande, ehuru han härigenom tillskrev föremålet för sina känslor mindre förtjänst än som egentligen tillkom henne för en mästertligt genomförd undvikande strategi. Freddie slöt sig till henne; han såg ut som ett nypressat får.

"Vart ska du ta vägen någonstans?" frågade han.

"Jag ska till Market Blandings. Är det inte en ljuvlig

eftermiddag? Du är väl förfärligt upptagen nu, när det har kommit så mycket folk? Adjö!" sade Eve.

"Va?" sade Freddie och blinkade häpet.

"Adjö, jag måste skynda mig."

"Vart sa du, att du skulle gå?"

"Market Blandings."

"Då kommer jag med."

"Nej, jag vill vara ensam. Jag ska träffa någon där."

"Då följer jag dig till grindarna", sade Freddie, den mänskliga kardborren.

Eftermiddagssolen tycktes lysa lite mindre klart, då de gick nedför uppfartsvägen. Hon var en god flicka, och det plågade henne att ständigt behöva vara frosten i Freddie's trädgård. Det föreföll emellertid, som om det skulle kunna finnas endast två utvägar: antingen måste hon ta honom, eller måste han sluta att fria. Det första av dessa alternativ vägrade hon bestämt att ta med i räkningen, och såvitt man av hans handlingar kunde döma, vägrade Freddie lika bestämt att ta det andra i övervägande. Resultatet var, att deras tätatäter sällan gick helt fria från vissa besvärande inslag.

De gick tysta en stund. Och så:

"Du är bra hård mot en stackare", sade Freddie.

"Hur är det med din serve?" sade Eve.

"Min vad?"

"Din serve. Du talade om att du inte var nöjd med den."

Hon såg inte på honom; hon hade tagit för vana att inte se på honom vid vissa tillfällen. Men hon antog, att det egenartade ljud, som mötte hennes anmärkning, var ett ihåligt skratt.

"Min serve!"

"Ja, du talade om hur betydelsefull den var i tennis."

"Tennis! Tror du jag har tid att tänka på sådant nu om dagarna."

"Men så roligt, Freddie! Har du verkligen börjat med något arbete? Det är hög tid, vet du. Tänk, vad din far ska vara glad."

"Hör du", sade Freddie, "jag tycker verkligen, att du

skulle kunna gifta dig med en stackars karl."

"Jag hoppas göra det någon gång", sade Eve, "om jag träffar den rätte."

"Nej, nej", sade Freddie förtvivlad. Hon hade inte i regel så svårt för att fatta. Han hade alltid betraktat henne som en rasande intelligent flicka. "Nej, jag menar mig."

Eve suckade. Hon hade hoppats kunna avvärja det oundvikliga.

"Å, Freddie", utropade hon förargad. Hon var naturligtvis ledsen för hans skull, men hon kunde inte hjälpa, att hon blev förargad. Det var en så vacker dag, och hon hade känt sig så lycklig. Nu hade han fördärvat alltsammans. Det tog henne alltid minst en halvtimme att komma över den nervösa anspänning, som det krävde att säga nej till Freddie.

"Jag älskar dig, förstår du", sade Freddie.

"Ja, sluta upp med att älska mig!" sade Eve. "Jag är en ryslig flicka i själva verket. Jag skulle bara göra dig olycklig."

"Den lyckligaste man i världen", rättade Freddie henne fromt.

"Jag har ett gräsligt lynne."

"Du är en ängel."

Eves förtvivlan och förbittring tillväxte. Hon hade alltid en otäck känsla av, att om han fortsatte att fria, så skulle hon en dag kunna gå och säga ja i misshugg, hon önskade att vetenskapen skulle upptäcka något sätt att stoppa honom en gång för alla. I sin desperation kom hon in på en linje som hon inte förut tillämpat.

"Det är så löjligt, Freddie", sade hon. "Det är faktiskt det. Frånsett att jag inte vill gifta mig med dig — hur kan du gifta dig med någon... jag menar någon, som inte har gott om pengar?"

"Skulle aldrig drömma om att gifta mig för pengar."

"Nej, naturligtvis..."

"Amor", sade Freddie ihärdigt, "tynar bort i en förgylld bur."

Eve hade inte väntat, att någonting som Freddie sade,

någonsin skulle kunna överraska henne; det var hennes erfarenhet, att han hade ett ordförråd på omkring fyrtiotre ord och ett antal idéer, som knappast nådde ett tvåsiffrigt tal. Denna poetiska utgjutelse gjorde henne fullständigt konfunderad.

”Va?”

Freddie upprepade sin anmärkning. Det var ett uttryck som, när det fälldes i det stora filmmästerverket ”Amor eller Mammon”, hade vunnit hans stora gillande, och som han beslutat komma ihåg.

”Å!” sade Eve och tystnade igen. Där hade hon, som miss Peavey skulle ha sagt, fått något att bita i. ”Vad jag menar”, fortsatte hon efter ett ögonblick, ”var att du inte kan tänka på att gifta dig med en flicka utan pengar, om du inte har lite pengar själv.”

”Vad tusan!” En aldrig förut hörd ton av jubel hade kommit i Freddie's röst. ”Vad tusan! Är det bara det som står emellan oss! För att . . .”

”Nej, det är det inte.”

”För att det är så, förstår du, att jag kommer att ha en hel del pengar när som helst nu. Det är mer eller mindre en hemlighet, förstår du — en djup hemlighet, förstår du — så du får inte viska om saken, men farbror Joe ska ge mig ett par tusen pund, det har han lovat. Tvåusen färska — absolut!”

”Farbror Joe?”

”Du vet. Gubben Keeble. Han ska ge mig ett par tusen pund, och sedan ska jag köpa in mig i en bookmaker-firma och bara skovla in pengar, förstår du — det är ju klart, menar jag. Man kan ju inte låta bli att förtjäna en förmögenhet. Se bara på alla dumskallar, som ständigt förlorar pengar vid kapplöpningarna. Det är bookmakers, som tar hem dem. En gammal Oxford-kamrat till mig är på kontoret hos en bookmaker, och de har lovat ta in mig, om . . .”

Freddie's upplysningar hade varit av den sensationella art, att Eve för en gång avvek från sin vanda metod att inte se på honom, när han friade. Och om hon hade önskat stoppa hans nationalekonomiska föreläsning, kun-

de hon inte ha funnit ett bättre sätt än att se på honom. När Freddie mötte hennes blick, tappade han omedelbart tråden och bara stod och jamsade. En fullträff ur Eves ögon berörde honom alltid så.

"Mr Keeble ska ge dig tvåtusen pund?"

En våg av förödmjukelse slog över Eve. Om det var något hon berömde sig av, så var det av att vara en trogen vän och en god kamrat. Och nu fann hon sig för första gången nödsakad att se den bittra sanningen i ögonen, att hon på det avskyvärdaste sätt hade försummat Phyllis Jacksons intressen ända sedan hon kom till Blandings. Hon hade bestämt lovat Phyllis att ta itu med hennes styvfar och med lågande ord få honom att inse sin skam och förnedring och sin plikt att punga ut med de tretusen pund, som Phyllis så nödvändigt behövde för den där farmen i Lincolnshire. Och vad hade hon gjort? Ingenting.

Eve var en bottenärlig flicka, till och med i en dylik uppgörelse med sig själv. En mindre samvetsöm person skulle ha kunnat säga sig, att hon inte hade haft något tillfälle till ett enskilt samtal med mr Keeble. Eve aktade inte att stilla sitt samvetes röst med sådana svepskäl. Om hon hade lagt an på det, så kunde hon ha haft ett dussin samtal med mr Keeble, och det visste hon. Nej. Hon hade tillåtit mr Psmiths enträgna uppmärksamhet att uppta hennes tid, och Phyllis och hennes sorger hade skjutits i bakgrunden. Hon erkände med ett djupt förakt för sig själv, att hon knappast ägnat Phyllis en tanke.

Och hela tiden hade Keeble varit i stånd att ösa ut pengar, tusentals pund, till oförtjänta individer som Freddie. Bara ett ord från henne om Phyllis skulle tydligen...

"Tvåtusen pund?" frågade hon svindlande. "Mr Keeble!"

"Absolut!" sade Freddie strålende. Den första chocken vid att blicka in i hennes ögon hade gått över, och han njöt nu i fulla drag av denna sysselsättning.

"Vad då för?"

Freddies tjusade öga vek undan för ett ögonblick.

Känslornas vilda svall, insåg han nu, hade så när kommit honom att begå en indiskretion.

"Å, jag vet inte", mumlade han. "Du förstår, jag bara får dem, förstår du."

"Du bara gick och bad honom om dem?"

"Ja . . . du vet . . . jo. Det var ungefär vad det gick ut på."

"Och han försökte inte säga nej?"

"Nej, han föreföll riktigt belåten."

"Belåten!" Eve höll på att kvävas. Hon kände sig som den som plötsligt upptäcker, att den där gropen i trädgården, som han aldrig fäst något avseende vid, är en guldgruva. Om det inte bara var lätt, utan för offret till och med angenämt att plocka av mr Keeble några tusen pund . . . Hon blev medveten om ett plötsligt bjudande behov av Freddie's frånvaro. Hon måste få tid att tänka på detta.

"Nå", sade Freddie, "för att komma tillbaka till saken . . . vill du?"

"Va?" sade Eve frånvarande.

"Gifta dig med mig, vet jag. Jag menar, förstår du, att jag dyrkar själva marken du går på, och all den där smörjan . . . jag menar . . . och allting. Och när du nu vet, att jag ska få de här tvåtusen punden . . . och så den där bookmakerfirman . . . och allting . . . så menar jag. . ."

"Freddie", sade Eve med spända nerver och med en röst som var nära att brista, "gå din väg!"

"Va?"

"Jag vill inte gifta mig med dig, och jag blir sjuk av att hålla på och säga det. Vill du vara vänlig och gå din väg och lämna mig ensam?" Hon avbröt sig. Hon måste säga sig, att hon lät det dåliga humör, som hon själv borde varit föremål för, i stället gå ut över den olycklige giljaren. "Förlåt mig, Freddie", sade hon veknande, "jag menade inte så illa! Jag vet, att du tycker mycket om mig, men jag kan verkligen, verkligen inte gifta mig med dig! Du vill väl inte gifta dig med en flicka, som inte är kär i dig?"

"Jo då", sade Freddie raskt, "om det är du så. Kär-

leken är en planta, som kan dödas av kyla, men som vårdad och hägnad i värmen av ett ärligt hjärta . . .”

”Men, Freddie!”

”... slår ut i blom”, fortsatte Freddie ohejdbart. ”Jag menar, att kärleken kan ju komma efter äktenskapet.”

”Du pratar smörja.”

”Ja, det var i alla fall vad som hände i ’Ett societets-bröllop’.”

”Freddie”, sade Eve, ”jag kan verkligen inte tala med dig mer. Vill du inte vara snäll och gå nu? Jag har en massa att tänka på.”

”Å, tänka?” sade Freddie imponerad. ”Då ska jag gå.”

”Tack ska du ha.”

”För all del, för all del. Ja, tjipp-tjipp!”

”Adjö! Vi ses snart.”

”Naturligtvis.”

”Utmärkt. Hej då!”

Icke alls missbelåten — ty han hade tyckt sig i senare delen skönja tecken till, att hjältinnans hjärta höll på att vekna — svängde Freddie runt på sina långa ben och vände hemåt.

III

Market Blandings sovande i eftermiddagssolen var en fridfull syn. För första gången sedan Eve skilts från Freddie, blev hon medveten om sin omgivning och om ett återvändande lugn, när hon vandrade in genom den gamla grå Storgatan, som utgjorde stadens pulsåder. Market Blandings ingav den trygga förvissningen, att här hade ingenting ändrat sig på några hundra år. Allehanda plågor kunde måhända övergå de skiftande slakten, som utgjorde befolkningen, men det bekymrade föga den mossbelupna kyrkan med dess stadiga, fyrkantiga torn, dessa butiker under deras röda tegeltak, dessa gamla värdshus, vilkas övervåningar så pittoreskt bugande hängde sig ut över trottoaren. Där Eve i tysta tankar gick sin väg fram emot värdshuset Emsworths Vapen möttes

hennes blick av gamla portvalv, som gav oväntade, pittoreska glimtar nedåt små gränder, inbäddade i grönska. Det var något medeltida och klosterlikt med Market Blandings' Storgata. Ingenting var modernt där utom biografteatern — och till och med den kallade sig "Elektrisk Teater" och var murgrönsklädd ända uppåt de gamla stengavlarna.

Vid närmare betänkande är detta påstående något för generellt. Det fanns ännu en modern byggnad på Storgatan, nämligen det affärspalats, som hyste Jno. Banks, barberare och vilket Eve just nu passerade.

Under vanliga omständigheter skulle till och med den Banks'ska byggnaden ha tett sig jämförelsevis tilldragande, men för Market Blandings var den en skam och vanära. Eve fann sig plötsligt ryckt ur sina drömmier som av en falsk ton i ett oratorium. Hon ämnade just skynda vidare, när dörren öppnades och en kort, satt person steg ut på gatan. Vid åsynen av denna korta, satta person stannade Eve plötsligt.

Det var i avsikt att få sina grånade lockar klippta till den förestående grevskapsbalen, som Joseph Keeble hade begivit sig till mr Banks' etablissemang, så snart han slutat lunchen. Där han nu trädde ut på Storgatan, undrade han, varför han tillåtit mr Banks att som en avrundning av sitt arbete dränka in honom i heliotropdoftande hårvatten. Luften tycktes mr Keeble vara tung av heliotrop, och han fann plötsligt, att heliotrop var en doft, som han alltid tyckt särskilt illa om.

I regel var Joseph Keeble järnhårt obeveklig gentemot hårkonstnärernas frestelser. Orsaken till att hans vaksamhet i dag slappnat var att den andra postturen, som kom till slottet vid lunchtid, hade medfört ett klagorop från hans styvdotter Phyllis — det andra han fått från henne efter det som hade förmått honom att utmana sin hustrus vrede i rökrummet. Omedelbart efter avslutandet av sin betydelsefulla affärsuppgörelse med Freddie hade han skrivit till Phyllis i den mest optimistiska ton, härtill inspirerad av Freddie's glada tillförsikt, och försäkrat henne, att han vilket ögonblick som helst skulle vara i tillfälle

att skicka henne de tretusen pund, som fordrades för att göra upp om köpet av hennes drömmars farm i Lincolnshire. Härpå hade hon svarat och tackat i de varmaste ordalag. Därefter hade dag efter dag förgått, och han hade fortfarande inte hållit sitt löfte. Phyllis började bli orolig, vilket hon på sex tätskrivna sidor antydde. Mr Keeble hade stönat invärtes, där han satt i barberarstolen och för sig själv gick igenom detta brev, medan Jno. Banks hade praktiskt taget fria händer med heliotropflaskan. Icke för första gången efter firmans tillkomst greps Joseph Keeble av tvivel om klokheten av att anförtro en så ömtålig uppgift som avlägsnandet av hans hustrus halsband åt en person av hans unge släkting Freddie erkänt måttliga begåvning. Här, sade han sig bekymrat, var ett företag som skulle ha krävt den förenade skickligheten hos ett syndikat av Englands mest berömda brottslingar för sitt genomförande, och han hade lagt det i händerna på en ung man, som i hela sitt liv en enda gång hade visat verklig ingivelse och initiativ — det var när han började bena håret i mitten vid en tidpunkt, då ännu samtliga medlemmar av Bachelors Club kammade det slätt bakåt. Ju mera mr Keeble tänkte på Freddie chanser, dess obetydligare föreföll de honom. När Jno. Banks hade frigjort honom ur det blommiga förklädet och han trädde ut att parfymera den vind, som strök genom Market Blandings' Storgata, hade hans uppskattning av hans unge kollegas förmåga sjunkit till en sådan nollpunkt, att han började undra, om denne ens skulle vara i stånd att stjäla en mjölkflaska. Så upptagen var han av dessa mörka tankar, att Eve två gånger måste upprepa hans namn, innan han kunde slita sig ur dem.

"Miss Halliday?" sade han generad. "Jag ber om ursäkt. Jag gick och tänkte."

Fastän Eve knappast bytt två ord med honom efter sin ankomst till slottet, hade hon från början tyckt om mr Keeble, och hon kände följaktligen ingenting av den förlägenhet, som eljest skulle kunnat handikappa henne i en diskussion av så ömtålig natur. Öppen och rättfram av naturen gick hon även nu rakt på sak.

"Kan ni ge mig en minut, mr Keeble?" sade hon. Hon kastade en blick på klockan på kyrktornet och fann att hon hade god tid. "Jag skulle vilja tala med er om Phyllis."

Mr Keeble lyfte förvånad sitt huvud, utsändande en våg av heliotropdoft. Det var som om samvetets röst plötsligen högt hade talat till honom.

"Phyllis!" viskade han hest, och brevet prasslade i hans bröstficka.

"Er styvdotter Phyllis."

"Känner ni henne?"

"Hon var min bästa vän i skolan. Jag var på te hos henne just innan jag reste hit ut."

"Högst egendomligt!" sade mr Keeble.

En kund i synbart behov av att bli rakad trängde sig emellan dem och gick in i butiken. De flyttade sig några steg.

"Ni kan naturligtvis säga, att jag inte har med saken att göra..."

"Men kära, lilla miss..."

"Jo, jag *har* med saken att göra, eftersom jag är god vän till henne", sade Eve bestämt. "Mr Keeble! Phyllis berättade, att hon hade skrivit till er om den där farmen. Varför hjälper ni henne inte?"

Eftermiddagen var varm, men inte nog varm att förklara de droppar, som stod på mr Keebles panna. Han drog fram en stor näsduk och torkade sig ivrigt. Det hade kommit ett jagat uttryck i hans blick. Den hand, som inte var upptagen med näsduken, hade sökt sig till hans ficka, där den var ivrigt upptagen med att skramla med några nycklar.

"Jag *vill* hjälpa henne. Jag skulle göra vad som helst för att kunna hjälpa henne."

"Varför gör ni inte det då?"

"Jag är i en egendomlig ställning."

"Ja, Phyllis sa något om det. Jag kan förstå, att det är besvärligt. Men, mr Keeble, om ni kan ge Freddie Threepwood tvåusen pund för att köpa in sig i en book-makerfirma, så kan ni alldeles bestämt..."

Mr Keeble avbröt henne med ett kvävt nödrop. Det var den rena skräcken, som nu stod att läsa i hans ögon, och ända in i sitt innersta genomträngdes han av en överväldigande bondånger över att någonsin ha givit sig in på brottets bana tillsammans med en pratkvärn som unge Freddie. Flickan här visste! Och om hon visste, hur många andra visste då också? Den där unga sinnesslöanstalten hade naturligtvis gått och babblat om denna fruktansvärda hemlighet för vem som ville höra på.

"Har han sagt det?" stammade han. "Har han sagt det?"

"Ja, alldeles nyss."

"Herregud!" mumlade mr Keeble, en bruten man.

Eve iakttog honom med förvåning. Hon kunde inte förstå hans nervositet. Näsduken sänktes nu efter en arbetsam session, och han såg bönfällande på henne.

"Ni har inte sagt det till någon?" kraxade han hest.

"Naturligtvis inte. Jag sa ju, att jag fått veta det alldeles nyss."

"Och ni talar inte om det för någon?"

"Vad skulle jag det för?"

Mr Keeble började åter, ehuru svagt, att andas. Det var ju, började han nu tänka, ett rent nonsens, som man pratade i tidningarna om den moderna unga flickan. Det var just denna hennes vidsynthet och tolerans, som folk var så löjligt chockerade av, som i själva verket utgjorde hennes charm. Hon kunde på många sätt uppföra sig som hennes farmor inte skulle ha gjort, men var det inte tryggt och skönt att se henne så oberörd och lugn inför en annans brott? Det riktigt värmdes ens hjärta.

"Ni är underbar", sade han.

"Hur menar ni?"

"Egentligen", hävdade mr Keeble, "är det ju inte stöld."

"Va?"

"Jag köper ju bara ett nytt halsband åt min hustru."

"Ni köper — *vad*?"

"Så att ingenting har i själva verket hänt. Constance är glad och nöjd, och Phyllis får sina pengar, och . . ."

Det var någonting i Eves förvånade blick, som plötsligt slog mr Keeble med en misstanke.

"Vet ni inte?" avbröt han sig.

"Vet? Vet vad?"

Mr Keeble insåg, att han hade gjort Freddie orätt. Den unga åsnan hade varit åsna nog att nämna om pengarna, men han hade åtminstone, tycktes det, avhållit sig från att blotta hela komplotten. Mr Keeble slöt sig i sitt skal som en ostra.

"Ingenting, ingenting", sade han hastigt. "Det var ingenting. Nej, jag måste gå. Jag måste nog gå."

Eve grep tag i hans flyende ärm. Hur oförståeliga hans ord hade varit, så var det en sak hon begripit, något om att Phyllis skulle få sina pengar. Här gällde det att gripa in.

"Mr Keeble", sade hon ivrigt. "Jag vet inte vad ni menar, men ni skulle just säga någonting, som lät som . . . Ni kan lita på mig, mr Keeble. Jag är Phyllis' bästa vän, och om ni har planerat någonting för att hjälpa henne, så måste ni berätta för mig. Ni måste. Jag kanske kan hjälpa till."

I början av hennes osammanhängande anförande hade mr Keeble med diskreta ryckningar försökt frigöra sin rockärm från hennes grepp. Nu slutade han att kämpa emot. De tvivel på Freddie's duglighet, som ansatt honom i barberare Banks' stol, dröjde ännu i hans själ. Hans åsikt, att Freddie endast var ett brutet rö, stod fast. Han såg på Eve. Han såg granskande på henne. In i hennes ivriga ögon sände han en blick, som sökte pejla hennes själ, och han såg där ärlighet, medkänsla och — ännu bättre! — intelligens. Han skulle ha kunnat stå och stirra in i Freddie's fiskögon i månader utan att upptäcka en tiondel av denna intelligens. Det var avgjort. Den flickan var en vän. En käck och duktig flicka. En flicka värd tusen gånger mer än Freddie — vilket visserligen, tänkte mr Keeble, inte ville säga så mycket. Han tvekade inte längre.

"Saken är den", sade mr Keeble.

Det meddelande att han samma kväll skulle komma att läsa valda stycken ur Ralston McToods "Eländets sånger" för det samlade sällskapet nere i stora salongen, vilket officiellt förmedlades till honom vid frukosten av lady Constance, hade kommit som en fullständig överraskning för Psmith — och för hans medgäster, i synnerhet för de yngre och av det själlösa könet, som en chock, som de hade svårt att repa sig ifrån. De hade visserligen tidigare, mera vagt, inhämtat, att han var något slags litterär person, men så normal och så intagande hade de för övrigt funnit honom, både i uppträdande och utseende, att det aldrig skulle ha fallit dem in, att han i bakfickan gömde någonting så mördande som "Eländets sånger". Bland dessa medlemmar av den yngre generationen rådde en enig uppfattning, att det här var väl ändå rätt tjockt, och att till och med Blandings' berömda gästfrihet knappt var värd att ha på sådana villkor. Endast de som förut besökt slottet sedan lady Constances period av mera intensiv konst dyrkan börjat, kunde sägas taga det hela med resignerat lugn. Dessa härdade kämpar resonerade så, att medan denna senaste hemsökelse säkert var ganska betydlig, så kunde han knappast vara värre än den där göken, som hade föreläst för dem om teosofi förra året, och nästan med nödvändighet måste vara bättre än han som under kapplöpningsveckan i våras i ett två timmars anförande hade sökt omvända dem till vegetarianismen.

Psmith själv tog det kommande eldprovet med jämnmod. Att tala inför en församling ingav inte honom någon nervös skräck. Han tyckte om att höra sin egen röst, och när kvällen kom, så mötte han den med glatt mod. Han lyssnade med tillfredsställelse till mumlet inifrån salongen, medan han tog en sista cigarrett ute på den stjärnbelysta terrassen, innan plikten kallade honom annorstädes. Och när han några meter därifrån såg Eve Halliday sitta på balustraden och blicka ut i det sammetsmjuka mörkret, blev hans känsla av välbefinnande alldeles akut.

Hela dagen hade han varit medveten om en allt livligare önskan att än en gång få en av dessa små pratstunder med Eve, vilka i så hög grad ökat behaget av hans vistelse på Blandings. Hennes fördomsfulla böjelse — som han beklagade — att utföra ett visst mått av arbete för att därmed göra skäl för sin lön hade hela förmiddagen hållit honom borta från det lilla rum bredvid biblioteket, där hon brukade sitta och katalogisera böcker. När han kom dit efter lunch, hade han funnit det tomt. När han nu nalkades henne, tänkte han med nöje på alla dessa förtjusande promenader, alla dessa angenäma stunder medan båten fått driva på sjön, alla dessa glättiga samtal, som ytterligare hade så kraftigt befast hans övertygelse, att av alla möjliga flickor var hon den enda möjliga. Det tycktes honom att hon, utom det att hon var vacker, även hade en speciell gåva att locka fram det som var vackrast och bäst hos honom själv. Det vill säga, hon lät honom tala längre och oftare än någon annan flicka, som han någonsin hade känt.

Det föreföll honom litet egendomligt, att hon inte visade någon tendens att hälsa på honom. Hon tycktes fullständigt omedveten om hans närvaro, och sommarnatten var dock inte så tät, att hon inte skulle kunnat urskilja honom — och hon måste i varje fall ha hört honom, eftersom han för blott ett ögonblick sedan med betydande kraft hade snavat över en stor blomkruka, en individ i en rad på sexton stycken, som Angus McAllister, otvivelaktigt i god avsikt, hade placerat i farvattnet samma eftermiddag.

"En sådan vacker kväll", sade han och satte sig obesvärat vid hennes sida på balustraden.

Hon vände huvudet för ett kort ögonblick och såg genast bort igen.

"Ja", sade hon.

Välkomsten var inte översvallande, men Psmith gav inte upp.

"Stjärnorna!" fortsatte han och visade upp emot dem med en vänlig, man skulle kunna säga beskyddande handrörelse. "Klara och blinkande och — om jag får säga

det — ganska prydligt arrangerade. När jag var pojke, lärde mig någon, jag vet inte vem, vilken som var Orion, likaledes Mars, Venus och Jupiter. Denna hjärtligt onyttiga kunskap har lyckligtvis för länge sedan sjunkit i glömskans djup; jag kan emellertid med stor bestämdhet förklara, att den där krokiga historien till höger är Karlavagnen."

"Jaså."

"Ja, absolut, jag försäkrar er." Psmith hade en känsla av, att astronomien inte nämnvärt fängslade hans auditorium, han tillgrep därför resor. "Jag hörde", sade han, "att ni var nere i Market Blandings i eftermiddags."

"Ja."

"En ytterst tilldragande ort."

"Ja."

Det inträdde en paus. Psmith polerade tankfullt sin monokel; det tycktes honom svepa en kylig fläkt genom sommarnatten.

"Vad som så mycket tilltalar mig på den engelska landsbygden", fortsatte han, "är att när vederbörande en gång hade byggt färdigt, så slutade de också. Någon gång under Henrik VIII eller så gav murarmästaren det sista huset en klatsch med mursleven och sa! 'Jaha, pojkar, så var Market Blandings klart.' Vartill utan tvivel hans medhjälpare gav sitt instämmande med många kraftfulla 'Guds död!' och 'Vid vår fru!', uttryck som de var ytterst begivna på, om vi får tro de historiska romanerna. Och sedan gick de sin väg och lämnade det, och sedan har ingen rört vid det. Jag för min del finner detta fullständigt i sin ordning; jag tycker, att hela stället verkar så rogivande, eller hur?"

"Ja."

I den mån mörkret medgav underkastade Psmith den unga damen en granskning genom sin monokel. Han hade inte förut funnit henne i denna stämning. Hittills hade hon alltid vunnit hans ynnest genom att ge honom huvudparten av dialogen; konversationen hade i regel blivit uppdelad i proportionen sjuttiofem—tjugufem. Och ehuru Psmith eljest i de flesta fall var fullständigt nöjd med att

ett samtal tog formen av en monolog från hans sida, fann han Eve mera trivsamt, när hon befann sig på något prat-sammare lynne.

"Ska ni komma in och höra mig recitera?" frågade han.

"Nej."

Det var alltid något som omväxling till "ja", men det var det mesta man kunde säga. Det fordrades alltid en avsevärd portion kylighet för att nedslå Psmiths kurage, men han kunde inte hjälpa, att han nu kände sitt glada mod ebba ut. Han gav emellertid inte upp.

"Ni visar ert vanliga oöverträffade sunda förstånd", sade han gillande. "Ett ruttnare sätt att tillbringa en drömmande sommarafon kan man knappast tänka sig." Han gav upp även recitationen som samtalsämne; den grep inte hans åhörarkrets, det var påtagligt. Den fascinerade inte. "Jag var också nere i Market Blandings i eftermiddags", sade han. "Kamrat Baxter meddelade mig, att ni hade gått dit, så jag följde efter. När jag inte kunde finna er, så slank jag in på ortens filmpalats. De visade just elfte episoden i en längre serie; den slutade med att hjältinnan, som blivit bortförd av indianerna, låg fastbunden på offeraltaret, medan översteprästen svängde sin kniv över henne; hjälten hade under tiden börjat klättra uppför en förrädisk brant på väg till hennes undsättning. Sluttablån utgjordes av en närbild av hans fingrar, som sakta förlorade taget om ett klippsprång. Tolfte episoden nästa vecka."

Eve blickade ut i natten utan att tala.

"Jag är rädd, att det inte kommer att sluta lyckligt", sade Psmith med en suck. "Jag tror, att han kommer att rädda henne."

"Ska jag säga er, varför jag gick till Market Blandings i eftermiddags?" sade hon.

"Ja, gör det!" sade Psmith hjärtligt. "Jag vill inte klandra er, men jag började faktiskt undra, när ni skulle börja att berätta om era äventyr för mig."

"Jag gick dit för att träffa Cynthia."

Psmith tappade monokeln, som sakta svängde i sin snodd; han lät sig inte lätt bringas ur fattningen, men vid

denna oväntade upplysning ovanpå hennes egendomliga uppträdande tidigare kände han sig definitivt skakad. Han förutsåg komplikationer och började återigen tänka hårda tankar om detta stycke femininum, som alltid stack upp huvudet, när man minst väntade det. Hur mycket enklare skulle inte livet ha varit, tänkte han bittert, om Ralston McTodd bara haft vett att låta bli att gifta sig.

"Å, Cynthia?" sade han.

"Ja, Cynthia", sade Eve. Den ovälkomna mrs McTodd hade ett förnamn, som var som gjort för att väsas fram mellan sammanbitna tänder, och Eve väste. Det blev tydligt för Psmith, att den kära flickan befann sig i ett tillstånd av knappast undertryckt ursinne och att han kunde bereda sig på storm. Han samlade sig för att möta den.

"När vi hade talat om henne på sjön den dagen jag kom", fortsatte Eve kort, "så skrev jag till Cynthia och bad henne komma hit genast och möta mig på Emsworths Vapen."

"På Storgatan", sade Psmith. "Jag vet. Bra öl."

"Va?"

"Jag sa, att de har bra öl . . ."

"Bry er inte om ölet, ni", sade Eve förbittrad.

"Nej, nej. Jag nämnde det bara i förbigående."

"Vid lunchen i dag fick jag ett brev från henne, där hon sa, att hon skulle vara där i eftermiddag, så jag skyndade mig dit ner. Jag ville . . ." Eve skrattade ett ihåligt, glädjelöst skratt, av en ihållighet och glädjelöshet, som inte ens välborne Freddie Threepwood skulle ha kunnat överträffa, och han var specialist. "Jag ville försöka att sammanföra er två. Jag tänkte, att om jag fick tala med henne, så skulle ni kunna bli försonade."

Fastän med en oroande känsla av att slutgiltigt vara ställd mot väggen samlade sig Psmith tillräckligt för att klappa hennes hand, som vilade på balustraden bredvid honom som en fin och vit blomma.

"Det var så likt er", mumlade han. "Det var en handling värdig ert goda hjärta, men jag fruktar, att klyftan mellan Cynthia och mig har nått en sådan vidd . . ." Eve

drog tillbaka handen. Hon svängde runt, och han stod mitt i gapet för elden från hennes brinnande ögon.

"Jag har talat med Cynthia", sade hon, "och hon berättade, att hennes man är i Paris."

"Hur i hela världen", sade Psmith, tappert kämpande med en allt starkare känsla att han inte riktigt kunde följa med i svängarna, "hur i hela världen har hon fått en sådan idé?"

"Ni vill verkligen veta det?"

"Det vill jag verkligen."

"Då ska jag säga er det. Hon fick den idén, därför att han skrev och bad henne komma dit. Hon hade just berättat det för mig, när jag fick syn på er genom värds-husfönstret; ni kom och gick Storgatan uppför. Jag visade Cynthia på er, och hon sa, att hon aldrig i sitt liv hade sett er."

"Kvinnor glömmor så fort", suckade Psmith.

"Den enda ursäkt, som jag kan finna för er", sade Eve i en skälvande viskning, nödvändiggjord av att någon just hade kommit ut genom slottets dörr, så att de inte längre hade terrassen för sig själva, "är att ni är galen. När jag tänker på allt ni sa till mig om stackars Cynthia på sjön den där eftermiddagen, när jag tänker på all den medkänsla, som jag förspillde på er . . ."

"Inte förspillde", föll Psmith in. "Absolut inte. Den kom mig att älska er — om möjligt — ännu mer."

Eve hade ämnat fortsätta sin tirad, tills hon uttömt sin indignation och kände sig lugn igen, men denna häpnadsväckande anmärkning trasslade så ohjälpligt till tråden i hennes anförande, att hon bara kunde stirra på honom med vidöppna ögon.

"Er kvinnliga intuition", fortsatte Psmith allvarligt, "har med säkerhet för länge sedan sagt er, att jag älskar er med en glöd, som jag med mitt knappa ordförråd inte kan hoppas någonsin komma att uttrycka. Det är, som ni just ämnar säga, sant, att vi har känt varandra endast en kort tid, så som vi är vana att mäta tiden. Men vad mera?"

Eve höjde ögonbrynen, hennes röst var kall och fientlig.

"Efter vad som har hänt", sade hon, "borde det kanske inte överraska mig att finna er i stånd till vad som helst, men — är det verkligen ett sådant ögonblick, som ni väljer för att . . . för att fria till mig?"

"För att använda ert favorituttryck: ja!"

"Och ni väntar, att jag ska ta er på allvar?"

"Absolut inte. Jag håller för ögonblicket bara på att skjuta in mig. Ni kan, om ni så vill, betrakta detta som en formell anmälan. Jag vill helt enkelt stå på listan som en aspirant till er hand. Jag önskar, att ni endast ska vara vänlig nog att ha mina ord i minne och ägna dem en tanke då och då. Som kamrat Coots — en ung vän, som ni ännu inte har träffat — skulle säga: något att tugga på."

"Nå . . ."

"Det är möjligt", fortsatte Psmith, "att ni kan få era mörka stunder — det händer oss alla, även de gladaste — när ni säger till er själv: Det finns ingen, som älskar mig. Vid sådana tillfällen skulle jag önska, att ni ville tillägga: Nej, jag har fel, det *finns* någon, som älskar mig. Till en början kanske denna tanke kan bringa endast ringa tröst. Men gradvis, allteftersom dagarna går och vi ständigt är tillsammans och min personlighet vecklar ut sig inför era ögon som en blomma under solens strålar . . ."

Eves ögon vidgades ännu mer. Hon hade trott sig ur stånd att känna större överraskning, men hon fann, att hon misstagit sig.

"Ni drömmer väl inte om att stanna kvar *nu*?" framstammade hon.

"Absolut! Varför inte?"

"Men . . . men vad är det, som hindrar mig att tala om, att ni inte är mr McTodd?"

"Er älskliga, förlåtande natur", sade Psmith. "Ert varma hjärta. Ert ängalika överseende."

"Å!"

"Med hänsyn till att jag kom hit som McTodd — och om ni träffat honom, skulle ni inse, att han inte är en man som en känslig och förfinad person skulle låta ta

sig för i onödan — med hänsyn till att jag åtog mig detta vikariejobb bara för att komma hit till slottet och få vara i er närhet, så tror jag knappast, att ni ska vara i stånd att låta kasta ut mig. Ni måste förstå, hur det gick till. När lord Emsworth började helt förtroligt prata med mig och trodde att jag var kamrat McTodd, så tog jag honom inte ur hans villfarelse bara därför att jag inte ville göra honom ledsen. Inte ens när han meddelade mig, att han väntade, att jag skulle resa ut till Blandings med honom med femtåget, föll det mig in, att jag skulle komma att göra det. Det var först när jag såg honom tala med er ute på gatan, och han berättade, att ni skulle komma att njuta hans gästfrihet här ute, som jag förstod att det inte fanns någon annan väg att gå. Betänk bara! Två gånger den dagen hade jag sett er försvinna ur mitt liv — vågar jag säga, att solskenet försvann med er? — och jag började frukta, att ni skulle kunna försvinna för alltid. Hur ogärna jag alltså begick ett sådant avgjort etikettsbrott som att intränga i detta lyckliga hem under falskt namn, så kunde jag inte se någon annan utväg. Och här är jag.”

”Ni *måste* vara galen.”

”Ja, som jag sa, dagarna kommer att gå, ni kommer att ha rika tillfällen att studera min personlighet, och det är möjligt att ni i sinom tid ska finna ett ärligt hjärtas kärlek värd att äga. Jag kan tillägga, att jag har älskat er alltsedan det ögonblick då jag såg er söka skydd för regnet under den där markisen på Dover Street, och jag erinrar mig, att jag fällde en anmärkning härom till kamrat Walderwick under ett samtal angående hans paraply strax efteråt. Jag begär inget svar nu . . .”

”Jag skulle hoppas det.”

”Jag säger bara: tänk på saken! Det är ingenting, som behöver vålla er själsmarter; det finns andra män, som älskar er — Freddie Threepwood älskar er — sätt bara upp mig på listan, det är allt jag ber om. Överväg mig då och då! Tänk som så, att jag kan vara en förvärvad smak; ni tyckte förmodligen inte om oliver första gången — ni tycker troligen om dem nu. Ge mig samma chans som

ni skulle ge en oliv! Betänk dessutom, hur lite ni i själva verket har att invända mot mig! Vad rör det sig egentligen om, ifall ni noga tänker efter? Helt enkelt, att jag inte är Ralston McTodd. Betänk hur jämförelsevis få människor, som i grund och botten *är* Ralston McTodd! Låt era tankar gå i denna riktning . . .”

Han avbröt sig, ty i detta ögonblick närmade sig den individ, som för en stund sedan hade kommit ut på terrassen, och ett blänk av stjärnljus mot glas visade, att det var den duglige Baxter.

”Salongen väntar, mr McTodd”, sade den duglige. Han uttalade som alltid namnet med en viss sardonisk betoning.

”Ja visst”, sade Psmith hjärtligt, ”ja visst. Jag glömmer ju alldeles. Jag ska genast gå till mitt arbete. Ni är alldeles säker på, att ni inte önskar en portion modern poesi, miss Halliday?”

”Alldeles säker.”

”Och ändå skockar sig i detta ögonblick, som vår gamle vän här meddelar oss, en falang av ungdom och skönhet till salongen, för att delta i denna intellektets fest. Nå ja. Det är dessa egendomliga motsättningar i den personliga smaken, som utgör vad vi kallar livet. Jag måste skriva en dikt om det en dag. Kom, kamrat Baxter, upp att verka! Jag får inte svika min publik.”

En stund efter att de hade lämnat henne — Baxter kylig och fåordig, Psmith full av glad kamratlighet, milt knådande Baxters arm och utpekande föremål av intresse vid vägen — satt Eve kvar på balustraden och funderade. Hon skrattade nu, men bakom skrattet låg en annan, en ny känsla, som förbluffade och förvirrade henne. Många män hade friat till henne under hennes unga tillvaro, men ingen hade någonsin efterlämnat denna egendomligt livande känsla. Psmith var inte lik någon annan hon träffat, och det var en egenskap, som Eve uppskattade.

Hon hade just nått den slutsatsen, att den flicka, som till slut tog risken, i varje fall inte skulle ha tråkigt i Psmiths sällskap, då överraskande händelser i hennes omedelbara närhet väckte henne ur hennes tankar.

Det inträffade just som hon stigit upp från sin plats på balustraden och var på väg över terrassen fram mot dörren. Hon hade stannat ett ögonblick under det stora, öppna fönstret till salongen för att höra efter vad som försiggick där inne. Svagt, som ljudet av en avlägsen grammofon, nådde Psmiths röst henne, och till och med på detta avstånd ljöd den så säker och så len, att hon inte kunde låta bli att småle.

Och så blev fönstret på en gång svart, och hon var medveten om, att alla de tända fönstren på den sidan av slottet på en gång slocknat. Lampan över ingångsdörren slutade att lysa. Över sorlet av röster i salongen hörde hon Psmiths klara röst.

"Mina damer och herrar, jag tror att ljuset har slocknat."

Natten klövs av ett enda genomträngande skrik. Någonting glimmade till som en fallande stjärna och föll framför hennes fötter. Eve böjde sig ner och höll i sin hand lady Constance Keebles diamanthalsband.

V

Att vara redo betyder allt här i livet. Efter samtalet med mr Joseph Keeble på Market Blandings' Storgata hade Eve i fantasien utarbetat den ena planen efter den andra, alla avsedda att nå till just detta mål, att få halsbandet i sina händer, och alla utförbara på grund av någon försmädlig hake. Och nu, när ödet på sitt impulsiva vis hade åvägabringat vad hon hade börjat känna som omöjligt, så försatt hon ingen tid i tvekan och förvirring. Underverket fann henne redo.

Ett ögonblick övervägde hon möjligheten av en spurt genom den mörka hallen uppför trapporna till sitt rum, men ljusen skulle kunna tändas igen, och hon kunde möta någon. Hon erinrade sig dunkelt från detektivromaner hon läst, att de närvarande vid sådana tillfällen kvarhölls och visiterades...

Plötsligt, som hon stod där, fann hon en utväg. Bredvid

henne låg just den blomkruka, som Psmith hade sparkat omkull, när han kom ut på terrassen, den kunde möjligen ha sina brister som skattkammare, men hon fann för ögonblicket inga. De flesta blomkrukor är varandra lika, men denna var särskilt lätt att känna igen, ty på vägen från växthuset till terrassen hade den råkat få en klick vit målarfärg på sig. Därför skulle hon kunna skilja den från kamraterna, när hon sent på natten smög sig ut för att samla upp bytet. Och säkert skulle ingen någonsin misstänka...

Hon stack ner handen djupt i den mjuka jorden och rätade flämtande upp sig. Det var inte idealiskt, men det fick duga.

Hon slätade igen jorden med fingrarna, satte tillbaka blomkrukan till de andra i raden och ilade som en flyende vålnad över terrassen och in i huset. Och trevade sig så med klappande hjärta till badrummet för att tvätta händerna.

Tjugotusenpundskrukan blickade stilla upp mot de blinkande stjärnorna.

VI

Det var kanske två och en halv minut därefter, som mr Coots i snabb språngmarsch rundade hörnet och bröt in över terrassen. För sent som vanligt.

II *Handlar om blomkrukor*

Den duglige Baxter stegade oroligt fram och åter, fram och åter över den mjuka mattan i stora salongen. Ögonen glimmade bakom glasögonen, hans välvda panna var fårad. Så när som på honom var rummet tomt. Vad själva

slagfältet angick, hade larmet dött bort; det pågick med så mycket större kraft i praktiskt taget alla delar av huset för övrigt. Men i salongen rådde tystnad, om än icke frid.

Baxter dröjde, fattade ett beslut, gick fram till väggen och ringde på klockan.

"Thomas", sade han, när betjänten om ett ögonblick trädde in.

"Ja, mr Baxter?"

"Skicka hit Susan!"

"Susan?"

"Ja", bet den duglige ifrån sig — han var alltid kort mot betjäningen. "Susan, Susan, Susan — den nya kammarjungfrun."

"Jag ska säga till."

Thomas drog sig tillbaka, till det yttre full av aktning, inom sig som vanligt förbittrad över sekreterarens överlägsna sätt att strö order omkring sig. Tjänstepersonalen på Blandings levde i ett ständigt tillstånd av jäsande missnöje under Baxters spira.

"Susan", sade Thomas, anländ till de lägre regionerna, "du ska gå upp i salongen. Hans majestät väntar på dig."

Den behagliga unga kvinna, som han vände sig till, lade ifrån sig knypplingen.

"Vem?" frågade hon.

"Hans majestät Baxter. När du har varit här lite till, så vet du snart, att det är han, som rör om stället. Hur han fick det, det vet jag inte. Hittade det", sade Thomas satiriskt, "bland julklapparna, kan jag tänka. Du ska gå dit upp i alla fall."

Thomas' kollega Stokes, en man med allvarligt utseende och kal panna, skakade betänksamt på huvudet.

"Någoting har hänt", menade han. "Ni ska inte säga mig, att det inte var ett skrik vi hörde, när ljuset hade slocknat. Eller", tillade han eftertänksamt, ty han var en man, som alltid betraktade en sak från båda sidor, "ett rop. Det var ett skrik eller ett rop. Jag sa det medsamman: 'Hör bara', sade jag. 'Det är någon, som skriker', sa jag, 'eller ropar. Nu har det hänt någoting.'"

"Ja, Baxter har då inte blivit mördad, så väl är det

inte", sade Thomas. "Han håller på där uppe och skriker eller ropar efter Susan. 'Skicka hit Susan!' " fortsatte Thomas och gav sin ständigt lika populära imitation: " 'Susan, Susan, Susan!' Så det är så gott, att du går dit upp, flicka lilla, och hör efter, vad det är han vill."

"Ja, jag går ju."

"Och Susan", sade Thomas, och hans röst fick en öm-mare klang, ty den nya kammarjungfrun hade redan under sin korta vistelse på Blandings hunnit göra ett djupt intryck på honom, "om det blir bråk på något sätt..."

"... eller vis", insköt Stokes.

"... eller vis", fortsatte Thomas fogligt, "om han är svår mot dig på något vis, så kom bara hit och gråt ut vid mitt bröst! Kom och luta ditt lilla huvud mot min axel och berätta vad det är."

Den nya kammarjungfrun knuckte på nacken utan att svara och startade. Med en icke omanlig suck återtog Thomas sitt avbrutna rävspel med kollegan Stokes.

Den duglige Baxter stod vid det öppna fönstret och blickade ut i natten, när Susan inträdde i salongen.

"Ni ville tala med mig, mr Baxter?"

Sekreteraren snurrade runt. Så stilla hade hon öppnat dörren och så mjukt hade hon rört sig inne i rummet, att det inte var förrän hon började tala, som han var medveten om hennes närvaro. Det var utmärkande för Susan, att hon alltid befann sig bland de närvarande någonstund innan dessa blivit medvetna om förhållandet.

"Å, god afton, miss Simmons! Ni kom så tyst."

"Gammal vana", sade kammarjungfrun.

"Ni riktigt skrämde mig."

"Det var ju tråkigt. Vad var det", frågade hon, kallt lämnande å sido mr Baxters känsliga nerver, "vad var det, som ni ville tala med mig om?"

"Stäng den där dörren!"

"Den är stängd. Jag stänger alltid dörrar."

"Var så god och sitt!"

"Nej tack, mr Baxter. Det kunde se konstigt ut, om det skulle komma någon."

"Naturligtvis. Ni tänker på allting."

"Jag gör det."

Baxter stod ett ögonblick tyst, med rynkad panna.

"Miss Simmons", sade han, "när jag fann det behövt att installera en privatdetektiv i huset, så bad jag Wragge skicka er. Vi hade arbetat tillsammans förut."

"16 december 1918 till 12 januari 1919, när ni var sekreterare hos den amerikanske millionären mr Horace Jevons", sade miss Simmons med en precision som om man tryckt på en knapp. Det var hennes hobby att minna data.

"Alldeles. Jag bad honom sända er, därför att jag av erfarenhet visste, att ni var pålitlig. Vid den tiden betraktade jag er närvaro här endast som en förebyggande åtgärd, nu är jag ledsen att säga . . ."

"Är det lady Constances halsband som är stulet?"

"Ja!"

"När ljustet slocknade för en stund sedan?"

"Alldeles."

"Ja, varför kunde ni inte säga det medsamma? Herregud, karl, ni behöver väl inte försöka skona mig."

Den duglige Baxter fann det visserligen ytterst oangenämt att bli kallad karl men beslöt överse med hennes lilla lapsus.

"Ljustet slocknade plötsligt", sade han. "Det blev några ögonblicks skratt och förvirring och så ett genomträngande skrik . . ."

"Jag hörde det."

"Och så ropade lady Constance, att hennes juveler hade blivit slitna ifrån henne."

"Vad hände då?"

"Ännu större förvirring, vilken varade, tills en av jungfrurna kom med ett ljus. Till slut fick vi ljustet tänd igen, men av halsbandet fanns inget spår."

"Än sedan? Väntade ni, att tjuven skulle ha det som klockkedja eller gå och bära det i mun?"

Baxter började finna hennes sätt mer och mer provande, men han bevarade sitt lugn.

"Dörrarna låstes naturligtvis, och alla närvarande visi-

terades. Förfärligt genant för övrigt. Med undantag av den där lymmeln, som ger sig ut för att vara McTodd, var alla de närvarande kända medlemmar av societeten."

"Kända medlemmar av societeten behöver inte ha någonting emot att få tag i ett tjugotusenpundshalsband. Men med den där figuren Mc Todd här borde ni väl inte ha långt att gå. Vad hade han att säga?"

"Han var bland de första som vände ut och in på fickorna."

"Nå, då måste han ha gömt halsbandet någonstans."

"Inte här i rummet. Det har jag sökt grundligt igenom."

"Hm."

Det var tyst en stund.

"Det är mystiskt", sade Baxter, "det är mystiskt."

"Inte ett spår", svarade Simmons näbbigt. "Det här var inget enmansjobb. Hur skulle det ha kunnat vara det? Jag skulle vilja kalla det ett tremansjobb. Det måste ha varit en till att släcka ljuset, en till att grabba halsbandet, och en till att — stod det där fönstret öppet hela tiden? Jag kunde tro det — och en till att plocka upp halsbandet, när den andre kastade ut det på terrassen."

"Terrassen!"

Ordet lämnade Baxters läppar med explosiv kraft. Miss Simmons betraktade honom nyfiket.

"Var det något ni tänkte på?"

"Miss Simmons", sade den duglige långsamt och med eftertryck. "Allesammans var samlade här inne och väntade att uppläsningen skulle börja, men den där falske McTodd fanns ingenstans. Jag upptäckte honom till slut ute på terrassen i intimt samtal med flickan Halliday."

"Hans kompanjon", sade miss Simmons och nickade. "Det var som vi trodde. Och nu kan jag tala om en liten sak. Nere i tjänarnas kvarter finns det en karl, som kallar sig betjänt, och jag kan slå vad om att han inte visste, vad en betjänt var, när han kom hit. Jag trodde han var en tjuv från första ögonblick jag såg honom. Jag har sinne för sådant. Och vet ni vems betjänt det är? McTodds!"

Baxter travade fram och tillbaka som en tiger i bur.

"Och jag hörde med egna öron", sade han uppjagad, "hur flickan Halliday nekade att komma med till salongen för att höra på uppläsningen. Hon var ute på terrassen hela tiden. Miss Simmons, vi måste göra något. Vi måste göra något."

"Ja, men vi ska inte bära oss åt som idioter", svarade detektiven kyligt.

"Vad menar ni?"

"Ja, vi kan inte springa i väg, som ni såg ut att vilja nyss, och ge oss till att peka ut bovarna utan vidare; vi måste ta det försiktigt."

"Men under tiden kan de smuggla undan halsbandet."

"De smugglar inte undan något halsband; inte medan jag är i närheten. Det räcker inte med misstankar. Vi har en rad nätta små indicier mot dem, men det tjänar ingenting till, om vi inte kan komma på dem med halsbandet. Det första vi har att göra är att ta reda på var de har det gömt. Det fordrar tålamod. Jag ska börja med att leta igenom flickan Hallidays rum, sedan ska jag gå igenom den där så kallade betjäntens rum, och finns det ingenting där, så vill det sägas, att de har stoppat undan halsbandet någonstans i det fria."

"Men den här McTodd. Den här lymmel, som ger sig ut för att vara McTodd — han kanske har det hela tiden."

"Nej. Jag ska söka igenom hans rum också, men där är det inte. Han är det, som ska ta hand om det till slut, därför att han har ett ställe ute i skogen, där han kan gömma det, men de har inte haft tid att smuggla det till honom än. Och om", sade miss Simmons med bistert skämtlynn, "de kan gömma det för mig, så kan de behålla det i födelsedagsgåva."

II

Hur underbar är inte, om vi rätt tänker på saken, naturens obönhörliga jämviktslag! I stället för att spilla vår

tid på att avundas en överlägsen person hans begåvning skulle vi göra väl i att betänka, att de gåvor, som uppväcker så häftig avund hos oss, alltid är åtföljda av motsvarande nackdelar. För att ta ett näraliggande exempel var det själva det faktum, att den duglige Baxter ägde en hjärna, skarp som en sågklinga, som så ofta berövade honom hans sömn. Just som han höll på att slumra in, pang! var hans hjärna i gång igen, och sömnen flydde som dimmorna för solen.

Detta var fallet även när hans liv rann lugnt och utan störningar. I kväll vägrade hans sinne att ens ta en sådan sak som sömn i övervägande. När klockan över stallet slog två, var han lika klarvaken som någonsin på solens middagshöjd.

Där han låg i mörkret i sin säng, gick han igenom situationen så långt hans data räckte. Strax innan han drog sig tillbaka hade miss Simmons avlagt rapport om rummen. Ehuru underkastade den noggrannaste granskning hade varken Psmiths budoar eller Coots' vindskupa eller Eves lilla näste på tredje våningen avkastat några som helst fynd. Detta, ansåg miss Simmons, bekräftade hennes ursprungliga åsikt, att halsbandet måste ligga gömt någonstans i det fria, eller i varje fall på något fullt synbart ställe — kanske på någon fönsterhylla eller någonstans i hallen...

Baxter låg och övervägde denna teori. Den föreföll faktiskt vara den enda hållbara, men den stötte honom genom att förläna åt hela saken en opassande likhet med något slags sällskapslek som "smussla sko" eller "gömma ringen". Som barn hade han ständigt strängt hållit sig fjärran från dylika dumma tidsfördriv, och det var nästan en förolämpning att nu tvinga honom att leka med. Fastän...

Han satte sig upp i sängen och tänkte. Han hörde ett buller.

Den hållning de flesta människor instinktivt intar gentemot ett nattligt buller kan definieras som försiktig non-intervention. Rupert Baxter var av hårdare virke. Ljudet

hade tyckts komma någonstans nerifrån — kanske just från hallen, där, om man fick tro miss Simmons, det stulna halsbandet i detta ögonblick kunde ligga undanstucket. Vad det än var, måste det tydligen utforskas. Han sträckte sig efter glasögonen, som städse låg redo på bordet bredvid honom, kravlade sig ur sängen, satte på sig ett par tofflor, öppnade dörren och smög sig ut i mörkret. Han höll andan och lyssnade spánt, men såvitt han kunde avgöra var allting stilla, från källaren till taket. Han lät sig emellertid inte nöja. Han fortsatte att lyssna. Hans rum var på andra våningen, det låg i en rad av rum längs ett galleri ut emot hallen, och han stod lutad mot balustraden där uppe som en tigande staty över vaksamheten.

Det buller, som verkat så elektrifierande på den duglige Baxter, hade varit ett alldeles särskilt bullersamt buller; endast på grund av avståndet och den omständigheten att hans dörr var stängd, hade det kommit att inte låta som en explosion. Det hade orsakats av att ett litet bord med ett brak föll omkull. På bordet hade stått en vas, en kruka med potpurri, en egendomligt arbetad låda av indiskt sandelträ och ett kabinettsfoto av lord Emsworths äldste son, lord Bosham. Bordet hade fallit, därför att Eve på väg genom hallen, på jakt efter sin dyrbara blomkruka, hade kolliderat med det medan hon letade sig fram till ytterdörren. Det finns ingen inomhussport — och Eve skulle, där hon blek som en vålnad stod bland ruinerna, ha varit den första att skriva under på detta — som ger sina utövare så föga tillfredsställelse som att i beckmörker vandra omkring i hallen i ett stort lanthus. Ehuru lätt navigerbara vid dager, blir dessa lokaliteter på natten till rena fällor för den oförsiktige.

Eve vågade inte andas. Så fruktansvärt hade bullret ljudit i hennes skuldmedvetna öron, att hon i varje ögonblick väntade att se dörrar öppnas runtomkring, utspyende vredgade män med pistoler i händerna. Men som ingenting hände, återvände hennes mod, och hon fortsatte sin färd. Hon fann dörren, lät händerna fara över dess

yta, lyfte av kedjan, vred om låset och var i nästa ögonblick ute på terrassen, springande så fort hon orkade mot blomkruksraden.

Uppe på sitt galleri hade under tiden den duglige Baxter stått spejande och lyssnande. Spejandet bragte intet resultat, eftersom allt var svart som tjära; lyssnandet visade sig mera inbringande. Från hallens djup steg ett svagt, egendomligt ljud, som ett prasslande i mörkret. Hade han nått galleriet ett ögonblick tidigare, skulle han ha hört kedjan rassla och låset knäppa. Allt som nu hördes, var detta prasslande.

Han kunde inte analysera ljudet, men att det överhuvudtaget fanns något ljud att höra vid denna timme ökade hans misstankar, att mörka ting, som det kunde löna sig att utforska, här var i görningen. Med ljudlösa steg smög han fram till trappan och steg ner.

I grunden skulle man vilja använda ett annat uttryck än stiga ner — något som tydligare angåve plötslighet och snabbhet. Det låg ingenting dröjande eller tvekande över Baxters nedstigning från andra till första våningen. Han gjorde det nu, som det brukar heta. Han satte foten fast och bestämt på en golfboll, som Freddie Threepwood med sedvanligt lättsinne hade strött omkring sig i korridoren, medan han tränade litet innan han gick och lade sig, och han tog trappan i majestätisk glidflykt. Det var inalles elva trappsteg, som skilde hans våning från våningen inunder, och de enda han rörde var det tredje och det tionde. Han satte sig nedanför trappan med en förlamande duns, och jaktivern lämnade honom för några ögonblick.

Att så många författare på skilda tider har ägnat så långa betraktelser åt ödets underliga vägar, får inte avhålla oss från att nu ge en kort framställning av detta senaste exempel på de sinnrika metoder, efter vilka det arbetar. Om inte Freddie's samtal med Eve på eftermiddagen hade upplivat honom så att han åter börjat visa något intresse för livet och omgivningarna och särskilt för de sportgrenar han brukade utöva, så skulle det inte funnits någon golfboll väntande på Baxter i trappan. Och om

Baxter fått ta trappan på mindre brådstörtat sätt, skulle han inte på denna punkt ha tändt ljuset.

Det hade inte varit hans ursprungliga avsikt att upplysa scenen, men efter sitt tigersprång från andra våningen till den första var han inte sinnad att ta flera risker. Sakta men säkert var Baxters valspråk. Så snart han därför skakat av sig en obestämd känsla av andlig och moralisk kollaps, i släkt med den, som kan erfaras av en person, som stiger på tänderna på en kratta och blir häftigt slagen i ansiktet av skaftet, steg han med oändlig försiktighet upp, trevade sig ner längs ledstången, fann väggkontakten och vred om. Och så inträffade det, att Eve på väg in med sin dyrbara blomkruka i armarna vid själva dörren hejdades av en plötslig ljusflod. Ett ögonblick till, och hon skulle ha varit över den ödesdigra tröskeln.

Ett ögonblick var hon alldeles förlamad, ljuset verkade på henne, som om någon oväntat och högt ropat i örat på henne. Hjärtat hoppade till, och hon stod där stelnad. Så flydde hon blint som en jagad hare, mitt in i ett skyddande buskage.

Baxter stod och blinkade mot ljuset. Så småningom anpassade sig hans ögon, och hans handlingskraft återvände i samma mån. Nu, när ingenting längre var fördolt, såg han, att det svaga prasslande ljudet hade orsakats av en gardin, som fladdrade i draget, och att det drag, som kom gardinen att fladdra, strömmade in genom den öppna ytterdörren.

Baxter spillde ingen tid på tomma spekulationer. Han handlade snabbt och beslutsamt. Han satte glasögonen till rätta på näsan, uppskörtade sina pyjamas och galopperade ut i natten.

Terrassen med sin välskötta gräsmatta sov under stjärnorna. En mera poetisk natur än Baxter skulle ur dess fysionomi ha utläst det uttryck av milt förebrående, som en trädgård alltid bär, då den blir störd vid en opassande timme av folk, som borde ligga i sin säng. Baxter var

blind för detta. Han tänkte, tänkte. Den stöt han nyss fått uppe i trappan hade verkat som en kraftfull stimulans på hans hjärnvindlingar och drivit upp hans tankeförmåga till feberhöjd. En tanke hade kommit till honom, mogen och schön som en utslagen ros. Miss Simmons hade icke utan skäl ansett, att det stulna halsbandet skulle kunna finnas gömt i hallen. Nej, tänkte den inspirerade Baxter. Vem det än var, som just nu hade varit i arbete i hallen, så hade vederbörande haft ärendet ut i trädgården. Det var inte för att fly, som han — eller hon — öppnat ytterdörren, ty den hade öppnats, innan Baxter kom ut på galleriet, eljest skulle han ha hört låset knäppa. Nej. Fiendens mål hade varit trädgården. Med andra ord terrassen. Och varför? Därför att någonstans på terrassen fanns det stulna halsbandet.

Den duglige Baxter stod där i stjärnljuset och rekonstruerade med utomordentlig tydlighet förloppet. Han såg smycket blixtra till, när det kastades ut genom fönstret, han såg, hur det togs upp — där tog det stopp. Hur han ansträngde sig, kunde han inte se, var det blivit av. Att det blivit gömt — och det inom några meters avstånd — därom var han övertygad.

Eve kikade ut från sitt buskage. Det var för mörkt att se på något längre håll, men ödet, hennes vän, var alltjämt med henne. När Baxter klädde av sig den kvällen, hade han för ett ögonblick tvekat mellan sina bruna och sina citrongula pyjamas, föga vetande huru mycket som berodde av hans val. Ödet hade låtit hans hand stanna vid de citrongula, med resultat att han nu lyste i det svaga ljuset som en vit riddarplym. Eve kunde fullständigt följa hans rörelser, och när han var tillräckligt långt från sin bas för att göra företaget utförbart, slank hon ut och löpte för hem och hård. Baxter lutade sig mot balustraden och tänkte, tänkte, tänkte.

Det var möjligen den kyliga vind, som lekte om hans bara vrister, som till slut svalkade sekreterarens glada mod och ingav honom den oroande tanken, att han

egentligen löpte en allvarlig risk genom att exponera sig här ute. En tjuvliga är ingenting att skämta med, när ett värdefullt halsband står på spel, och det föll den duglige Baxter in, att han i sina ljusa pyjamas måste erbjuda ett frestande mål för de skumma figurer, som kunde lura — kanske i buskarna där. Vid denna tanke svalnade den ljumma sommarnatten betydligt. Hastigt beslutade han att sätta sig i säkerhet. Djärvhet var nog bra, men man behövde därför inte vara oförvägen. Han gjorde de få meter, som återstod till dörren, i rekordfart.

Här fann han, att ljuset i hallen hade blivit släckt, och att dörren var stängd och låst.

III

De som djupast studerat livet är eniga om att vår lycka till en mycket stor del beror av förmågan att ta världen som den är. Ett exempel på denna inställning bragt till sin fullkomning ger oss en gammal arabisk författare, som berättar om en resande, som en afton föll i sömn på en grästorva, vilken dolde ett ollon, och när han vaknade fann, att värmen från hans kropp hade låtit ollonet gro och att han nu befann sig en trettio meter över marken i de övre grenarna av en väldig ek. Ur stånd att komma ner tog han läget med jämnmod. "Jag kan inte", anmärkte han, "anpassa omständigheterna efter min vilja: därför anpassar jag min vilja efter omständigheterna. Jag beslutar att stanna här." Vilket han gjorde.

Rupert Baxter, där han stod framför Blandings' slotts slutna portar, var fjärran från att följa denne beundransvärde filosofs föredöme. Att finna sig utestängd vid halvtretiden på morgonen i citrongula pyjamas kan aldrig vara en oblandat angenäm upplevelse, och Baxter var av naturen mindre än de flesta rustad att med jämnmod uthärda sådant. Han var en eldig och stolt själ, och han kokade av rebellisk indignation mot ödet, som försatt honom i detta olidliga läge. Han gick till och med så långt, att han gav dörren en retlig spark men fann att detta

gjorde ont i tårna och inte tjänade något nyttigt ändamål. Han ägnade sig därför åt att utforska, om det inte fanns något annat sätt att ta sig in i huset — utom att slå med portklappen och väcka alla människor, en metod som inte vann hans gillande. Han hade alltid haft för vana att så mycket som möjligt undvika lättsinniga unga män av det slag, som nu fyllde slottet, och han hade ingen som helst önskan att möta dem vid denna tid på morgonen i sin nuvarande kostym. Han lämnade huvudingången och företog en rundtur kring slottet. Hans glättighet sjönk härunder än ytterligare. Under medeltiden, under den stormiga period i Englands historia, när murar byggdes sex fot tjocka och ett fönster inte var så mycket ett fönster som en öppning för att bekvämt kunna hålla smält bly i huvudet på besökare, hade Blandings varit en ointaglig fästning. Men under hela dess tillvaro kan det sällan ha varit ointagligare än det nu föreföll den duglige Baxter.

En av nackdelarna med att vara en handlingskraftig person, otillgänglig för vekare känslor, är att i prövningens stund naturens skönhet icke är i stånd att bereda tröst åt det plågade hjärtat. Om Baxter varit av ett drömande och poetiskt temperament, skulle han nu ha kunnat vinna all möjlig balsam ur omgivningarnas skönhet. Luften var full av dofter, han skrämde upp skygga, okända varelser, där han gick fram; nere i dungen hade en näktergal börjat sjunga, och det var något överväldigande majestätiskt över slottet, där det reste sina uråldriga murar mot skyn. Men Baxter hade för ögonblicket förlorat sitt luktsinne; de skygga, okända varelserna skrämde honom, näktergalen lämnade honom kall, och den enda tanke, som väcktes hos honom vid åsynen av slottets monumentalitet var att det såg ut, som om man skulle behöva ett halvt ton dynamit för att ta sig in.

Baxter stannade. Han var nu återigen nära den punkt, där han börjat; han hade gjort två varv utan att finna någon lösning. Hans ursprungliga tanke hade varit att ställa sig under någons fönster och tilldraga sig den so-vandes uppmärksamhet genom en dämpad men fyllig

vissling. Men den första vissling han åstadkommit, hade låtit som en ångsirén i den tidiga morgonstundens tystnad, och därefter hade han inte fått fram annat än små obetydliga råttpip, som dött bort i vinden. Han ämnade nu dröja här ett ögonblick och vila sina läppar, innan han gjorde ett nytt försök. Han gick och satte sig på balustraden. Klockan över stallet slog tre.

För en rolös tänkare som Rupert Baxter är blotta handlingen att sätta sig ner som en signal till hjärnan att börja arbeta med till och med ökad fart. Kroppens avslappning tycks inbjuda till tankeverksamhet. När Baxter för ett ögonblick avbrutit sin kroppsliga aktivitet — och detta med en viss tillfredsställelse, ty tofflorna skavde — hängav han sig åt ett intensivt tänkande. Från den punkt där han nu satt, det var den reflexion han gjorde, kunde han förmodligen se det gömställe, där lady Constance Keebles halsband låg dolt, om han endast, när han såg det, kunde identifiera det som vad det var. Någonstans här ute — i de där buskarna eller i något oförmodat håll i det där trädet — måste juvelerna ha blivit placerade. Eller...

Det var som om en fjäder hade knäppt till i Baxters hjärna. Ena ögonblicket satt han där slapp, blott medveten om en blåsa på sin vänstra fot; i nästa ögonblick var han utan tanke på blåsan uppe igen, spurtande längs terrassen i ett moln av flygande tofflor. Han hade fått en ingivelse.

Dagen gryr tidigt under sommarmånaderna, och redan hade skyarna börjat visa en slags sjuklig blekhet. Det var alltjämt långtifrån ljust, men föremål, som hittills varit utplånade i dunklet, började kunna osäkert urskiljas. Inom Baxters synfält hade sålunda uppenbarat sig en rad av femton blomkrukor.

Där stod de sida vid sida, runda och inbjudande, var och en med en geranium i sitt sköte. Femton blomkrukor. De hade ursprungligen varit sexton, men därom visste Baxter intet. Allt vad han visste var, att han fått upp ett spår.

Jakten efter begravda skatter har genom alla åldrar

utövat en oemotståndlig förtrollning över mänskligheten. Ställd på en fläck, där en begravd skatt kan lura, står ingen man fast och ingen håller etiketten: spaden i jorden! det är allt. Ingen omsorg om hans arbetsgivares geranier kunde ha ropat Baxter tillbaka i detta ögonblick; att gripa den första blomkrukan och stjälp ut dess innehåll var för honom ett ögonblicks verk. Han for med fingrarna genom den lilla jordhögen . . .

Ingenting.

En andra geranium låg bruten på marken . . .

Ingenting.

En tredje . . .

Den duglige Baxter rätade tungt upp sig. Han var inte van att böja sig, och ryggen värkte. Men det fysiska obehaget drunknade i de själsmarter han led. Hans hopp var sviket. Som han stod där och torkade sig om pannan med en jordig hand, blickade femton geraniumlik upp emot honom i det växande morgonljuset — förebrående, tycktes det. Men Baxter kände ingen ånger. Han inneslöt alla geranier, alla tjuvar och större delen av människosläktet i ett allomfattande mörkt hat.

Allt vad Rupert Baxter nu ville i världen var att få komma i säng. Klockan över stallet hade just slagit fyra, och han kände en överväldigande trötthet. Hur han skulle bära sig åt, om han så måste gräva sig igenom dess murar med bara händerna, så måste han in i huset. Han släpade sig bort från det blodiga slagfältet och stod och blinkade mot raden av tysta fönster där uppe. Han visslade inte längre. Han böjde sig efter en liten sten och kastade den mot närmaste fönster.

Ingenting hände. Vem det var, som låg och sov där uppe, så fortsatte han att sova. Himlen hade ljusnat, fåglar kvittrade i murgrönan, andra fåglar hade börjat sjunga i buskarna, kort sagt, naturen vaknade — men inte sjusovaren där uppe.

Det föreföll Rupert Baxter, som om han stått här i en evighet och kastat småsten. Det var som en mara. Uni-

versums energi koncentrerade sig nu i hans ansträngning att väcka detta murmeldjur; för ett ögonblick förjagades hans trötthet av ett slags bärsärkaraseri. Och genom hans sinne flöt en bild, som ett minne från någon tidigare existens, av någon som en gång stod här och kastade en blomkruka in genom ett fönster på någon. Vem det var som kastat på vem, visste han för ögonblicket inte; men den punkt i vilken alla hans tankar sammanlöpste, var den, att han haft en sund idé. Detta var inte en stund för småsten; småsten var ynkligt och otillfredsställande. Med en röst tycktes fåglarna, vindarna, gräshopporna, hela naturen ropa till honom: Säg det med blomkrukor!

IV

Förmågan att sova sunt och djupt är, som redan förut påpekats i denna rättframman skildring från den engelska överklassens enkla hemliv, ett prerogativ för dem, som inte tänker fort. Lord Emsworth, som inte hade tänkt fort sedan den gång sommaren 1874, när han hade hört sin faders fotsteg närma sig den stallskulle, där han, en yngling på femton år, satt och rökte sin första cigarr, hade en utmärkt sömn. Han började tidigt och slutade sent. Han skröt blygsamt med att han på mer än tjugo år aldrig gått miste om sina fulla åtta timmar; i regel åstadkom han närmare tio.

Men i regel kastade man heller inte blomkrukor på honom genom fönstret klockan fyra på morgonen.

Till och med under detta ovanliga handikap kämpade han emellertid tappert för att inte bryta sin serie. Baxters första projektil föll ner på en schäslong och vållade ingen störning i hans regelbundna andhämtning. Den andra föll på mattan och kom honom att oroligt vända sig. Det var den tredje, vilken direkt kolliderade med hans krökta rygg, som definitivt väckte honom. Han satte sig upp i sängen och stirrade på pjäsen.

I första ögonblicket kände han egendomligt nog övervägande lättnad. Kollisionen hade väckt honom ur en

obehaglig dröm, i vilken han hade haft ett meningsutbyte med Angus McAllister om tidiga lökar, och McAllister hade, efter att ha lidit nederlag i diskussionen, givit honom en puff i revbenen med en trädgårdsspade. Ännu i drömmen hade lord Emsworth undrat, vad hans nästa åtgärd borde vara, och när han plötsligt fann sig uppvaknad och i sitt sovrum, var han till en början uteslutande tacksam för att nödvändigheten att fatta ett beslut i varje fall hade uppskjutits. Angus McAllister skulle möjligen vid något framtida tillfälle komma att puffa till honom med en spade, men han hade inte gjort det ännu.

Nu följde en period av obestämd undran. Han såg på blomkrukan. Den sade honom ingenting. Han hade inte lagt den där. Han tog aldrig med sig blomkrukor i sängen. En gång som barn hade han tagit med sig sin döda älsklingskanin men aldrig en blomkruka. Hela saken var fullständigt outgrundlig, och ur stånd att lösa mysteriet ämnade just lord Emsworth med nedärvd statsmannavisdom somna igen, när någonting stort och tungt kom susande genom det öppna fönstret och slog emot väggen med sådan kraft, att det gick i bitar — dock inte så små, att han inte kunde urskilja, att även detta föremål i sin krafts dagar varit en blomkruka. I detta ögonblick föll hans blick på mattan och så på schäslongen, varmed mysteriet för honom djupnade än mer. Välborne Frederick Threepwood, som inte var utrustad med nämnvärd sångröst men med stort självförtroende hade på sista tiden förbittrat sin faders liv genom att ständigt gnola på en ballad, som slutade med orden:

*"Det regnar inte regn i dag,
det regnar violer . . ."*

Det föreföll nu lord Emsworth, som om utvecklingen hade gått ett steg längre. Det regnade blomkrukor.

Lord Emsworths reguljära inställning till alla världsliga affärer skulle snarast kunna anges som välvillig brist på intresse. Men detta fenomen föreföll till den grad egendomligt, att han fick ett riktigt litet anfall av spän-

ning och nyfikenhet. Hans hjärna vägrade alltså att lösa problemet, varför någon skulle kasta blomkrukor in på hans rum så här dags på morgonen eller vid vilken tid på dagen som helst, men det föreföll honom vara en god idé att gå och se efter vem denne besynnerlige person var.

Han satte på sig glasögonen, hoppade ur sängen och larvade fram till fönstret. Och det var på vägen dit som ett minne började röra sig inom honom, som några minuter tidigare hos den duglige Baxter. Han erinrade sig den egendomliga episoden för några dagar sedan, när den där förtjusande flickan, vad var det hon hette, meddelade honom, att hans sekreterare hade kastat blomkrukor på den där poeten, McTodd. Han kom ihåg, att han hade varit förargad över att Baxter till den grad kunde ha glömt sin ställning. I detta ögonblick var han mera skrämmd än förargad. Alldeles som en hund får lov att bita en gång utan att dess själsliga hälsa behöver sättas i fråga, så kunde, om man betraktade saken med stor vidsynthet, en sekreterare ha lov att kasta en blomkruka; blev det en vana, så började man däremot se snett på vederbörande. Denna underliga hobby syntes få ett allt starkare grepp om Baxter, och lord Emsworth tyckte inte alls om symtomet. Han hade aldrig förut misstänkt sin sekreterare för att vara själsligt obalanserad, men han tänkte nu, där han försiktigt smög sig fram till fönstret, att det var just den sorten, sådana där rolösa, energiska typer, som brukade bli konstiga. Han borde, kände han, ha förutsett, att just någon dylik kalamitet skulle kunna inträffa. Dag ut och dag in hade Baxter hållit på och ansträngt sin hjärna, ända sedan han kom till slottet — och nu hade han gått och vrickat den. Lord Emsworth kikade försiktigt ut genom gardinspringan.

Hans värsta farhågor besannades. Det var Baxter, inget tvivel om det. En rufsig, vildögd Baxter, otroligt utstyrd i citrongula pyjamas.

Lord Emsworth tog några steg tillbaka. Han hade sett nog. På något egendomligt sätt hade dessa gula pyjamas liksom satt kronan på hans bestörtning, och han befann

sig nu i ett tillstånd, som närmade sig panik. Att Baxter skulle så oemotståndligt drivas av denna egendomliga mani, att han till och med underlät att klä sig anständigt, innan han begav sig ut på en av dessa underliga expeditioner, gjorde det hela så hopplöst och sorgligt. Vår tankspridde lord var ingen pultron, men han hade lämnat sin första ungdom, och han närde en bestämd övertygelse, att det var en uppgift för en yngre man att ta hand om tokiga sekreterare. Han stal sig ut ur rummet. Det var hans avsikt att lägga affären i händerna på ett ombud, och så inträffade det, att Psmith några minuter senare väcktes ur sin slummer av en mild puff för att, när han satte sig upp, möta sin värds bleka ansikte i det svaga morgonljuset.

"Min käre vän", sade lord Emsworth vagt.

Psmith sov i likhet med Baxter lätt. Det tog honom bara ett ögonblick att vara fullt vaken och beredd att göra les honneurs.

"God morgon!" sade han glatt. "Vill ni inte sitta ner?"

"Jag är förfärligt ledsen, att jag måste väcka er på det här sättet", sade lord Emsworth, "men faktum är, att min sekreterare, Baxter, har gått och blivit tokig."

"Så? Mycket?" frågade Psmith intresserat.

"Han är ute i trädgården i bara pyjamas och kastar blomkrukor genom mitt fönster."

"Blomkrukor?"

"Blomkrukor!"

"Å, blomkrukor", sade Psmith tankfullt, som om han hade väntat någonting annat. "Och vad ämnar ni göra? Det vill säga", fortsatte han, "om ni inte vill, att han ska fortsätta att kasta blomkrukor."

"Min käre vän . . ."

"Många tycker om det", förklarade Psmith. "Inte ni? Alldeles, alldeles. Jag förstår fullkomligt. Alla har vi våra sympatier och antipatier. Nå, vad skulle ni föreslå?"

"Jag hade hoppats, att ni skulle vilja gå ner . . . hm . . . möjligen efter att ha beväpnat er med en ordentlig käpp . . . och förmå honom att sluta och gå och lägga sig."

"En mycket sund plan, som jag inte kan annat än gilla", sade Psmith. "Om ni vill känna er som hemma här — jag ber om ursäkt för att jag spelar värd i ert eget hem — så ska jag se, vad jag kan göra. Jag har alltid funnit kamrat Baxter resonlig och villig att ta skäl, och jag hyser inget tvivel om, att vi utan svårighet ska kunna nå en överenskommelse."

Han steg upp, satte på sig tofflor och monokel och dröjde ett ögonblick framför spegeln för att borsta håret.

"Man måste", förklarade han, "tänka på att man är korrekt i Baxters närvaro."

Han gick till skåpet och valde bland ett antal hattar ut en elegant rundkullig. Efter att därpå ha tagit en enkel, vit ros ur skålen på spiselhyllan satte han denna i knapphålet på sina pyjamas och förklarade sig redo.

V

Det plötsliga utbrott av missriktad energi, som hade sporrat den duglige Baxter till att avlägga dessa prov på kraft och träffsäkerhet, hade inte varat länge. Tröttheten smög sig åter över honom, ännu medan han lutade sig ner för att ta upp den blomkruka, som med så stort brak träffade i väggen uppe hos lord Emsworth. Och som han stod där efter att ha avfyrat denna sista projektil, insåg han, att det var hans sista skott. Om inte heller detta bragte något resultat, så var han förlorad.

Och såvitt han kunde se, hade det inte åstadkommit någon som helst effekt. Inget huvud hade undrande stuckits ut ur fönstret. Intet ljud av en vaknande hade nått hans öra. Allt var lika stilla, som om han stått och kastat flädermärghusken. En trött suck undslapp Baxter. Ett ögonblick senare vilade han på marken med huvudet stött mot balustraden — en slagen man.

Hans ögon slöt sig. Sömnen, som så länge flytt honom, skulle inte längre vara honom förnekad. När Psmith anlände, elegant svängande en av Freddie Threepwoods golfklubbor, hade han just börjat snarka.

Psmith hade ett gott hjärta. Han älskade inte Rupert Baxter, men han fann inte detta vara någon orsak att låta honom ligga kvar ute i gräset, som nu var vått av morgondaggen, och kanske härmed ådraga sig gikt och ischias. Han puffade Baxter i magen med golfklubban, och sekreteraren satte sig sömnigt blinkande upp. Med hans återvändande medvetande kom en brinnande känsla av oförrätt.

"Ja, ni har just inte skyndat er", grymtade han. Han gned sina rödkantade ögon och började klarare kunna urskilja vem det var, som kommit till hans undsättning. Åsynen av just Psmith, välvilligt lutad över honom, var som en ytterligare förolämpning. "Jaså, det är ni", sade han argt.

"Jag själv", sade Psmith leende. "Vakna, älskade, vakna! Ty som Omar Khayyám säger, österns jägare har fångat sultanens torn i en snara av ljus. Sultanen själv", tillade han, "finner ni innanför fönstret där, grubblande över varför ni kastar blomkrukor på honom. Och om jag får göra en fråga: vad var ert motiv?"

Baxter var inte i stämning att ge förtroenden. Utan ett ord vidare steg han upp och ställde sina trötta steg mot dörren. Psmith slöt upp vid hans sida.

"Om jag vore som ni", sade Psmith, "och jag säger det i den bästa avsikt, så skulle jag göra en kraftansträngning för att hindra denna passion för att kasta blomkrukor från att få makt över mig. Jag vet vad ni vill säga. Att ni kan ta en kruka och ni kan låta bli. Att bara en enda kruka till inte kan göra någon skada. Men kan ni stoppa med en? Är det inte denna första, förrädiska kruka, som är så farlig? Var en man, kamrat Baxter!" Han lade vädjande sin hand på sekreterarens axel. "Nästa gång begäret kommer över er, så bekämpa det! Bekämpa det! Ska ni, tidsåldrars arvinge, bli slav under en vana? Nej! Ni vet, och jag vet, att ni är korad till ett bättre öde. Använd er viljestyrka, använd er viljestyrka!"

Vad Baxter kan ha ämnat svara på denna harang — och hans min tydde på att han hade en hel del att säga — får vi aldrig veta, ty han hejdades av en röst från ovan:

"Min käre Baxter!"

Efter att ha följt det vidare händelseförloppet från sin observationspunkt i Psmiths sovrum och efter att ha konstaterat, att sekreteraren inte längre tycktes vara våldsam, hade lord Emsworth beslutat ge sig till känna. Hans fruktan hade fördunstat. Nu ville han gå till botten med saken.

Baxter tittade likgiltigt upp mot fönstret.

"Jag kan förklara alltsammans, lord Emsworth."

"Va?" sade lorden och lutade sig längre ut.

"Jag kan förklara alltsammans", ropade Baxter.

"Det visar sig", sade Psmith lekfullt, "att det hela har en mycket enkel förklaring. Han höll på att träna för geraniumkastningen vid nästa olympiska spel."

Lord Emsworth satte glasögonen till rätta.

"Ni är smutsig i ansiktet", sade han och tittade ner på sin oborstade sekreterare. "Min käre Baxter, ni är smutsig i ansiktet."

"Jag har grävt", svarade Baxter trumpet.

"Va?"

"Grävt!"

"Tydligt terrierkomplex", förklarade Psmith. "Vad", frågade han vänligt, "var det ni grävde efter? Ni får ursäkta, om frågan verkar närgången, men det är naturligt, att vi har blivit något vetgiriga."

Baxter tvekade.

"Vad var det ni grävde efter?" frågade lord Emsworth.

"Ni ser", sade Psmith. "*Han* vill veta det."

Inte för första gången under den tid de haft med varandra att göra, flammade det upp i Baxters barm en vild irritation över hans arbetsgivares meningslösa, bulldoggsartade envishet. Den gamle idioten sprang alltid omkring och frågade om saker. Ursinne och brist på sömn kom tillsammans sekreteraren att glömma sin sedvanliga försiktighet. Han insåg vagt, att han gav Psmith, den lymmel, som enligt hans övertygelse var ledaren för den liga som härjade på slottet, värdefulla upplysningar. Men vad som helst var bättre än att stå här och skrika upp till lord Emsworth. Han ville få ett slut på det hela och få gå och lägga sig.

"Jag trodde, att lady Constances halsband var i en av blomkrukorna", skrek han.

"Va?"

Sekreteraren stod inte ut längre. Denna inkquisition ovanpå den sömnlösa natt han hade haft, blev för mycket för honom. Med ett lågt, jämrande läte tog han ett språng mot dörren; han måste ha fred för dessa röster.

Plötsligt berövad hans livande sällskap stod Psmith några ögonblick vid ingången och insöp med gillande sommarmorgonens friska dofter. Det var många år sedan han varit uppe och ute så tidigt, och han hade glömt, hur tjusande en tidig julimorgon kan vara. I olikhet mot Baxter, vars självupptagna själ allt detta inte sade någonting, njöt han djupt av den milda brisen, de sjungande fåglarna, österhimlens växande rodnad. Han vaknade till slut upp ur sina drömmerier för att finna, att lord Emsworth hade pallrat sig dit ner och nu frågande tog honom i armen.

"Vad var det han sa?" undrade den mystifierade ädlingen. Han kände sig, som om han blivit avbruten mitt i ett betydelsefullt telefonsamtal.

"Sa?" sade Psmith. "Å, jasnå, kamrat Baxter? Låt mig tänka efter nu. Vad var det han sa?"

"Någonting om att någonting var i en blomkruka", sufflerade lord Emsworth.

"Å ja, han sa, att han trodde, att lady Constances halsband var i en av blomkrukorna."

"Va?"

Det bör kanske nämnas, att lord Emsworth inte var fullt au niveau med den senaste utvecklingen. Hans vana att gå och lägga sig tidigt hade gjort, att han var omedveten om den sensationella tilldragelse som timat i salongen, och som han hade en god sömn, hade den följande uppståndelsen inte alls stört honom. Han stirrade förskräckt på Psmith. Baxter hade verkat så lugn, att han låtit sina första mistankar fara, men de återvände nu i full styrka.

"Baxter trodde, att min systers halsband var i blomkrukan?" flämtade han.

"Ja, det var vad han sa."

"Men varför skulle min syster lägga sitt halsband i en blomkruka?"

"Ja, det frågar man sig."

"Karlen är galen", sade lord Emsworth. Hans sista rest av tvivel hade nu skingrats. "Spritt, språngande galen. Jag har trott det förut, och nu vet jag det."

Lord Emsworth var ingen novis i fråga om symtomen på sinnesrubbing. Flera av hans bästa vänner tillbringade sina dagar i något av dessa ståtliga etablissemang, belägna i välvårdade parker, omgivna av höga murar, dit bördens och förmögenhetens aristokrater drar sig tillbaka, när det moderna livets påfrestningar blivit alltför starka. En av hans släktingar, som ansåg, att han var ett franskt bröd, hade gjort sitt första offentliga uttalande i saken inne i rökrummet just här på slottet. Vad lord Emsworth inte visste om tokenskap var inte värt att veta.

"Jag måste göra mig av med honom", sade han. Och vid dessa ord tyckte lord Emsworth, att den vackra morgonen plötsligt fick en helt ny skönhet. Hur mången gång hade han inte längtansfullt lekt med just denna tanke, att göra sig av med sin duglige men tyranniske sekreterare! Aldrig förut hade emellertid den unge mannens olidliga kompetens givit honom tillfälle att handla. Hittills hade dessutom fruktan för hans systers vrede avhållit honom från att kasta sig ut i dessa oroliga böljor. Men nu... Inte ens Connie, hur tjurskallig hon än var, kunde gärna klandra honom för att han avstod från en mans tjänster, den där trodde, att hon förvarade sina halsband i blomkrukor, och gick ut i trädgården i gryningen för att kasta in dem genom hans fönster.

Det kom plötsligt en ny glättighet och spänstighet över hans sätt. Han gnolade en lätt melodi.

"Måste göra mig av med honom", mumlade han, som om han avsmakat dessa välsignade ord. Han klappade Psmith hjärtligt på axeln. "Ja, min käre vän", sade han, "det är väl så gott, att vi går och lägger oss igen och ser om vi inte kan få sova en stund."

Psmith räckte till lite grand; han hade varit tämligen

djupt försänkt i tankar.

"Låt mig för ingen del", sade han höviskt, "hålla er från halmen, om ni vill dra er tillbaka, lord Emsworth. Mig har denna vackra morgon — ni vet hur poeter är — bragt ny inspiration. Jag tror jag ska promenera ut till min lilla vrå i skogen och författa ett poem om någon-ting."

Han följde sin värd uppför de tysta trapporna, och de skildes med ömsesidiga välgångsönskningar. Efter att hastigt ha klarat hjärnan med ett kallt bad började Psmith klä på sig.

Att klä sig var i regel en ceremoni, som han gärna dröjde vid, men i dag bröt han med sina lugna vanor. Han sprang i byxorna med sällsynt energi och dröjde endast för ett ögonblick vid halsduken. Han var övertygad om att framför honom låg ett verk, som det var mödan värt att hasta till.

Det finns i denna värld ingenting, som kan ge större anledning till nedslående reflexioner än vår benägenhet att utan orsak misstänka våra medmänniskor. Psmith hade i föregående kvälls händelser trott sig urskilja Edward Coots' hand. Edward Coots hade, ansåg han, företagit sig vad han själv skulle ha kallat några trick. I likhet med miss Simmons hade Psmith kommit till den slutsatsen, att halsbandet hade blivit kastat ut genom fönstret av någon i åhörarskaran vid hans uppläsning, och det var hans fasta tro, att det därefter hade blivit tillvarataget och undangömt av mr Coots. Han hade ända sedan dess sökt utfundera var denne företagsamma herre kunde ha gömt det, och Baxter hade givit en nyckel, men Psmith såg klarare än Baxter. Efter att ha obducerat femton blomkrukor och funnit ingenting, hade sekreteraren övergivit sin teori. Psmith gick längre och misstänkte existensen av en sextonde. Så snart han var klädd, ämnade han gå och leta upp denna sextonde kruka.

Han satte på sig skorna, och västen knäppte han medan han sprang utför trappan.

Visarna på stallklockan pekade på halv sex, när Eve Halliday än en gång på tå steg nedför trapporna. Hennes känslor nu var helt skilda från dem, som kommit henne att skygga vid varje ljud, när hon för tre timmar sedan gjorde denna samma färd. Då hade hon smugit i mörkret och därmed gjort sig till föremål för berättigad misstanke; om hon nu skulle möta någon, så var hon bara en ung dam, som inte kunnat sova längre och som stigit upp tidigt för att ta en liten tur i parken.

Detta motsvarade dessutom sanningen. Hon hade inte kunnat sova — så när som på en timme, när hon slumrat till i sin stol vid fönstret, och hon ämnade faktiskt ta en tur i parken. Det var hennes avsikt att hämta halsbandet, där hon hade lagt det, och att begrava det någonstans, där absolut ingen skulle kunna hitta det. Där kunde det ligga, tills hon fick tillfälle att tala med mr Keeble och försäkra sig om vad han ansåg, att nästa steg borde vara.

Två skäl hade förmått Eve, sedan hon i full panik flytt in i huset efter att ha lurat i buskarna medan Baxter patrullerade på terrassen, att lämna sin dyrbara blomkruka på fönsterbrädan bredvid stora ingångsdörren. Hon hade läst i detektivböcker att bästa stället att gömma en sak är det som är mest uppenbart; för det andra skulle hon, ju närmare dörren hon placerade blomkrukan, ha så mycket kortare väg att bära den, när tiden kom att ta vara på den igen. Under rådande upprörda förhållanden, med varje gäst i amatördetektivens roll, skulle åsynen av en flicka i trapporna med en blomkruka i armarna kunna väcka uppmärksamhet.

Eve kände sig upplivad. Hon var inte van att få sova bara en timme på en natt, men spänningen och tanken att hon spelat ett högt spel och vunnit, verkade så upplyftande på henne, att hon glömde sin trötthet. Så stimulerad kände hon sig, att hon, när hon befann sig på den sista trappavsatsen, gav upp all försiktighet och sprang nedför de återstående trappstegen. Hon kände sig, som

om det varit den sista biten in i mål. Och hon var segrarinnan.

Det var alldeles ljust i hallen nu, varje föremål var klart synligt. Där var den väldiga gonggongen; där var den långa skinnsoffan; där var bordet, som hon stött omkull i mörkret; där var fönsterbrädan bredvid ingångsdörren. Men blomkrukan var inte där.

I2 *Mera om blomkrukor*

I varje samfund, där ett sensationellt brott blivit förövat, måste med nödvändighet de olika individernas känslor gentemot detta brott vara väsentligt skilda, beroende på i vilken grad vars och ens personliga öde beröres av illdådet. Hur illa och hur livligt en medborgare än må känna sig berörd vid att se en annan slagen och rånad på en bakgata, så skiljer sig hans känslor utan tvivel från offrets. Och ehuru stölden av lady Constance Keebles diamanthalsband hade upprört Blandings slott från källaren till vinden, hade den icke berört alla de närvarande på alldeles samma sätt. Sällskapet var delat på två tankeriktningar — en som fann endast ämne till dystra betraktelser i tilldragelsen, och en annan, för vilken den endast var föremål för glatt intresse.

Till denna senare sektion hörde de fria unga själar, som stegrat sig inför tvånget att i salongen lyssna till Psmiths recitation ur "Eländets sånger". De darrade nu vid tanken på vad de kunde ha gått miste om, om lady Constances vaksamhet slappnat tillräckligt för att låta dem i all stillhet smyga undan till biljardrummet, som de ännu i elfte timmen hade hoppats. Såvitt det ankom på herrar Reggie, Bertie, Claude och Archie, som i detta ögonblick njöt lord Emsworths gästfrihet, så var det hela

första klass, obetalbart och absolut vad doktorn ordinerade. De tillbringade en betydande del av sitt liv som gäster på skilda lantställen och fann i regel rutinen en aning enförmig. En händelse som föregående kvälls satte litet spets på lantlivet. Och när de betänkte, att omedelbart på denna sprall skulle nu grevskapsbalen följa, så tycktes det dem, att Gud var i sin himmel och världen var god. De satte cigaretter i långa munstycken och samlade sig i grupper, kvittrande som starar.

Den dystra brigaden, de vilkas hjärtan var bedrövade, lyssnade till detta flyktiga pladder med blek avsmak. Dessa sistnämnda utgjorde till antalet en liten skara, men mycket utvald. Lady Constance skulle kunnat sägas vara deras skyddshelgon. Ännu på morgonen var hon alldeles nedbruten. Efter frukosten, som hon intog på sitt rum och som förljuvades av ett samtal med hennes make, mr Keeble, ljusnade hon emellertid märkbart. Mr Keeble, ansåg lady Constance, var helt enkelt storstilad. Hon hade alltid älskat honom högt, men aldrig så mycket, som när han, utan den minsta förebråelse för hennes envisa vägran att lägga in juvelerna i ett bankvalv, helt frikostigt förklarade, att han skulle köpa henne ett nytt halsband, precis lika bra och om möjligt ännu dyrare än det gamla. Vid detta var lady Constance nära att avfalla från den dystra riktningen. Hon kysste tacksamt mr Keeble och angrep nästan med aptit det kokta ägg som hon bara suttit och petat i, när han kom in.

Men några minuter senare fylldes luckorna i de dystras led genom inträdet av mr Keeble. Han hade givetvis och med tillfredsställelse antagit, att det var något av hans redskap, antingen Eve eller Freddie, som varit ansvarigt för halsbandets försvinnande. Han hade inte förlorat modet, när Freddie vid ett hemligt sammanträffande gapande avsvurit sig varje andel i affären. Han hade aldrig väntat mycket av Freddie. Men när han, efter att ha besökt lady Constance, mötte Eve och av henne erhöll en kort historisk översikt, som började med hennes oförtjänta förvärv av halsbandet och som slutade olyckligt som en modern roman med att blomkrukan var försvun-

nen, satte han sig också ner och sörjde djupare än någon annan.

Efter att i största korthet ha nämnt Freddie, vars molokna uppsyn var föremål för allmän uppmärksamhet och många kommentarer i de ungas krets, lord Emsworth, som vaknade klockan tolv, högst förtörnad över att ha förlorat flera timmar bland sina älskade blommor, den duglige Baxter, som väcktes ur sin sömn en kvart över tolv av betjanten Thomas, som knackade på hans dörr för att överlämna ett brev från hans chef med en uppsägning och en check, kommer vi slutligen till miss Peavey.

Tjugo minuter över elva denna morgon, när så mycket hade hänt så många människor, stod miss Peavey i idegransallén och betraktade stridslystet en av de tätvuxna idegranarna i alléns mitt. Hon tycktes tala för sig själv, ty ehuru ord utströmmade ur hennes mun med betydande hastighet, fanns det ingen inom synhåll, som de tycktes kunna vara riktade till. Endast en utomordentligt skarp iakttagare skulle ha kunnat urskilja en lätt men talande darrning i trädets täta grenverk.

"Din arma träskalle", yttrade författarinnan med den nervösa intensitet, som en häftig chock kan framkalla hos en känslig och storsinnad natur. "Finns det inte en sak, som du kan göra utan att gå och snava över dina egna fötter och blanda bort alltsammans? Allt vad jag begär av dig är att du ska kliva fram och plocka upp några juveler under ett fönster, och så kommer du och säger mig..."

"Men Liz!" sade trädet bönfällande.

"Jag tar på mig allt det svåraste; vad du behöver sköta är inte mer än en tre års unge skulle kunna göra i sömnen. Och nu..."

"Men, Liz! Jag säger dig ju, att jag inte kunde hitta snöret. Jag var där, ska du tro, men jag kunde faktiskt inte hitta det."

"Kunde inte hitta det!" Miss Peavey stampade otåligt med en elegant sko i den mjuka mossan. "Du är en sådan dumbom, att du inte skulle kunna hitta en bastrumma i en telefonkiosk. Du såg naturligtvis inte efter."

"Jo, jag såg efter. Det gjorde jag."

"Ja, snöret fanns där. Jag kastade ut det i samma ögonblick som ljuset slocknade."

"Någon måste ha kommit dit först och knyckt det."

"Vem kan ha kommit dit först? Allesammans var ju där uppe i salongen. — Är jag säker på det? Är jag..." Författarinnans röst dog bort. Hon stirrade nedåt idegransallén på ett par, som just visade sig där. Hon väste fram en skarp varning. "Psssst...! Håll käften, Ed, det kommer någon."

De två nykomlingar, som vållade detta avbrott i miss Peaveys anförande, var av motsatt kön — en lång, slank flicka med ljust hår och en ännu längre ung man, tadelöst klädd i vit flanelldkostym, som med tillgivenhet betraktade sin följeslagarinna genom en blänkande monokel. Miss Peavey betraktade dem granskande, som de närmade sig. Hon hade fått en plötslig idé, när hon fick syn på dem. Hon hade misstrott Psmith ända sedan mr Coots avslöjat honom som den bedragare han var, och den omständigheten, att de så ofta sågs tillsammans, föranledde henne att utsträcka sina misstankar även till Eve. Det kunde naturligtvis vara bara en tillfällig bekantskap, slutet här på slottet, men miss Peavey hade alltid känt, att Eve tålde att ge akt på. Och när hon nu såg dem tillsammans igen, föll det henne plötsligt in, att hon inte kunde erinra sig ha sett Eve i församlingen i går kväll. Det hade visserligen varit mycket folk där, men Eve lade man lätt märke till, och hon var säker på att hon skulle ha kommit ihåg henne, ifall hon varit där. Och om hon inte varit där, varför skulle hon inte ha varit ute på terrassen? Någon hade varit på terrassen i går kväll, så mycket var säkert. Trots sin kritiska hållning under det nyss avslutade samtalet med mr Coots hade hon egentligen aldrig trott, att ens en sådan dumbe som han inte skulle ha funnit halsbandet, om det hade legat under fönstret, när han kom.

"Å, god morgon, mr McTodd!" kuttrade hon. "Jag är så olycklig för hela den här historien. Är inte ni det, miss Halliday?"

"Jo, det är jag", sade Eve, och hon hade aldrig sagt något sannare.

Psmith var för sin del människovänligare och glättigare än vanligt. Han hade övervägt läget och fann, att det var ganska gott. Han var särskilt belåten med att han lyckats övertala Eve att komma med honom ut och se på hans lilla stuga i skogen. Hur optimistisk han var, hade han hyst en halv farhåga, att föregående kvälls samtal på terrassen skulle ha kunnat menligt inverka på deras förhållande. Han kände sig nu full av glädje och god vilja — till och med mot miss Peavey; han slösade ett strålande leende på författarinnan.

"Vi måste alltid", sade han, "försöka att se de ljusa sidorna. Det var utan tvivel hårt, att min uppläsning i går kväll skulle behöva stoppas till en kostnad av tjugotusen pund, men låt oss inte glömma, att jag utan detta avbrott i rättan tid säkert skulle ha fortsatt en timme till. Jag är sådan. Mina vänner har ofta sagt mig, att när jag en gång börjar, så fordras det minst en jordbävning för att jag ska sluta. Men allting har naturligtvis sina avigsidor, och gårdagens kalabalik frestade kanske på ert nervsystem i någon mån."

"Jag blev gräsligt rädd", sade miss Peavey. Hon vände sig till Eve med en lätt rysning. "Blev inte ni det också, miss Halliday?"

"Jag var inte där", sade Eve frånvarande.

"Miss Halliday", förklarade Psmith, "har under de senaste dagarna förvärvat en viss erfarenhet av mig som talare, och med sedvanlig klokhets beslutade hon sig för att inte ådraga sig mera av mig, än vad som var absolut nödvändigt. Jag var kanske en aning sårad för tillfället, men efter att ha tänkt över saken har jag kommit till den slutsatsen, att hennes hållning var fullständigt berättigad. Jag försöker alltid att förena underhållning med nytta, men det kan inte förnekas, att en sträng kritiker kan finna mitt småprat mattande. Det var i alla fall miss Hallidays åsikt, och den hedrar henne. Men här går jag på igen, medan jag kan se, att ni vill vara i fred. Vi lämnar er därför åt era tankar. Vi har utan tvivel stört er

i meditationer, som eljest skulle ha burit frukt i en sonett eller en ballad eller något annat poetiskt stycke. Kom, miss Halliday!"

"En ohygglig och fränstötande företeelse", sade han till Eve, när han ansåg dem ha hunnit utom hörhåll, "skapad för något ändamål, som jag inte är i stånd att pejla. Jag älskar att föreställa mig, att allting här i världen har blivit satt dit att tjäna något förnuftigt syfte, men varför högre makter har släppt miss Peavey lös på oss, kan jag inte begripa. Det är inte för mycket sagt, att jag får magknip, när jag tänker på henne."

Miss Peavey hade, omedveten om dessa hårda omdömen, sett dem försvinna i idegransallén, och hon vände sig nu ivrigt till samma träd, som hon förut underhållit ett så livligt samtal med.

"Ed!"

"Vad är det?" svarade mr Coots' dova stämma.

"Hörde du?"

"Nej."

"Å, himmel!" ropade hans överretade följeslagarinna. "Nu har han blivit döv också! Flickan där — du hörde inte vad hon sa? Hon sa, att hon inte var i salongen, när ljuset slocknade. Ed, hon var där nere på terrassen, det är vad hon var, och fiskade upp snöret! Och om det inte ligger någonstans i McTodds skjul där borta i skogen, så ska jag äta upp mina söndagsgaloscher."

Med Psmith älskvärt pladdrande vid sin sida fortsatte Eve sin väg genom skogen. Hon undrade, varför hon hade följt med. Hon kände, att hon borde ha ställt sig kall och otillgänglig mot den unge mannen efter vad som hade förekommit mellan dem i går. Men det var på något sätt så svårt att vara kall och otillgänglig mot Psmith. Han muntrade dock upp henne i hennes förtvivlan. När de nådde den lilla gläntan och den lilla låga, förfallna byggnaden med dess lustiga fönster och brokigt målade dörr, hade hennes alltid okuvliga humör stigit till den grad, att hon nästan fann sig i stånd att glömma sina sorger.

"Men det ser ju rysligt ut!" utropade hon. "Vad i alla dar ska ni med den till?"

"Bara som en liten tillflykt", sade Psmith och tog fram sin nyckel. "Ni vet, hur en känslig och förfinad person behöver någonstans att ta vägen. I vår jäktade tid är det oundgängligt för en tänkare att ha ett ställe, hur enkelt det än må vara, där han kan vara ensam."

"Men ni är ingen tänkare."

"Ni gör mig orätt. Under de senaste dagarna har jag tänkt alldeles ovanligt mycket. Men ansträngningen har börjat göra sig gällande. Den hetsande tillvaron på Blandings sliter på mig. Jag har mörka ringar under ögonen, och min nattsömn har börjat lida." Han öppnade dörren. "Ja, så här ser det ut. Ska ni titta in ett tag?"

Eve steg in. Hyddans enda rum stod i full överensstämmelse med det yttre; ett bord med en röd duk på, en stol, tre uppstoppade fåglar i en glaslåda och en liten stoppad soffa. En genomträngande mögeldoft mötte den inträdande — som om en ost nyligen avlidit där under pinsamma omständigheter. Eve ryste till.

"Jag förstår er tysta kritik", sade Psmith. "Ni säger till er själv, att Blandings' skogvaktare tydligen är spartanska män med föga sinne för heminredning. Men kan man klandra dem? Om jag måste tillbringa hela dagen och mesta delen av natten med att plåga tjuvskyttar och hålla ett öga på ortens kaniner, så föreställer jag mig, att praktiskt taget vad som helst med ett tak skulle tillfredsställa mig, när jag hade en stund ledig. Det var i hopp om att ni skulle kunna ge mig några små vinkar för att i någon mån öka hemtrevnaden här ute, som jag bad er komma och besöka mitt enkla hem. Det kan inte råda något tvivel om att det skulle vinna på att en kvinna ägnade det sina omsorger. Vill ni inte ta er en titt och hugna mig med några idéer? Tapeterna fruktar jag tillhör den fasta inredningen, men i alla andra avseenden har ni fria händer."

Eve såg sig omkring.

"Ja", sade hon tvivelsamt, "jag tror inte . . ."

Hon avbröt sig tvärt.

En ny granskning hade visat henne något, som hon vid sin första flyktiga överblick hade förbisett. Halvt dold av

en trasig gardin stod på fönsterhyllan en stor blomkruka med en geranium. Och denna blomkruka bar en fläck av vit målarfärg.

"Ni sa . . .?" frågade Psmith artigt.

Eve svarade inte; hon hörde honom knappast. Allting gick runt för henne. En fruktansvärd misstanke steg upp inom henne.

"Ni beundrar örten?" sade Psmith. "Jag fann den lig-gande uppe vid slottet i morse och passade på att nypa den. Jag tyckte den skulle liksom sätta in litet färg här."

Eve betraktade honom skarpt, medan hans blick for över blomstret i hans fönster, och hon sade sig, att miss-tanken hade varit orimlig. Så oskyldig kunde ingen skurk se ut.

"Var hittade ni den?"

"I ett av fönstren i hallen. Jag tyckte, att dess skön-het var bortkastad där. Jag måste säga, att jag är litet besviken på den. Jag hade någon sorts föreställning om att den skulle förvandla det enkla hemmet till ett bloms-terhav, men den gör just inte det."

"Det är en så vacker geranium."

"Jag kan inte", sade Psmith, "medge det. Jag tycker den ser ut som den hade astma eller någonting sådant."

"Den behöver bara vattnas."

"Och olyckligtvis finns det inget vatten i min lilla koja. Efter vad jag förstår brukade förre ägaren, när han residerade här, trampa i väg till slottet och hämta vad han behövde i en hink. Men om en sådan där tynande buske tror, att jag ska tillbringa min tid med att springa fram och tillbaka med förfriskningar, så har den bedragit sig. I morgon går den på sophögen."

Eve blundade. Känslan av att ha kommit hit i själva det avgörande ögonblicket fullständigt överväldigade henne. Hon kände sig som en spelare, som sätter allt på ett enda kast.

"Men det är väl synd", sade hon, och hennes röst dar-rade, hur hon än försökte behärska den. "Då är det väl bättre, att ni ger den åt mig. Det är just vad jag behöver för mitt rum."

"Med glädje", sade Psmith. "Den är inte min, men jag ber er ta den. Och låt mig tillägga, att det är en stor uppmuntran för mig, att ni tar emot en sådan liten present av mig. Det är nämligen väl känt, att man inte har något säkrare tecken till att den gudomliga känslan börjar spira", förklarade han, "än denna villighet att ta emot gåvor av tillbedjaren. Jag gör framsteg, jag gör framsteg."

"Det gör ni inte alls", sade Eve. Hennes ögon glimmade, och hennes hjärta sjöng i henne. Det hade skett en omvälvning inom henne, när hon fann sina misstankar ogrundade, och hon var nu medveten om en varm vänskap gentemot denne löjlige och omöjlige unge man.

"Jag ber om ursäkt", sade Psmith med fasthet. "Jag följer bara en välkänd auktoritet — tant Belle i 'I hemmets vrå'."

"Jag måste gå nu", sade Eve. Hon tog blomkrukan och slöt den varmt till sig. "Jag har arbete som väntar."

"Arbete, arbete, alltid arbete!" suckade Psmith. "Vår tids förbannelse. Nå — jag ska följa er tillbaka till er cell."

"Inte alls", sade Eve. "Jag menar, det är mycket vänligt av er, men jag vill vara ensam."

"Ensam?" Psmith betraktade henne med förvåning. "När ni har tillfälle att vara med *mig*? Ett egendomligt infall."

"Adjö!" sade Eve. "Tack för er gästfrihet och givmildhet. Jag ska försöka få tag i några kuddar och muslin och saker och snygga upp litet här nere."

"Den enda uppsnyggning, som kunde behövas", sade Psmith, i det han följde henne till dörren, "vore er närvaro. För att återgå till det ämne vi diskuterade i går kväll, så glömde jag nämna, när jag bad er gifta er med mig, att jag kan göra kortkonster."

"Verkligen?"

"Och dessutom kan jag härma en katta, som lockar på ungarna. Betyder inte detta något för er? Betänk bara! Det är sådant som man sätter värde på under de långa mörka vinterkvällarna."

"Jag kommer bara inte att vara där, när ni härmar katter under de långa mörka vinterkvällarna."

"Jag tror ni har fel. Som jag föreställer mig mitt lilla hem, så kan jag tydligt se er sitta där framför elden. Kammarjungfrun har hjälpt er byta till något löst och hemtrevligt. Flammorna från brasan återspeglas i era ögon. Ni känner er behagligt trött efter en eftermiddags shopping, men inte så trött, att ni inte orkar ta ett kort — vilket som helst — i den lek, som jag räcker fram..."

"Adjö!" sade Eve.

"Om det är nödvändigt så: adjö så länge! Jag ser er igen?"

"Jag förmodar det."

"Utmärkt. Jag räknar minuterna."

Eve avlägsnade sig hastigt med blomkrukan tätt tryckt till sig. Hon kände sig som en liten flicka, som ska till att öppna ett julklappspaket. Innan hon gått långt hejdades hon av ett rop och såg ånyo Psmith komma galopperande längs skogsstigen.

"Tillåter ni ett enda ögonblick?" sade Psmith.

"Naturligtvis."

"Jag glömde säga, att jag kan läsa upp 'Hiawatha'. Vill ni vara vänlig och komma ihåg det?"

"Säkert."

"Tack", sade Psmith. "Tack. Jag har en känsla, att just det kan komma att fälla utslaget."

Han lyfte chevalereskt hatten och galopperade tillbaka.

Hon kunde inte vänta längre. Psmith var utom synhåll och skogen var stilla och öde. Fåglar kvittrade i grenarna och gula solfläckar dansade på marken. Hon kastade en hastig blick omkring sig och kröp ner i skydd av ett träd. Fåglarna slutade sjunga. Solen sken inte längre. Skogen hade blivit mörk och hotfull. Med ett hjärta som bly satt Eve och stirrade oförstående på en liten jordhög vid sina fötter. Jord, som hon siktat om och om igen mellan fing-

rarna, i fruktlös iver att finna ett halsband, som inte fanns.

Den tomma blomkrukan låg och hånlog mot henne på marken.

13 *Psmith tar emot*

Blandings slott var i uppror från källaren till vinden. Överallt var det ljust, överallt hördes röster, överallt ringde klockor. I hela den väldiga byggnaden rådde ett myller och en verksamhet som i en kasern, när regementet ska gå i fält. Middagen var över och fronttrupperna vidtog sina sista förberedelser, innan de i många bilar begav sig till grevskapsbalen i Shiffley. I sista ögonblicket gripna av tvivel gentemot sina vita halsdukar knöt herrar Reggie med nervös iver nya knutar, herrar Bertie borstade sitt redan glänsande hår, herrar Claude slungade genom korridorerna skymfliga tillmälen mot herrar Archie och utstötte äreröriga insinuationer om individer som kunde gå och stjäla en näsduk för en kamrat. Betjänter ilade som svalor fram och tillbaka i korridorerna, kammarjungfrur fladdrade ut och in i rummen till nödställda skönheters hjälp. Larmer trängde till slottets avlägsnaste vrår. Det förargade den duglige Baxter, som höll på att gå igenom sina papper i biblioteket, innan han i morgon bittida skulle lämna Blandings för alltid. Det störde lord Emsworth, som med fasthet avvärt alla försök att förmå honom att delta i balglädjen och som dragit sig tillbaka till sitt rum med en bok om perenna växter. Det oroade hovmästaren Beach, som förfriskade sig efter sina ansträngningar vid middagsbordet med ett litet glas gott portvin i hushållerskans rum. Den enda, som inte fäste något avseende vid allt som försiggick, var Eve Halliday.

Eve var helt enkelt för ursinnig för att fästa avseende

vid någonting utom sina egna hatfyllda tankar. Där hon gick fram och åter på terrassen, dit hon flytt undan för att få vara ensam, var hennes tänder sammanbitna, och hennes blå ögon glödde krigiskt. Som miss Peavey skulle ha sagt i ett intimt ögonblick, hon var arg och galen. Eve var en käck flicka, och det finns ingenting, som en käck flicka så häftigt reagerar emot, som att bli lurad och utskrattad, vare sig det nu är av ödet eller av en medmänniska. Eve hade blivit underkastad denna ovärdiga behandling av båda parter. Men medan hon gentemot ödet bara närde en dov upprorsglöd, var hennes ovilja mot Psmith livlig till ytterlighet.

Hon rodnade av förödmjukelse, när hon erinrade sig den barnsliga lättrogenhet hon visat gentemot hans orimliga historia om hur han kommit till Blandings under falskt namn. Han hade lekt med henne hela tiden — skrattat åt henne — och det mest oförlåtliga av alla brott, han hade vågat låtsa sig vara förälskad i henne och — det brände i hennes ansikte — att — nästan — göra henne förälskad i sig. Vad han måste ha skrattat...

Nå, hon var inte slagen ännu. Hon satte upp hakan och gick med raskare steg. Han var slug, men hon skulle vara slugare. Spelet var inte slut ännu.

Men se där! En vit väst glimmade vid hennes sida, blänkande skor skrapade marken, ett ljust hår, borstat och pomaderat till det yttersta, lyste i stjärnljuset. Välborne Freddie Threepwood var mittibland henne.

"Nå, Freddie?" sade Eve resignerat.

"Jag tycker", sade Freddie med en stämman, i vilken medlidande med henne och med sig själv var ouppslösligen blandat, "det är jäkligt synd, att du inte ska komma med till skuttet."

"Det bryr jag mig inte om."

"Ja, men jag! Hela balen blir fördärvad utan dig. Ett jäkla fiasko. Och jag hade övat in några nya steg till grammofonen."

"Ja, där blir ju fullt av andra flickor för dig att ta dina steg med."

"Jag vill inte ha andra flickor! Jag vill ha dig."

"Ja, det är snällt av dig", sade Eve. Hennes första otillgänglighet hade givit med sig. Hon sade sig själv, som hon så ofta förr hade måst göra, att Freddie menade väl. "Men det kan inte hjälpas. Jag är ju bara anställd här och inte gäst. Jag är inte bjuden."

"Jag vet", sade Freddie, "och det är det jag tycker är så äckligt. Det är som den där filmen jag såg en gång, 'En modern askunge'. Men där kilade flickan i väg till balen, förstår du — förklädd, ser du — och det var jäkligt lyckat. Jag tycker livet skulle vara litet mer som det är på filmen."

"Nå, jag tycker det var tillräckligt likt i går kväll, när ... Å!"

Eve stannade. Hennes hjärta hoppade till. Freddie närvaro hade på något sätt i hennes medvetande blivit så olösligt förbunden med hopplösa äktenskapsanbud, att hon alldeles hade glömt bort, att det fanns en annan och mera äventyrlig sida av hans natur, den som mr Keeble avslöjat för henne vid deras sammanträffande i Market Blandings i går eftermiddag. Hon betraktade honom med nytt intresse.

"Någonting fatt?" sade Freddie.

Eve tog honom ivrigt i armen och drog honom längre bort från huset. Något behov härav fanns det visserligen inte, ty jordbävningen där inne fortgick med oförminskad kraft.

"Freddie", viskade hon, "jag mötte mr Keeble i går, sedan jag hade skilts från dig, och han berättade alltsammans om hur du och han hade planerat att stjäla lady Constances halsband."

"Herregud!" flämtade Freddie och gjorde ett luftsprång som en strandad fisk.

"Jag har en idé", sade Eve.

Det hade hon också, och den hade just i detta ögonblick kommit till henne. Fastän hon satte hakan i vädret och försäkrade sig själv, att spelet inte var slut och att hon inte var slagen ännu, hade ända tills nu en röst inom henne viskat, att det egentligen var bara skryt. Vad, hade denna röst frågat, ämnar du göra? Och hon hade inte

haft något att svara. Men nu, med Freddie som förbunden, kunde hon uträtta något.

"Berättade alltsammans?" mumlade Freddie blek och skakad. Han hade aldrig haft någon högre mening om farbror Joes begåvning, men han hade ändå trott honom om att kunna hålla tyst med en sådan sak. Han tänkte i själva verket identiskt detsamma om mr Keeble, som mr Keeble i första ögonblicket under sitt samtal med Eve tänkt om honom. Dessa tankar ingav honom samma obehag som den äldre av konspiratörerna i samma läge känt. Hade man bara börjat att tala om saken, reflekterade den upprörde Freddie, så visste man aldrig, var det skulle sluta. För sitt inre öga såg han en bild av faster Constance, sedan hon fått veta allt om komplotten — hur hon kom och bad att få sitt halsband tillbaka. "Berättade alltsammans?" gnällde han och torkade sig liksom mr Keeble i pannan.

"Det är ingenting att vara ängslig för", sade Eve otåligt. "Ingenting alls. Han bad mig också att stjäla halsbandet."

"Dig?" gapade Freddie.

"Ja."

"Kors!" utropade Freddie som om han fått en elektrisk stöt. "Då var det du, som fick tag i saken i går kväll?"

"Ja, det var det. Men . . ."

För ett ögonblick brottades Freddie med något, som nästan var lågsinnad avund. Men hans bättre känslor övervägde. Han dallrade av manligt ädelmod. Han gav Eves hand en öm liten klapp.

"Lilla flicka", mumlade han, "det finns ingen som jag hellre unnar de tusen punden än dig! Jag menar, om jag inte kunde få dem själv. Lilla flicka . . ."

"Å, var tyst!" sade Eve. "Jag gjorde det inte för några tusen pund. Jag ville inte, att mr Keeble skulle ge mig några pengar . . ."

"Du ville inte ha några pengar?" upprepade Freddie bestört.

"Jag ville bara hjälpa Phyllis, förstår du. Jag är god vän till henne."

"Kamrater, kamrater tills helvetet fryser!" utropade Freddie med djup rörelse.

"Vad är det du talar om?"

"Förlåt, förlåt! Det var i en film, som hette 'Prärieflickan', förstår du. Råkade bara falla mig in. Det var i andra akten, där de två stridskamraterna..."

"Ja, ja, det är bra."

"Jag ville bara nämna det."

"Säg mig..."

"Jag tyckte det passade så bra."

"Men *sluta* nu, Freddie!"

"Ja visst, ja visst."

"Säg mig", återtog Eve, "ska mr McTodd med på balen?"

"Va? Jo, det förmodar jag."

"Hör då på. Du vet den där lilla stugan, som din far låter honom ha?"

"Stuga?"

"Ja. I skogsdungen bortom idegransallén."

"Stuga? Jag har aldrig hört talas om någon stuga."

"Ja, det finns en", sade Eve. "Och så snart alla har gett sig i väg till balen, så ska du och jag gå och bryta oss in där."

"Va?"

"Bryta oss in."

"Bryta oss in?"

"Ja, bryta oss in."

Freddie stod och svalde.

"Hör du", sade han klagande, "jag tror inte jag kan följa med riktigt. Jag tycker inte det är någon mening med det här."

Eve behärskade sig. Hon hade kanske, när hon tänkte efter, gått fram litet för hastigt. Hennes önskan att slå Freddie hårt i huvudet gav med sig, och hon började tala sakta och tydligt och såvitt möjligt i ord bestående av en eller högst två stavelser.

"Hör på nu, och säg inte ett ord, förrän jag har slutat, så ska jag försöka tala om, hur det är. Den här, som kallar sig McTodd, är inte alls mr McTodd. Det är en

tjuv, som har nästlat sig in här genom att säga, att han är McTodd. Han stal halsbandet från mig i går kväll och gömde det i sin stuga."

"Men du vet. . ."

"Avbryt inte! Jag vet, att det är där, så när han har gått till balen och kusten är klar, gå du och jag dit och söker, tills vi finner det."

"Men du förstår. . ."

Eve övervann än en gång sin otålighet.

"Nå?"

"Tror du verkligen, att han har halsbandet?"

"Jag vet, att han har det."

"Ja, då är det bara det bästa, som kunde ha hänt, för jag tog hit honom för att han skulle stjäla halsbandet åt farbror Joe."

"Va?"

"Absolut. Du förstår, jag började känna mig osäker på att jag skulle klara kontraktet, så därför fångade jag in den här jycken för att ha honom som liga."

"Du tog hit honom? Du menar, att du skickade efter honom och ordnade så att han skulle komma hit som mr McTodd?"

"Ja, inte precis det. Han skulle ha kommit hit som McTodd i alla fall, såvitt jag förstod. Men jag hade talat med honom om saken förut, förstår du, och bett honom knipa halsbandet."

"Då känner du honom väl? Är han gammal god vän till dig?"

"Jag vill inte säga det precis. Men han sa, att han var god vän till Phyllis och hennes man."

"Sa han det?"

"Absolut!"

"När?"

"På tåget."

"Jag menar, var det innan du hade bett honom stjäla halsbandet, eller var det efteråt?"

"Hur så? Låt mig tänka! Det var efter."

"Du är säker på det?"

"Ja."

"Säg nu precis, vad det var som hände!" sade Eve.
"Jag förstår inte alls för närvarande."

Freddie samlade sina tankar.

"Ja, låt mig se! Jo, till att börja med, så lovade jag farbror Joe, att jag skulle knipa halsbandet och sticka till honom det, och han sa, att om jag gjorde det, så skulle han ge mig ettusen pund. Han ökade till och med på till tvåtusen. Våldigt hyggligt, tycker jag. Är det klart?"

"Ja, så långt är det klart."

"Sen tyckte jag, att det började dra kallt. Jag började undra, förstår du, om jag inte hade bitit av mer än jag kunde tugga, förstår du."

"Ja."

"Och så fick jag se den där annonsen i tidningen."

"Annonsen? Vad för annons?"

"Det var en annons i tidningen, att om man ville ha någonting gjort, så var det bara att vända sig till den här figuren. Så jag skrev ett brev och reste in och träffade honom i hallen på Piccadilly Palace. Det var bara det, att jag hade lovat gubben, att jag skulle ta tolvochfemtigtåget hem, så att jag måste springa min väg mitt i. Han måste ha tyckt, att jag var konstig. Det har jag tänkt sedan. Jag menar, jag hann inte säga mer än: 'Vill ni stjäla min fasters halsband?' och så måste jag rusa i väg för att hinna med tåget. Jag trodde aldrig, att jag skulle se honom igen, men när jag kom på femtåget — tolvochfemtigtåget kom jag för sent till förstås — då var han där i full kroppsstorlek, och så droppade gubben in från en annan kupé och presenterade honom för mig som mr McTodd. Farsgubben lubbade sin väg igen, och den här typen sa, att han var inte alls McTodd utan bara låtsade."

"Tyckte du inte det var underligt?"

"Jo, jag tyckte det var litet konstigt."

"Frågade du honom inte, varför han bar sig så märkvärdigt åt?"

"Jo då. Men det ville han inte säga. Och så frågade han mig, varför jag ville, att han skulle stjäla faster Constances halsband, och så föll det mig in, plötsligt, att det

hela gick ju fint ihop — jag menar att han var på väg till slottet så här. På ort och ställe. Så jag berättade för honom alltsammans om Phyllis, och det var då, som han sa, att han hade varit god vän med henne och hennes make i årtal. Och så gjorde vi upp, att han skulle knipa halsbandet och leverera det. Jag måste säga, att jag tyckte ganska bra om honom. Han sa, att han inte alls ville ha några pengar för att han norpade juvelerna.”

Eve skrattade bittert.

”Vad skulle han det för, när han ämnade skaffa sig diamanter för tjugotusen pund och behålla dem? Å, Freddie! Jag tycker, att till och med du skulle ha genomskådat honom. Där går du till en fullständig främling och säger till honom, att här finns ett dyrbart halsband, som bara väntar på att bli stulet. Så träffar du honom på väg för att stjäla det, och du litar blint på honom, bara därför att han säger att han känner Phyllis — som han aldrig hört talas om i sitt liv, förrän du började resonera om henne. Jag måste säga, Freddie!”

Freddie strök sig om sin välrakade haka.

”Ja, som du lägger fram det”, sade han, ”så måste jag säga, att det låter litet fånigt. Men han var så jäkligt kamratlig och trevlig. Underhållande och allting. Jag tyckte om honom.”

”Det är ju nonsens!”

”Ja, men du tyckte också om honom. Jag menar, du har också gått och pratat med honom en hel del.”

”Jag hatar honom”, sade Eve bister. ”Jag önskar, att jag aldrig hade sett honom. Och om jag låter honom komma undan med halsbandet och lura den stackars lilla Phyllis på hennes pengar, så ska jag . . .”

Hon höjde en rund liten haka mot stjärnorna. Freddie betraktade henne med beundran.

”Vet du vad”, sade han, ”du är en stilig flicka!”

”Han ska *inte* komma undan, om jag så ska riva ner hela kåken.”

”När du kastar med huvudet så där, så påminner du om, vad är det hon heter, filmstjärnan du vet, som var med i ’Gift med en satyr’. Fastän”, tillade Freddie hastigt,

"hon är inte hälften så vacker. Jag hade nog väntat mig en hel del av den här balen, men nu när det här har hänt, så bryr jag mig inte ett dugg om den. Jag menar, det för oss ju mera tillsammans på något sätt, om du förstår vad jag menar. Skämt åsido — tror du inte, att du någon gång skulle kunna känna . . ."

"Vi måste ha en lykta förstås", sade Eve.

"Va?"

"En lykta — så att vi kan se någonting inne i stugan. Kan du skaffa en?"

Freddie insåg, ehuru motvilligt, att det ännu inte var tid att tala om känslor.

"Lykta? Ja, det är klart. Jo då."

"Det är lika gott du skaffar två", sade Eve. "Och möt mig här ungefär en halvtimme efter att de har rest till balen!"

II

Det lilla rummet i Psmiths lilla koja i skogen hade aldrig nått någon högre dekorativ standard ens under sina glansdagar, men när Eve nu tog en rast från sitt arbete och betraktade det i ljuset av sin lykta någon timme efter samtalet med Freddie på terrassen, så erbjöd det en bild av förödelse, som skulle ha skrämt den enkle skogsvaktare, som en gång här haft sin varelse. Till och med Freddie, eljest icke utmärkt för skarp iakttagelseförmåga, föreföll överväldigad av den ödeläggelse han varit med om att anställa.

"Du milde!" sade han. "Här har vi allt ställt till lite grand omkring oss?"

Eve hade kommit hit för att söka, och hon sökte grundligt. Den slitna mattan låg i en oredig hög mot väggen. Bordet var kullslaget, golvbräder var uppbrutna, tegelstenar utbrutna ur spiseln. Den stoppade soffan var i trasor, och dess enda lilla kudde låg hopsjunken i ett hörn, medan stoppningen var spridd i norr och söder. Det var sot överallt — på väggarna, på golvet, på spiseln

och på Freddie. Ett par döda fladdermöss, som Freddie med mycket arbete hämtat ner ur skorstenen, vilade på spiselgallret. Luxuöst hade rummet aldrig varit, det kunde nu knappast kallas hemtrevligt.

Eve svarade inte. Hon kämpade med vad hon själv måste erkänna var en fullständigt omotiverad men alltmer växande irritation, som riktade sig mot hennes ödmjuka och villige tjänare. Hon visste, att det var orätt att känna på det viset. Det var ursäktligt, om hon var rasande över att inte ha funnit juvelerna, men hon hade ingen som helst rätt att vara rasande på Freddie. Det var inte hans fel, att det ramlat ner sot i stället för diamanter ur skorstenen. Om han hade bett om ett halsband och fått en död fladdermus, så var han tydligen mera att beklaga än att klandra. Och ändå skulle Eve, när hon betraktade hans sotiga anlete, ha givit mycket för att få skrika högt och kasta någonting i huvudet på honom. Freddie tillhörde den olycksaliga typ, som automatiskt får bära skulden i alla svåra situationer.

"Ja, den jäkla historien är ju inte här", sade Freddie. Hans röst lät tjock, som den gärna gör, när halsen är full av sot.

"Jag vet det", sade Eve. "Men det finns andra ställen att leta på."

"Du tror, att han kan ha gömt det uppe på vinden?"

"Eller i källaren."

Freddie skakade på huvudet, varvid en del av en tredje fladdermus lossnade och föll ner.

"Uppe på vinden måste det vara", sade han. "Jag tror inte det finns någon källare."

"Det finns en källare", sade Eve. "Ta lyktan här och gå ner och se efter."

För första gången tycktes hennes trogne medhjälpare benägen att göra myteri. Ända tills nu hade Freddie mottagit hennes order utan invändning och utfört dem raskt och villigt. Inte ens när ett regn av sot hade drivit honom mer än halvkvävd tillbaka från spisel, hade hans mod sviktat. Han hade endast yttrat ett dovt "aj tusan!" och gått till ny attack. Men nu tvekade han.

"Gå då!" sade Eve otåligt.

"Ja, men förstår du . . ."

"Vad är det?"

"Ja, förstår du, jag tycker inte det är troligt, att han har gömt halsbandet i källaren. Jag röstar för att vi hoppar över den och försöker på vinden."

"Var inte fånig, Freddie! Han kan ha gömt det var som helst."

"Ja, förstår du, för att vara alldeles uppriktig, så skulle jag helst inte vilja gå ner i den där förbaskade källaren."

"Varför i all världen inte det?"

"Tvestjärtar! Jag har alltid varit rädd för tvestjärtar, ända sedan jag var pojke."

Eve bet sig i läppen. Hon hade denna förtvivlade känsla, som miss Peavey så ofta erfarit, när hon varit hänvisad till Edward Coots' assistens i mera ömtåliga företag, av den manliga otillräckligheten, som är naturlig för en storsint kvinna i ett sådant ögonblick. För att nå det mål, som hon i kväll föresatt sig, skulle hon ha vadat i tvestjärtar. Men med det sjätte sinne, som säger en kvinna, när en man har blivit driven så långt att han inte kan drivas längre, uppfattade Eve situationen. Freddie kunde vara som vax i hennes händer under andra omständigheter, men nu stod han fast, och hon gjorde inget ytterligare försök att böja honom efter sin vilja.

"Det är bra", sade hon. "Jag kan gå ner i källaren, du får gå och se efter på vinden."

"Ja visst. Du är säker på, att du inte tycker illa om det?"

Eve tog sin lykta och lämnade den vekhjärtade.

För en flicka av så järnhård beslutsamhet och målmedvetenhet var det en avgjort flyktig undersökning, som Eve ägnade källaren. Hon kände verklig lättnad, när hon stod i trappan och vid det matta lyktljuset såg, hur liten och bar den var, ty hur litet tvestjärtar än skrämde henne, fanns det dock en springa i hennes rustning. Hon var förfärligt rädd för råttor. Och ehuru lyktljuset inte visade

henne några skuttande odjur, dröjde hon ändå ett ögonblick, innan hon steg ner. Man kan aldrig veta med rätor. De låtsas inte vara där, bara för att lura en vidare och plötsligt komma rusande kring fötterna på en. Hon mindes emellertid vilket förakt hon uttryckt för Freddie's klenmod och tvang sig att fortsätta.

Begreppet källare är ganska elastiskt. Det innefattar lika väl de buteljkransade valv, vilka sträcker sig under Blandings slott, som ett hål i jorden likt det i vilket hon nu befann sig. Denna källare var snart genomsökt. Hon stampade på stenflatorna i golvet och lyssnade ansträngt, om det inte skulle låta ihåligt någonstans, vilket det inte gjorde. Hon flyttade på lyktan, så att den lyste in i vartenda hörn, men det fanns inte ens en springa, där ett diamanthalsband kunde vara gömt. Fullt övertygad om att källaren innehöll ingenting utom litet kolstybb och en lukt av förruttnelse steg Eve full av tacksamhet upp igen.

Eliminationsmetoden ledde obevekligt vidare. Källaren, köket och bostadsrummet på nedre botten kunde nu uteslutas. Det återstod endast vinden. Den kunde bestå av högst två rum, och Freddie måste redan ha sökt igenom det ena. Det skulle snart vara över. När Eve gick fram mot den smala trappa, som ledde till övre våningen, skakade lyktan i hennes hand och kastade underliga skuggor. Nu, när avgörandet förestod, började spänningen påverka hennes nerver.

Det var också sina nerver, som hon i första ögonblicket tillskrev något ljud, som lät som en dämpad hostning inne i rummet, bara ett par meter från henne själv. Så greps hon av kall fasa. Det kunde endast, tänkte hon, vara Freddie, som redan var färdig med sin undersökning av rummen där uppe, och om Freddie redan var färdig, vad kunde det betyda annat än att rummen där uppe, som hon så bestämt räknat med, hade visat sig lika tomma som de andra? Freddie tillhörde inte de behärskade och kallblodiga. Hade han funnit halsbandet, så skulle han ha varit nere i två skutt, skrikande av förtjusning. Denna tystnad var ödesdiger. Hon öppnade dörren och steg hastigt in.

"Freddie", började hon och avbröt sig med en flämtning.

Det var inte Freddie, som hade hostat, det var Psmith. Han satt på återstoden av den stoppade soffan och lekte med en revolver och betraktade allvarligt genom sin monokel sitt ödelagda hem.

III

"God afton!" sade Psmith.

En filosof som han fick inte lägga i dagen förvåning. Onekligen kände han det dock. När han för några minuter sedan hade mött unge Freddie i detta samma rum, hade han fått en avgjord chock. En mer eller mindre tillförlitlig teori över orsaken till Freddie's närvaro hade han dock varit i stånd att göra upp för sig. Han sökte fåfängt efter någon som helst förklaring till Eves uppträdande.

Enbart överraskning hade emellertid aldrig avhållit Psmith från att tala. Han började genast.

"Det var snällt av er", sade han och reste sig artigt, "att titta in. Vill ni inte ta plats? Kanske på soffan? Eller föredrar ni en tegelsten?"

Eve å sin sida hade förlorat talförmågan. Hon hade varit så fast övertygad om att han var två mil borta, i Shiffley, att hans närvaro här fullkomligt tog andan ifrån henne. Förklaringen var, om hon bara vetat det, mycket enkel. Psmith hade två utmärkta skäl att inte hedra grevskapsbalen med sin värdefulla närvaro. Först och främst låg Shiffley bara några kilometer från den ort, där han tillbringat större delen av sitt liv, och han hade därför ansett det möjligt, om inte troligt, att han där skulle komma att möta gamla vänner, i vilket fall det skulle ha varit tråkigt och svårt att förklara, att och varför han ändrat sitt namn till McTodd. För det andra hade han, ehuru han inte direkt förutsett en nattlig raid mot sin lilla vrå, ändå haft en tanke, att det kunde vara lika gott att befinna sig på platsen, ifall mr Edward Coots skulle

gå och få några idéer. Så snart slottet var tomt och den sista bilen hade försvunnit nedåt vägen, stoppade han därför mr Coots' revolver i fickan och begav sig till sin hydda.

Eve återvann sin självbehärskning. Hon var inte den som föll ihop i ett kritiskt ögonblick. Hennes första häpnad hade lagt sig; en förödmjukande känsla av att te sig extremt löjlig, vilken omedelbart följde, hade också förflyktigats. Nu var hon bara tappert stridsberedd.

"Var är mr Threepwood?" frågade hon.

"Där uppe. Jag har lagt honom på is en stund. Ni behöver inte ha några bekymmer för kamrat Threepwood. Han har massor att tänka på. Han lever i den föreställningen, att om han rör sig, så blir han ögonblickligen skjuten."

"Å? Ja, jag skulle vilja sätta ifrån mig den här lyktan nu. Vill ni vara vänlig och resa upp bordet där?"

"Naturligtvis. Men — jag är ju alldeles nybörjare — borde jag inte först säga 'upp med händerna' eller någonting?"

"Vill ni vara vänlig och resa upp bordet?"

"En av mina vänner — en herre vid namn Coots, ni måste träffa honom någon gång — brukar säga 'hallå där' med skarp och övertygande röst vid dessa tillfällen. Personligen anser jag uttrycket vara alltför korthugget. Men han har stor erfarenhet . . ."

"Vill ni inte vara vänlig och resa upp bordet?"

"Jo, naturligtvis. Jag antar då, att ni föredrar att avstå från de vanliga formaliteterna. Jag skulle i så fall vilja parkera den här revolvern på spiselhyllan, medan vi pratar. Jag har fått en egendomlig motvilja mot pjäsen. Jag känner mig som Al Capone."

Eve satte ner sin lykta, och det var tyst ett ögonblick. Psmith såg sig tankfullt omkring. Han tog upp en av de döda fladdermössen och höljde sin näsduk över den.

"Sörjd och saknad", mumlade han andaktsfullt.

Eve satte sig på soffan.

"Mr . . ." Hon hejdade sig. "Jag kan inte kalla er mr McTodd. Vill ni vara vänlig och säga, vad ni heter?"

"Ronald", sade Psmith. "Ronald Eustace."

"Ni har väl något tillnamn", sade Eve kort. "Eller ett alias?"

Psmith betraktade henne med ett plågat uttryck.

"Det är kanske bara jag som är överkänslig", sade han, "men er senaste anmärkning föreföll mig att ha en viss gadd. Ni tycks förutsätta, att jag är någon sorts brottsling."

Eve skrattade kort.

"Jag är ledsen, om jag sårade era känslor. Tjänar det någonting till att förstålla sig mera? Vad heter ni?"

"Psmith. P-et är stumt."

"Nå, mr Psmith, ni förstår kanske, varför jag är här?"

"Jag tog för givet, att ni hade kommit hit för att uppfylla ert vänliga löfte att snygga upp litet här. Är det mycket oartigt av mig att säga, att den gamla inredningen föreföll mig mera tilltalande? Detta är möjligen det allra mest ultramoderna i fråga om heminredning, men jag måste väl vara gammalmodig. Tycker ni inte själv, att ni har givit det bisarra elementet litet för stort utrymme? Sotet... De döda fladdermössen..."

"Jag har kommit hit efter halsbandet."

"Aha, halsbandet!"

"Jag ska ha det också."

Psmith skakade milt på huvudet.

"I det avseendet", sade han, "måste jag, om ni vill ursäktas mig, vara av en annan mening. Det finns ingen, som jag hellre skulle vilja ge halsbandet åt än er, men det är speciella omständigheter förbundna med det, som gör det omöjligt. Ni måste ha blivit missledd av er unge vän på vinden, miss Halliday. Nej, låt mig fortsätta!" sade han. "Ni vet, hur stort värde jag sätter på att få tala. Jag föreställer mig saken så. Jag förstår fortfarande inte fullt så väl som jag skulle önska, hur ni har råkat bli inblandad i historien, men det är tydligt, att kamrat Threepwood på ett eller annat sätt försäkrat sig om era tjänster, och jag måste med beklagande meddela er, att hans motiv med säkerhet är något dunkla. För att uttrycka sig enkelt och rakt på sak och för att använda ett av kamrat

Coots' favorituttryck, så skulle jag vilja säga, att han tydligen försöker några trick."

"Jag . . ."

"Ursäkta mig", sade Psmith, "om ni vill ha tålmod med mig ett par minuter till, så ska jag med förtjusning låna mitt öra till alla de anmärkningar ni sedan kan önska göra. Eftersom det kan förefalla — ni antydde själv något ditåt helt nyss — att min egen ställning för den icke initierade måste te sig en aning kufisk, så bör jag kanske till en början förklara hur jag kommit att ligga och vakta som en drake på ett diamanthalsband som inte är mitt. Jag litar på er kvinnliga tystlåtenhet."

"Vill ni inte . . ."

"Om ett enda ögonblick. Fakta är som följer. Vår gemensamme vän mr Keeble har en styvdotter, som är gift med en kamrat Jackson, som, även om han eljest inte skulle vinna berömmelse, kommer att gå till historien av den orsak att han och jag var skolkamrater och att han är min bästa vän. Vi har delat ljuvt och lett massor med gånger. Nå, av många skäl så har familjen Jackson det tämligen knapert för närvarande . . ."

Eve sprang upp.

"Jag tror inte ett ord av vad ni säger", sade hon. "Ni hade aldrig hört talas om Phyllis, när Freddie började tala om henne på tåget . . ."

"Tro mig . . ."

"Det gör jag inte. Freddie tog er hit ut för att hjälpa honom att stjäla halsbandet och ge det till mr Keeble, så att han skulle kunna hjälpa Phyllis, och nu har ni det och försöker behålla det för egen räkning."

Psmitth ryckte till. Monokeln lämnade sin plats.

"Är vi *allesammans* med i den här lilla komplotten? Är ni också en av kamrat Keebles dugliga medarbetare?"

"Mr Keeble bad mig försöka att få tag i halsbandet åt honom."

Psmitth satte tankfullt fast monokeln igen.

"Detta", sade han, "ger mig en ny syn på saken. Är det möjligt, att jag kan ha gjort kamrat Threepwood orätt? Jag måste bekänna, att när jag kom på honom här

just nu, stående som Marius bland Kartagos ruiner (ett klassiskt citat och frukten av en dyrbar uppfostran), så drevs jag, eller rättare hastade jag själv till den slutsatsen, att han var i färd med att lura både mig och sin arbetsgivare och att hans lilla plan var att behålla halsbandet själv. Det föll mig aldrig in, att han skulle kunna tillskriva mig samma syndiga uppsåt."

Eve sprang fram och grep honom i armen.

"Mr Psmith! Är detta verkligen sant? Är ni verkligen god vän med Phyllis?"

"Hon betraktar mig som sin onkel. Känner ni henne?"

"Vi var skolkamrater."

"Detta", sade Psmith hjärtligt, "är ett av de lyckligaste ögonblicken i mitt liv. Det är, som om vi alla vore en enda stor familj."

"Men jag har aldrig hört Phyllis tala om er."

"Underligt", sade Psmith. "Underligt. Hon kan väl inte ha blygts över sin enkle vän?"

"Sin vad?"

"Jag måste förklara", sade Psmith, "att jag tills helt nyligen tjänade ett knappt levebröd med att skyffla fisk i Billingsgate. Är det möjligt, att det hos kamrat Jacksons brud kan ha funnits ett drag av snobberi, som jag erkänner att jag inte hade misstänkt och som avhöll henne från att erkänna, att en enkel man i fiskbranschen tillhörde hennes umgänge?"

"Å, herregud!" utropade Eve.

"Förlåt?"

"Psmith — fiskbranschen... Men det var ju ni, som hade sökt Phyllis, medan jag var där! Strax innan jag reste hit ut. Jag minns att Phyllis var så ledsen över att vi inte fick träffas. Hon sa, att ni var just det slags — jag menar, hon tyckte, att vi skulle träffas."

"Detta", sade Psmith, "blir mer och mer tillfredsställande för varje ögonblick. Det förefaller mig, som om ni och jag skulle vara skapade för varandra. Jag är er bästa väns bästa vän, och vi har båda samma böjelse för att stjäla andras juveler. Jag inser faktiskt inte, hur ni kan motstå slutsatsen, att vi är tvillingsjälar."

"Var inte fånig!"

"Vi kommer att figurera i serien 'makar, som arbetar tillsammans'."

"Var är halsbandet?"

Psmith suckade.

"Alltid dessa praktiska omsorger! Kan vi inte låta det vara till senare?"

"Nej. Det kan vi inte."

"Nå ja."

Psmith gick tvärsöver rummet och tog ner från väggen glaslådan med de uppstoppade fåglarna.

"Det var det enda ställe", sade Eve förödmjukad, "där vi inte tänkte på att titta efter." Psmith öppnade lådan och tog ut mittfågeln, en sorgsen vadare med patetiskt stirrande glasögon. Han kände efter i dess inre och drog fram något, som gnistrade och blixtrade i lyktljuset.

"Å!"

Eve lät halsbandet nästan ömt glida mellan fingrarna, där det låg framför henne på det lilla bordet.

"Är det inte vackert?"

"Avgjort. Jag tror, att jag kan säga, att av alla diamanthalsband, som jag någonsin stulit . . ."

"Hallå där!"

Eve lät halsbandet falla med ett förskräckt litet skrik. Psmith svängde runt. I dörren stod mr Edward Coots med höjd revolver.

IV

"Upp med händerna!" sade mr Coots med en klumpig tvärhet, som vittnade om att han inte njutit fördelarna av ett förfinat hem och en god uppfostran. Han ryckte försiktigt fram, föregången av sin revolver. Det var ett litet miniatyrvapen, som skulle ha kunnat tillhöra en elegant kvinna. Mr Coots hade i själva verket lånat det av miss Peavey, som vid denna punkt inträdde i rummet, klädd i en middagsklänning i svart och silver och aftonkappa från Rose du Barri; hennes förändligade ansikte

glödde i det dämpade ljuset.

"Så ska det låta, Ed!" sade miss Peavey uppmuntrande.

Hon dök ner över bordet och samlade upp halsbandet. Ehuru påtagligen känslig för komplimangen gjorde mr Coots ingen min av att besvara den utan fortsatte att rikta stränga blickar mot Eve och Psmith.

"Inga trick!" tillrådde han.

"Jag skulle vara den siste", sade Psmith fogligt, "som ville påyrka något sådant. Detta", sade han till Eve, "är kamrat Coots, som ni hört så mycket talas om."

Eve stirrade häpen på författarinnan, som, tydligen tillfredsställd med förloppet av de förberedande förhandlingarna, hade börjat se sig omkring med en nyfikenhet, som hon inte fullt kunde dölja.

"Miss Peavey!" utropade Eve. Av alla häpnadsväckande händelser under denna händelserika natt var det lady Constances känslosamma väninnas uppträdande i brottslingens roll, som var allra mest häpnadsväckande. "Miss Peavey!"

"Jaha", svarade denna obesvärat.

"Jag ... Jag ..."

"Vad jag tror miss Halliday vill säga", insköt Psmith, "är att hon finner det svårt att sätta sig in i den senaste utvecklingen. Jag måste likaledes erkänna, att jag är något desorienterad. Jag visste naturligtvis, att kamrat Coots hade ett, låt oss säga, kraftigt utvecklat förvärvsbegär, men jag hade alltid tänkt mig er som bestående av hundra procent själ — och snövit till och med."

"Ni gjorde det?" sade miss Peavey ointresserat.

"Jag inbillade mig, att ni var författarinna."

"Och det är jag också", genmälde miss Peavey med hetta. "Ni kan bara försöka att säga någonting om mina dikter, så ska jag ge er en tegelsten i skallen. Nå, Ed, här har vi ingenting mer att göra. Kom nu!"

"Vi måste binda de här gökarna först", sade mr Coots, "annars har vi polisen efter oss, innan vi hinner komma i väg."

"Ed", sade miss Peavey med allt det förakt, som hennes kollega så ofta väckte, "försök att komma ihåg, att

det där du har ovanför kragen är ett huvud och inte en pumpa! Och var försiktig med bössan, du! Du viftar med den, som om det vore en bukett eller någonting. Hur skulle de kunna anmäla oss? De kan inte säga ett ord utan att låta folk veta, att det var de själva, som hade lagt sig till med juvelerna."

"Det är sant", medgav mr Coots.

"Ja, så lägg dig inte i det här då!"

Mr Coots upptog denna förebråelse med tystnad, och Psmith fann här ett tillfälle att åter säga ett ord. Ett tillfälle, som han mycket välkomnade, ty ehuru han inte hade någonting av vital betydelse att framföra, så var han optimist nog att känna, att hans enda chans att återförvärva halsbandet var att hålla konversationen i gång, i hopp om att något skulle inträffa. Med all sin älskvärdhet hade han aldrig förlorat ur sikte den omständigheten att ett enda språng skulle förflytta honom över det stycke golv, som skilde honom från mr Coots. För ögonblicket avhöll honom den lilla men säkerligen effektiva revolvern från alla sådana gymnastiska ansträngningar, men om inom den närmaste framtiden någonting skulle inträffa, som för ett kort ögonblick kunde avleda motståndarens vaksamhet... Han följde en försiktigt avvaktande politik och började under tiden tala igen.

"Om ni", sade han, "innan ni går, kan ge oss några minuter av ert värdefulla sällskap, så skulle jag vilja säga ett par ord. Och får jag först lov att säga, att jag fullständigt instämmer i ert omdöme om kamrat Coots' senaste förslag. Karlen är en idiot."

"Hör ni ni", sade mr Coots och kom till liv igen, "jag vill inte höra mer från er. Om det inte var damer närvarande, så skulle jag slå er på käften."

"Ed", sade miss Peavey med lugn auktoritet, "håll snattran!"

Mr Coots sjönk ihop igen. Psmith betraktade honom intresserad genom sin monokel.

"Förlåt mig", sade han, "men — om det inte är oartigt att fråga — är ni två gifta?"

"Va?"

"Jag tyckte, att ni talade till honom som en hustru. Är det mrs Coots jag talar med?"

"Det blir, om ni håller på tillräckligt länge."

"Tusen gratulationer till kamrat Coots. Inte fullt så många till er, men ett ännu större antal välgångsönskningar." Han närmade sig författarinnan med utsträckt hand. "Jag tänker gifta mig själv snart."

"Håll upp händerna!" sade mr Coots.

"Men", sade Psmith förebrående, "inte behöver vi vara så noga med formerna; här är vi ju bland vänner. Den enda revolver jag någonsin har haft finner ni där borta på spelhyllan, om ni vill se efter."

"Ja, och ha er på ryggen i samma sekund, som jag tar ögonen ifrån er!"

"Det finns ett drag av misstänksamhet i er natur, kamrat Coots", suckade Psmith, "som är mig motbjudande. Försök att bekämpa det!" Han vände sig återigen till miss Peavey. "För att återgå till ett angenämare ämne: vill ni låta mig veta, vart man ska skicka nysilvergafflarna?"

"Hur sa?" sade hon.

"Jag hade hoppats", fortsatte Psmith, "om ni inte tycker att det är påträngande av en person, som har känt er så kort tid, att få lov att skicka en liten lysningspresent, när tiden kommer. Och kanske så småningom, när jag också har gift mig, ni och kamrat Coots kunde vilja se vårt lilla hem. Det skulle vara en stor och uppriktigt glädje att få ta emot er. Ni får inte bli stötta, om vi räknar skedarna just innan ni går."

Man skulle knappast ha antagit, att miss Peavey var en mera känslig kvinna, men vid dessa ord mulnade hennes panna. Hennes obesvärade älskvärdhet tycktes svikta. Hon kastade en vass blick på Psmith.

"Ni pratar en förbaskad massa", anmärkte hon kallt.

"Det är mitt gamla fel", sade Psmith beklagande. "Jag har fått många förebråelser för det. Jag ser, att jag tråkar ut er, och jag hoppas ni vill tillåta mig att uttrycka..."

Han avbröt sig plötsligt, inte därför att han nått slutet på sitt anförande, utan därför att det i detta ögonblick kom ett häftigt brak uppifrån taket, omedelbart följt av

en skur av murbruk, vartill ytterligare sällade sig det sällsamma fenomenet av ett långt, välformat ben viftande i rymden. Samtidigt hördes från de övre regionerna en dämpad men kraftig ed.

Tidens tand hade gnagt på golvbeläggningen i det rum, där Psmith hade stuvat in den olycklige Freddie Threepwood, och han hade, där han oroligt smög omkring i mörkret, råkat trampa rätt igenom taket.

Som så ofta händer här i livet, är den enes död den andres bröd. Missödet hade givit Freddie en allvarlig chock, men ur Psmiths synpunkt var det fullständigt idealiskt. Den plötsliga åsynen av ett mänskligt ben uppe i taket i ett ögonblick av nervös spänning kan vara tillräcklig för att skaka den mest orubblige, och Edward Coots gjorde inget försök att dölja sin förvåning. Han gjorde ett betydande luftsprång och tryckte på samma gång alldeles oavsiktligt av sin revolver. En kula gick upp i takgipsen.

Benet försvann. Icke för ett ögonblick, sedan han blivit instängd där uppe, hade Freddie Threepwood glömt Psmiths avskedslöfte, att han skulle bli skjuten, om han försökte komma undan, och mr Coots' kula syntes honom utgöra en dramatisk uppfyllelse av detta löfte. Med smärta och ansträngning halade han upp sitt ben ur avgrunden och utförde ett baklängessprång, vilket förde honom till den bortre väggen — en punkt där han på grund av omöjligheten att komma längre bort från händelsernas centrum tvangs att avbryta sitt återtåg. Han rullade ihop sig till en så liten boll han kunde och försökte att inte andas. Den avsikt han i första ögonblicket hyst, att förklara genom hålet, att det hela var ett beklagligt missöde, avstod han försiktigtvis ifrån. Hur medelmåttig hans begåvning tidigare ofta visat sig vid andra kriser i hans liv, var han nu skarpsinnig nog att inse, att hålet var beläget i en ohälsosam trakt och borde undvikas. Han bevarade därför en fullständig och obruten tystnad och bad endast, där han kröp ihop i mörkret, att få bli lämnad i fred.

Det tycktes, som ögonblicken gick, att han skulle få

denna blygsamma önskan uppfylld. Buller och ljudet av röster steg upp till honom från rummet där inunder, men inga fler kulor. Det skulle inte vara riktigt att påstå, att detta fullständigt lugnade honom, men det var alltid något. Freddies puls började åter bli normal.

Mr Coots' pulsar slog så mycket hårdare och snabbare. Mr Coots hade haft oväntade och obehagliga upplevelser. Hans första intryck var, att hela taket hade störtat ner. Detta var emellertid ett misstag. Allt som hade hänt var, att Psmith, när han fann mr Coots' öga och revolver riktade åt annat håll, hade sprungit fram och ryckt till sig en stol, slagit den olycklige Coots i huvudet, befriat honom från pistolen, gjort ett nytt språng bort till spiseln, ryckt till sig den revolver, som låg där, och nu plötsligt stod över den förvånade Coots svängande två skjutvapen och blixtrande en allvarlig varning genom en blank monokel.

"Inga trick, kamrat Coots", sade Psmith. Mr Coots samlade sig med en pinsam ansträngning; det sjöng i huvudet på honom. Han såg på revolverarna, blinkade ett tag, öppnade munnen och slöt den igen. Han kände sig i dubbel måtto slagen. Naturen hade aldrig ämnat honom till krigare. Det passade honom att sitta i lugn och ro på en atlantångare och pyssla med en kortlek, men fysiskt våld var honom motbjudande och främmande. Såvitt det kom an på mr Coots, var kriget över.

Miss Peavey gav sig inte lika lätt. Hon höll halsbandet i ett järngrepp, och hennes vackra ögon glimmade trotsigt.

"Ni tycker ni är listiga, va?" Psmith gav henne ett medlidsamt ögonkast; hennes tappra mod tilltalade honom. Affär var emellertid affär.

"Jag fruktar", sade han milt, "att jag måste be er att lägga ifrån er det där halsbandet."

"Hör bara!" sade miss Peavey.

Psmith var nästan stött.

"Jag är bara ett barn i sådana här affärer", sade han, "men jag har alltid förstått, att vid dessa tillfällen är det han med revolvern som bestämmer."

"Jag ska visa, att ni bluffar", sade miss Peavey fast.

"Isbitarna tar jag med mig, och jag kan slå vad om, att ni inte kommer er för att skjuta. Skjuta på en kvinna? Det skulle inte vara ni!"

Psmith nickade allvarligt.

"Er kännedom om min psykologi är tydligen djup, och ert förtroende till min ridderlighet vilar på fast grund. Men", fortsatte han ljusnande, "jag tror, att jag har en utväg. Jag har fått en idé. Jag skjuter på Coots. På det sättet kommer vi ifrån allt obehag. Så fort ni försöker smyga er ut, så skjuter jag kamrat Coots i benen. I varje fall ska jag försöka. Jag är en dålig skytt, och jag kan råka träffa honom i ädlare delar, men han kan åtminstone ha trösten, att jag har gjort mitt bästa och menat väl."

"Hallå där!" ropade mr Coots, och han hade aldrig lagt in mera känsla i detta sitt älsklingsuttryck. Han kastade en nervös blick på miss Peavey, och när han i hennes ansikte läste obeslutsamhet snarare än den villiga eftergivenhet, som han hade hoppats på, kastade han av sig sin vanliga aktningsfulla underdånighet och hävdade sig för en gång. Han var ingen stenåldersman, men detta var ett tillfälle, när han ämnade få sin vilja fram. Med ett skrämt rådjurs snabbhet var han vid miss Peaveys sida, slet ifrån henne halsbandet och kastade det in i fiendens läger. Eve lutade sig ner och tog upp det.

"Tusen tack", sade Psmith med en kort bugning mot henne.

Miss Peavey andades tungt, hennes starka händer var hårt knutna. Hennes läppar skilde sig och visade en tunn, vit rad tänder. Plötsligt svalde hon, som om hon tömt ett glas besk medicin.

"Nå", sade hon med låg, behärskad röst, "det tycks vara alltsammans. Vi ska väl gå då. Kom, Ed, rör på pinnarna!"

"Jag kommer, Liz", svarade mr Coots undergivet.

De försvann tillsammans ut i natten.

Tystnad följde på deras avtåg. Eve sjönk ner på den misshandlade soffan med hakan i händerna, alldeles matt efter all den spänning hon upplevat. Hon såg på Psmith, som gnolade en liten visa, medan han med foten skrapade ihop en liten gravhög över en av de döda fladdermössen.

"Ja, så var det med det", sade hon.

Psmitth såg upp med ett ljust och vänligt leende.

"Ni uttrycker er väl", sade han. "Som ni så riktigt säger — så var det med det."

Eve satt tyst några ögonblick. Psmith fortsatte att jorda sin fladdermus och tog därpå ett steg tillbaka, granskande sitt verk som en man, som har gjort vad han kan för en fallen vän.

"Tänka sig att miss Peavey var en tjuv", sade Eve. Hon kände en viss motvilja mot att låta samtalet dö bort, och hon hade på samma gång en känsla, att om det inte fick dö bort, så skulle det komma att bli alldeles onödigt intimt. Hon sökte undermedvetet komma till klarhet om sina känslor gentemot denna långa, saktmodiga person, som så nyligen hade satt upp sig på listan över dem, som ansåg sig betrakta henne med mer än vanlig tillgivenhet.

"Jag erkänner, att det var något av en överraskning även för mig", sade Psmith. "Det har i själva verket högst betydligt korrigerat min uppfattning om henne, detta att hon visat sig ha en annan, om jag så får säga djupare sida. Jag började faktiskt tycka om miss Peavey. Något som närmade sig aktning började vakna hos mig. Jag önskar nästan, att vi inte hade varit tvungna att ta ifrån henne diamanterna."

"Vi?" sade Eve. "Jag är rädd, att jag inte gjorde så mycket."

"Er hållning var alldeles korrekt", försäkrade Psmith. "Ni gav just det moraliska stöd, som en man behöver i en sådan kris."

Det blev återigen tyst. Eve sjönk i tankar. Och med en plötslighet, som förvånade henne själv, fann hon så, att hon hade beslutat sig.

"Så, ni ska gifta er?"

Psmith putsade tankfullt sin monokel.

"Jag tror det", sade han. "Jag tror det. Vad tror *ni*?"

Eve betraktade honom fast, så skrattade hon till.

"Jo", sade hon, "jag tror också det." Hon dröjde ett ögonblick. "Ska jag säga er någonting?"

"Ni kunde inte säga mig någonting mera underbart än det."

"När jag träffade Cynthia i Market Blandings, så berättade hon varför hennes man hade lämnat henne. Vad tror ni det var?"

"Av min korta bekantskap med kamrat McTodd skulle jag sluta, att han hade försökt att sticka brödkniven i henne. Mig föreföll han vara ett mordiskt exemplar."

"De hade några människor på middag, och det var kyckling, och Cynthia gav alla kråsen åt gästerna, och hennes man hoppade upp med ett vilt skri: 'Du *vet*, att jag tycker mera om det där än om någonting annat i världen!' och rusade ut ur huset för att aldrig komma tillbaka."

"Alldeles som jag skulle ha velat se honom rusa, om jag hade varit mrs McTodd."

"Cynthia berättade, att han hade rusat ut ur huset för att aldrig komma tillbaka sex gånger sedan de gifte sig."

"Får jag nämna — i förbigående —", sade Psmith, "att jag inte tycker om kycklingkrås."

"Cynthia rådde mig", fortsatte Eve, "att om jag någonsin gifte mig, så skulle jag gifta mig med en excentrisk person. Hon sa, att det var så spännande... Nå, jag tror inte, att jag någonsin kommer att möta någon, som är mera excentrisk än ni. Tror ni?"

"Jag skulle anse det vara oklokt att ta en sådan risk."

"Det enda är", sade Eve betänksamt. "Mrs Psmith... Det *låter* inte mycket, eller hur?"

Psmith log förtroendefullt.

"Vi måste se in i framtiden", sade han. "Vi måste minnas, att jag endast är vid början av vad som med säkerhet kommer att bli en särdeles lysande karriär. Lady

Psmith är bättre ... Baronessan Psmith ännu bättre ... Och — vem vet — hertiginnan av Psmith ..."

"Ja, i varje fall", sade Eve, "så var ni underbar just nu, helt enkelt underbar. Ert sätt att göra ett enda språng ..."

"Era ord", sade Psmith, "är musik i mina öron, men vi får inte glömma, att framgången av min manöver var byggd på de grundvalar, som lagts av kamrat Threepwood. Om inte hans ben hade råkat titta ner här i rätta ögonblicket ..."

"Men, kära ni!" ropade Eve. "Freddie! Jag hade alldeles glömt honom."

"Den rätta andan", sade Psmith, "alldeles den rätta andan."

"Vi måste gå och släppa ut honom."

"Precis som ni säger. Och så kan han komma med oss på den lilla promenad genom skogsdungen, som jag ämnade föreslå. Det är en gudomlig kväll, och vad kunde vara angenämare än att ha kamrat Threepwood pladderande vid vår sida? Jag ska gå och släppa ut honom genast."

"Nej, bry er inte om det", sade Eve.

I4 *Psmith tar plats*

Det var den fullkomliga sommarmorgonen. En gyllne stillhet vilade över Blandings slott och angränsande ägor. Från en blå, molnfri himmel strömmade det livgivande solskenet ner över rosor, nejlikor, penséer, stockrosor, aklejor, riddarsporrar, mandelblommor och blåklockor i lord Emsworths paradisiska trädgård. Ynglingar i flanellkostym och ungmör i ljusa klänningar lustvandrade i skuggan. Glada rop steg från tennisbanorna på andra sidan blomsterträdgården, och fåglar, bin och fjärilar has-

tade omkring med mer än vanlig lust och energi. Kort sagt, en betraktare skulle, förutsatt att han var begiven på slitna fraser, ha sagt, att här rådde lyckan oinskränkt.

Men lyckan är sällan ens på de vackraste morgnar fullständig. De lustvandrande ynglingarna och ungmörna var lyckliga, tennisspelarna var lyckliga, fåglarna, bina och fjärilarna var lyckliga. Eve, där hon gick av och an på terrassen i de mest angenäma tankar, var lycklig. Freddie Threepwood var lycklig, där han drog sig i rökrummet, medan han smälte det meddelande han för en stund sedan mottagit av Psmith, att hans tusen pund var säkra. Mr Keeble, där han satt och skrev till Phyllis för att meddela henne, att hon kunde göra upp om köpet av sin farm i Lincolnshire, var också lycklig, till och med trädgårdsmästare Angus McAllister var så lycklig som en skotte kan bli. Men lord Emsworth, där han lutade sig ut ur biblioteksfönstret, var endast medveten om en nervös irritation, som hade gått mera i stil med vinterns stormar än med den enda vackra juli, som England haft på de sista tio åren.

Vi har förut sett den ädle lorden i en liknande attityd och i ett liknande sinnestillstånd. Då hade hans melankoli berott på förlusten av hans pincené. I dag hade han denna fastklämd på näsan, och han såg allting klart. Vad som vållade hans nedslagenhet var, att han tio minuter tidigare blivit fångad i biblioteket som i en råttfälla av sin syster Constance, som var full av bittra förebråelser över avskedandet av Rupert Baxter, världens bäste sekreterare. Det var för att undvika hennes betvingande öga, som lord Emsworth vänt sig mot fönstret. Och vad han såg från fönstret, kastade honom endast ännu djupare i förtvivlans avgrunder. Solen, fåglarna, bina, fjärilarna och blommorna ropade med hög röst på honom att stiga ut i en morgon, vars make icke var skådad, och han saknade mod att smita.

"Du *måste* vara galen", sade lady Constance bittert.

"Baxter är galen", genmälte lord Emsworth för tjuvonde gången.

"Du är för orimlig!"

"Han kastade blomkrukor på mig."

"Sluta en gång upp med att tala om de där blomkrukorna. Mr Baxter har förklarat hela saken för mig. Till och med du borde inse, att hans uppförande var fullständigt ursäktligt."

"Jag tycker inte om honom", sade lord Emsworth än en gång retirera till sin sista skyttegravslinje, ur vilken lady Constance med all sin värtalighet icke lyckats rubba honom.

Det blev tyst, som det hade blivit en stund tidigare, när diskussionen nått just denna punkt.

"Du är ju alldeles hjälplös utan honom", sade lady Constance slutligen.

"Inte alls", sade lord Emsworth.

"Det vet du mycket väl. Hur ska du någonsin få tag i en sekreterare, som kan hålla reda på allting så som Baxter? Du vet, att du är ett fullständigt barn, och om du inte har någon, som du kan lita på för att sköta dina affärer, så förstår jag inte, vad som ska hända."

Lord Emsworth svarade inte. Han bara såg ut genom fönstret ännu dystrare.

"Rena kaos!" jämrade sig lady Constance.

Lord Emsworth förblev stum, men det glimtade till något, som närmade sig glädje i hans bleka ögon, ty i detta ögonblick rundade en bil hörnet från stallhålllet och stannade brummande vid porten. En koffert och en väska bars ut. Nästan samtidigt inträdde den duglige Baxter i biblioteket.

"Jag har kommit för att säga adjö, lady Constance", sade Baxter kallt och avmätt, med en vasst förebrående blick ur glasögonen mot sin förre arbetsgivare. "Bilen väntar."

"Å, mr Baxter!" Lady Constance var ingen känslfull natur, men hon började nu närma sig fullständig upplösning. "Å, mr Baxter..."

"Adjö!" Han grep hennes hand i ett kort farväl och riktade ännu en gång blixten ur sina glasögon mot den slokande gestalten vid fönstret. "Adjö, lord Emsworth!"

"Hur? Va? Å, ja så, jaha. Adjö, min käre... Jag

menar, adjö! Jag . . . hm . . . hoppas, att ni ska få en angenäm resa."

"Tackar", sade Baxter.

"Men, mr Baxter!" sade lady Constance.

"Lord Emsworth", sade före detta sekreteraren iskallt, "jag är inte längre i er anställning . . ."

"Men, mr Baxter!" jämrade lady Constance. "Ni måste . . . Det är väl ännu inte . . . rent missförstånd . . . resonera om saken . . . i lugn och ro . . ."

Lord Emsworth ryckte oväntat upp sig.

"Hör nu!" protesterade han, icke olik framfarne mr Coots, när han på sitt mest kraftfulla sätt sade "hallå där".

"Jag fruktar, att det är för sent", sade Baxter till hans omätliga lättnad, "att tala om den saken. Jag har redan ordnat för mig och kan inte ändra någonting nu. Ända sedan jag kom hit för att arbeta åt lord Emsworth har min förre arbetsgivare — en amerikansk millionär vid namn Jevons — gjort mig de mest smickrande anbud för att förmå mig att komma tillbaka. Ända tills nu har jag i missriktad lojalitet avböjt hans anbud, men i morse telegraferade jag till mr Jevons att jag var fri och kunde komma genast. Nu kan jag inte ta tillbaka mitt löfte."

"Alldeles, alldeles. Naturligtvis inte, det är inte att tänka på, min käre vän. Nej, nej, nej, absolut inte", sade lord Emsworth med en överflödande hjärtlighet, som båda hans åhörare fann allt annat än smakfull.

Baxter stelnade bara till ännu en grad, men lady Constance blev så illa berörd av dessa ord och den ton av djup och glad tillfredsställelse, vari de yttrades, att hon fann sig inte längre stå ut med sin brors sällskap. Hon skakade än en gång Baxters hand och med en isig blick mot masken vid fönstret lämnade hon rummet.

För några sekunder, sedan hon avlägsnat sig, var det tyst. Lord Emsworth kände sig besvärad. Han vände sig åter mot fönstret och kastade längtansfulla blickar ut mot rosorna, nejlikorna, penséerna, stockrosorna, aklejorna, riddarsporrarna, mandelblommorna och blåklockorna. Och så kom det till honom en plötslig insikt, att när lady

Constance hade gått, så fanns det inte längre någon orsak för honom att stanna här inburad i ett kvavt bibliotek på den vackraste förmiddag, som någonsin blivit sänd att glädja ett människohjärta. Han skalv extatiskt ända från sin kala hjässa ner till sina rymliga skor och satte sig glatt i gång tvärsöver rummet.

"Lord Emsworth!"

Lorden stannade. Hans hjärna var av det enkelspåriga slaget; den rymde bekvämligen endast en tanke åt gången, om ens det, och han hade nästan glömt, att Baxter alltjämt var där. Han betraktade mulet sin förre sekreterare.

"Jaha, jaha? Är det någonting . . .?"

"Jag skulle vilja tala med er ett ögonblick."

"Jag måste ha ett mycket viktigt samtal med McAlister . . ."

"Jag ska inte uppehålla er länge, lord Emsworth. Jag är inte längre i er tjänst, men jag anser det vara min plikt att säga, innan jag går . . ."

"Nej nej, min käre vän, jag förstår fullständigt. Alldeles, alldeles. Constance har talat om alltsammans. Jag vet, vad ni vill säga. Den där lilla historien med blomkrukorna. Det är ingenting. Jag måste medge, att jag blev skrämmd för ögonblicket, men jag förstår fullkomligt, att ni hade de allra bästa motiv. Låt oss glömma hela affären!"

Baxter grävde otåligt med klacken i mattan.

"Jag hade inte alls ämnat tala om den saken", sade han. "Jag ville bara . . ."

"Ja, ja, naturligtvis." En sommarvind fläktade in genom fönstret tung av dofter, och lord Emsworth vädrade otåligt. "Naturligtvis, naturligtvis. Någon annan gång, ja. Alldeles utmärkt. Alldeles utmärkt . . ."

Den duglige Baxter gav ifrån sig ett ljud som var till hälften ett nödrop, till hälften en fnysning. Lord Emsworth måste med eller mot sin vilja vända sig om i dörren.

"För all del", sade Baxter kort. "Låt inte mig uppehålla er, om det inte intresserar er att veta, att ni på Blandings slott hyser en brottsling . . ."

Det var inte lätt att leda lord Emsworth av spåret, när

han befann sig på jakt efter Angus McAllister, men nu släppte han dörrhandtaget och tog ett par steg inåt rummet.

"Hyser en brottsling?"

"Ja." Baxter kastade en blick på klockan. "Jag måste gå nu, eljest kommer jag för sent till tåget", sade han kort. "Jag ville bara säga er, att den herre, som kallar sig Ralston McTodd, inte alls är Ralston McTodd."

"Inte Ralston McTodd?" upprepade lord Emsworth oförstående. "Men..." Han upptäckte plötsligt en lucka i bevisföringen. "Men han *sa*, att han var det", påpekade han helt fintligt. "Det minns jag bestämt. Han sa, att han var McTodd."

"Han är en bedragare, och jag föreställer mig, att om ni företar efterforskningar, så ska ni finna, att det är han och hans medbrottslingar, som har stulit lady Constances halsband."

"Men, min käre vän..."

Baxter gick raskt till dörren.

"Ni kan undersöka saken själv", sade han. "Få den här så kallade McTodd att skriva sitt namn på ett papper, och jämför det sedan med namnteckningen på det brev, som den verkliga McTodd skrev, när han svarade på lady Constances inbjudan. Det finns i lådan i skrivbordet där."

Lord Emsworth satte glasögonen till rätta och såg ängsligt på bordet, som om han väntat, att det skulle utföra något slags trollkonst.

"Jag överlämnar åt er själv att vidta vilka åtgärder ni behagar", sade Baxter. "Nu, när jag inte längre är i er tjänst, angår saken mig inte mera. Jag tänkte bara det kunde intressera er att höra."

"Ja, det gör det visst", sade lord Emsworth alltjämt betraktande bordet. "Det gör det visst det. Naturligtvis, naturligtvis..."

"Adjö!"

"Men, Baxter..."

Lord Emsworth skyndade efter genom dörren, men Baxter hade ett gott försprång och var nästan ur sikte där

nere där trappan krökte.

"Men, min käre vän...", pep lord Emsworth över barriären.

Nerifrån kom ljudet av en bil, som lade in växeln och satte i gång. Porten stängdes med en diskret men bestämd smäll — som dörrar stängs av hovmästare som inte fått drickspengar. Lord Emsworth återvände till biblioteket för att ensam brottas med detta nya problem.

Han var högeligen till sig. Frånsett att han hyste stor avsky för brottslingar och bedragare som klass var det ytterst uppskakande att höra, att den speciella brottsling och bedragare, som för ögonblicket residerade på Blandings, var just den man som under deras korta bekantskap hade förvärvat hans varma tillgivenhet. Han tyckte om Psmith. Psmith var så lugnande. Om han hade måst välja någon ur sin närmaste krets att vara brottsling och bedragare, så skulle han ha valt Psmith sist.

Han gick till fönstret igen och såg ut. Där var solskenet och fåglarna, där var rosorna, nejlikorna, penséerna, stockrosorna, aklejorna, riddarsporrarna, mandelblommorna och blåklockorna — alla närvarande. De gladdde inte längre hans sinne. Han undrade dystert vad i hela världen han skulle göra. Vad gjorde man egentligen med brottslingar och bedragare? Lät arrestera dem, förmodade han, men han ryggade tillbaka från tanken att låta arrestera Psmith. Det verkade så förbaskat ovänligt.

Han stod ännu i mörka tankar, när han hörde en röst bakom sig.

"God morgon! Jag sökte miss Halliday. Ni har inte sett till henne? Aha, där är hon, nere på terrassen."

Lord Emsworth fann Psmith vid sin sida, glatt vinkande åt Eve, som vinkade tillbaka.

"Jag trodde", fortsatte Psmith, "att miss Halliday kanske skulle vara där inne i det lilla rummet" — han pekade inåt öppningen i bokhyllorna, varigenom han själv kommit in. "Men det gläder mig att se, att hon har slitit sig ifrån arbetet en så vacker morgon. Alldeles den rätta andan", sade Psmith.

Lord Emsworth plirade nervöst mot honom genom

glasögonen. Han kände ännu större motvilja inför sin uppgift och fann sig ännu mera besvärad, när han i Psmiths anlete fåfängt sökte några av de skurkaktiga drag, som alla välsinnade brottslingar och bedragare borde uppvisa för den skarpe iakttagarens öga.

"Det förvånar mig, att man träffar er inomhus, lord Emsworth, en så vacker morgon. Jag skulle ha trott, att ni var där nere bland blommorna och fick en liten doft stockros i er."

Lord Emsworth samlade sina krafter.

"Hm, min käre vän — det vill säga..." Han gjorde ett uppehåll. Psmith betraktade honom, man skulle nästan velat säga kärleksfullt, genom monokeln, och han kände allt mindre entusiasm för sin uppgift.

"Ni ämnade säga något", anmärkte Psmith uppmunrande.

Lord Emsworth frambringade ett obestämt, surrande ljud.

"Jag har just skilts från Baxter", sade han till slut, i avsikt att medelst en kringgående rörelse nå fram till sitt mål.

"Verkligen?" sade Psmith artigt.

"Ja. Baxter har rest."

"För alltid?"

"Hm... ja."

"Utmärkt", sade Psmith, "utmärkt."

Lord Emsworth tog av sig glasögonen, svängde med dem i snöret och satte på dem igen.

"Han gjorde... Han... det var så, att han... Innan Baxter reste, gjorde han ett mycket egendomligt påstående... i fråga om er person."

Psmith nickade allvarligt.

"Jag hade väntat något sådant", sade han. "Han sa utan tvivel, att jag i själva verket inte alls är Ralston McTodd."

Lord Emsworth gapade som en fisk.

"Ja... jo..."

"Jag är stolt att kunna säga, att det är så."

Lord Emsworth rätade upp sig. Han ämnade anlägga

den min av strängt ogillande, som föll sig så naturlig för honom vid samtal med hans son Frederick. Men han mötte Psmiths blick och sjönk ihop igen. Inför denna utstrålning av oändlig välvilja gick det inte att hålla sig stram.

"Men vad tusan gör ni då här under hans namn?" Med säker statsmannablick satte han fingret på problemets kärnpunkt. "Jag menar", fortsatte han förtydligande, "om ni inte är McTodd varför kom ni hit och sa att ni var det?"

Psmith nickade.

"En ytterst välmotiverad fråga", sade han. "Jag väntade att ni skulle göra den. I första hand skedde det — jag vill inte ha tack — men i första hand skedde det i avsikt att bespara er obehag."

"Bespara mig obehag?"

"Alldeles. När jag kom in i rökrummet i vår gemensamma klubb den eftermiddagen då ni hade haft kamrat McTodd till lunch, så fann jag honom i färd med att för alltid försvinna ur ert liv. Det vill synas, som om han i någon liten mån blivit förbannad för att ni hade kilat i väg och ställt er att prata med blomsterhandlaren mitt emot i stället för att stanna hos honom. Och sedan vi utbytt några vänliga ord, så satte han i väg, dymedelst berövande er en modern poet. När ni kom tillbaka, så trädde jag i bräsch för att bespara er obehaget att återvända hit utan någon som helst McTodd. Ingen kunde ha varit mera medveten än jag om att jag var ett synnerligen klent surrogat, men jag ansåg, att jag var bättre än ingenting, och så kom jag."

Lord Emsworth smälte under tystnad dessa upplysningar. Han stannade återigen vid den verkligt avgörande punkten.

"Är ni medlem av Äldre konservativa klubben?"

"Ja visst!"

"Men vad tusan", utropade lord Emsworth — och han gav härmed detta respektabilitetens fäste en vackrare komplimang än det någonsin under sin långa tillvaro mottagit —, "om ni är medlem av Äldre konservativa

klubben, så kan ni ju inte vara någon brottsling! Baxter är en åsna."

"Alldeles."

"Baxter ville ha mig att tro, att ni hade stulit min systers halsband."

"Jag kan försäkra er, att jag inte har lady Constances halsband."

"Naturligtvis inte, naturligtvis inte. Det är ju klart. Jag upprepar bara vad den där idiotiske Baxter sa. Gudskelov att jag har blivit av med karlen." En sky strök över hans nu åter soliga drag. "Fästän", sade han, "Connie hade rätt i en sak." Han sjönk åter i en trumpen tystnad.

"Såå?" sade Psmith.

"Hur?"

"Ni sa, att lady Constance hade rätt i en sak?"

"Ja, hon sa, att det inte skulle bli lätt för mig att få en annan sekreterare lika duktig som Baxter."

Psmith tillät sig att ge sin värd en uppmuntrande klapp på axeln.

"Ni rör där vid en sak, som jag själv hade ämnat föra på tal vid tillfälle. Om ni skulle vilja begagna er av mina tjänster, så står jag till förfogande."

"Va?"

"Saken är den", sade Psmith, "att jag inom kort ämnar gifta mig, och det är mer eller mindre nödvändigt, att jag försäkrar mig om en befattning som kan ge mig en måttlig inkomst. Varför skulle jag inte bli er sekreterare?"

"Ni skulle vilja bli min sekreterare?"

"Ni har på pricken uppfattat min mening."

"Men jag har aldrig haft en gift sekreterare."

"Ni skulle säkerligen finna, att en stadgad gift man vore att föredra framför dessa otämnda ungkarlar med sina blomkrukor och allting. Om det skulle kunna påverka ert avgörande, så kan jag nämna, att min blivande brud är miss Halliday, med säkerhet Storbritanniens skickligaste bibliotekskatalogisör."

"Va? Miss Halliday? Den där flickan där nere?"

"Hon och ingen annan", sade Psmith och vinkade glatt

åt Eve, när hon passerade under fönstret. "Med andra ord: densamma."

"Men henne tycker jag ju om", sade lord Emsworth, som om han härmed framställt en oöverkomlig invändning.

"Utmärkt!"

"Det är en riktigt trevlig flicka."

"Alldeles min mening."

"Tror ni verkligen, att ni skulle kunna sköta allting alldeles som Baxter?"

"Det är jag övertygad om."

"Men då . . . min käre vän . . . nå, jag måste säga . . . jag måste verkligen säga . . . nå, jag menar, varför skulle ni inte det då?"

"Alldeles", sade Psmith. "Ni har sagt precis vad jag har försökt uttrycka."

"Men har ni någon erfarenhet som sekreterare?"

"Det måste jag medge att jag inte har. Ni förstår, tills helt nyligen var jag mer eller mindre en av dem som fåfång går. Jag var som liljorna på marken, jag arbetade inte, jag spann inte — utom en gång efter en liten supé i Cambridge. Jag borde kanske säga att mitt namn är Psmith — p-et är stumt — och tills helt nyligen levde jag i överflöd nära Much Middlefold, inte alltför långt härifrån. Mitt namn är förmodligen obekant för er, men ni kanske har hört stället nämnas — det var i många år Psmitharnas högkvarter — Corfby Hall."

Lord Emsworth lät glasögonen falla.

"Corfby Hall? Är ni son till den Smith som ägde Corfby Hall? Men det är ju förunderligt. Jag kände er far mycket väl."

"Verkligen?"

"Ja. Det vill säga jag träffade honom aldrig."

"Inte?"

"Men jag vann första pris för rosor vid trädgårdsutställningen i Shrewsbury samma år som han vann första pris för tulpaner."

"Detta tycks ju föra oss mycket nära varandra", sade Psmith.

"Min käre gosse", ropade lord Emsworth jublande, "om ni verkligen ser er om efter något slags plats och om ni skulle vilja bli sekreterare här, så kunde ju ingenting passa mig bättre! Verkligen ingenting. Min käre vän..."

"Jag är mycket tacksam", sade Psmith. "Och jag ska göra mitt allra bästa. Och jag skulle tro, att om en simpel Baxter kunde hålla jobbet, så borde det ligga inom möjligheternas gränser för en Psmith. Jag skulle tro det, jag skulle tro det... Och om ni nu vill ursäkta mig, så ska jag be att få gå ner och berätta den glada nyheten för min fästmö."

Psmith tog den breda trappan på ännu bättre tid än helt nyss den avresande Baxter. Han ansåg nämligen med allt skäl, att varje ögonblick av denna underbara dag, som han inte tillbringade i Eves sällskap, var bortkastat. Han gnolade belåtet på sin väg genom hallen och hejdade sig först då Freddie Threepwood plötsligt stack ut från rökrummet.

"Jo", sade Freddie, "det var just er jag ville tala med. Jag skulle just gå och ta reda på er."

Freddie var hjärtligheten själv. Såvitt på honom ankom var allt som inträffat i den lilla hyddan i skogen i går kväll glömt och förlåtet.

"Säg bara vad ni har att säga, kamrat Threepwood!" svarade Psmith. "Men om jag får lov att ge er ett råd, gör det kort — jag måste nämligen ila annorstädes. Det är stora ting i görningen."

"Kom med hit bort!" sade Freddie och drog i väg med honom till ett avlägset hörn av hallen och sänkte rösten till en viskning. "Jo, saken är klar, förstår ni."

"Utmärkt!" sade Psmith. "Utmärkt! Storartat! Vad är det som är klart?"

"Jag har just talat med farbror Joe, och han hostar upp pengarna, som han lovade mig."

"Jag gratulerar."

"Så att nu kan jag gå in i den där bookmakerfirman och börja tjäna pengar. Och hör ni ni! Ni minns vad jag

berättade om miss Halliday?"

"Vad då?"

"Jag menar, att jag var förälskad i henne och allting."

"Ja visst."

"Jo, oss emellan sagt", sade Freddie allvarsamt, "så har felet hela tiden varit, att hon trodde, att jag inte hade något att gifta mig på. Hon har inte precis uttryckligen sagt det, men ni vet hur det är med kvinnfolk — man kan läsa mellan raderna, förstår ni. Så att nu, när allting är klart, så ämnar jag bara gå och säga till henne: 'Nå, hur ska vi ha det?' och — ja, och så där vidare, förstår ni."

Psmith övervägde allvarligt allt detta.

"Jag förstår ert resonemang, kamrat Threepwood", sade han. "Jag kan bara finna en hake i det hela."

"Hake? Vad för hake?"

"Bara den omständigheten, att miss Halliday ska gifta sig med mig."

Välborne Freddie's haka sjönk mot hans bröst. Hans utstående ögon blev ännu mera fisklika.

"Va?"

Psmith klappade honom medlidsamt på axeln.

"Var en man, kamrat Threepwood, och bit i det sura äpplet! Det är en sak som kan hända den bäste. En gång kommer ni kanske att vara tacksam att detta inträffade. Renad i en osjälvisk kärleks eld kommer ni att vandra ut i solnedgången som en bättre och visare man . . . Och nu måste jag dess värre slita mig härifrån. Jag har ett viktigt sammanträffande." Han klappade honom ännu en gång på axeln. "Om ni vill vara brudnäbb på bröllopet, kamrat Threepwood, så vet jag ingen som jag hellre ville anförtro denna uppgift."

Med en lätt bugning drog sig Psmith tillbaka och hastade ut på terrassen för att söka Eve.

INNEHÅLL

1	<i>En komplott på slottet</i>	5
2	<i>Psmith gör entré</i>	31
3	<i>Eve lånar ett paraply</i>	48
5	<i>Pinsam scen i Drönarklubben</i>	54
5	<i>Psmith söker plats</i>	57
6	<i>Lord Emsworth träffar en poet</i>	65
7	<i>Baxter misstänker</i>	91
8	<i>En tätatät på sjön</i>	110
9	<i>Psmith anställer en betjänt</i>	137
10	<i>Sensationell tilldragelse vid uppläsningssafton</i>	169
11	<i>Handlar om blomkrukor</i>	198
12	<i>Mera om blomkrukor</i>	224
13	<i>Psmith tar emot</i>	234
14	<i>Psmith tar plats</i>	260

10 av WODEHOUSES BÄSTA

P.G. WODEHOUSE
världens populäraste humorist

Guldklimpen
Psmith ordnar saken
Jeeves klarar skivan
Blixt och dunder
Mr Mulliner har ordet
Åska i luften
Tack, Jeeves!
Farbror Fred på vårhumör
Pengar på banken
Fullmåne

Psmith (p-et stumt som i psalm) är en ung man av den utpräglad chevalereska typen. Om han till exempel genom fönstret i sin klubb får syn på en förtjusande ung dam, iförd en underbar hattcréation, som just har överraskats av hällregn, faller sig ingenting naturligare för honom än att rycka åt sig första bästa paraply i garderoben och skynda till undsättning. Sådant undgår inte att göra intryck på flickor, och när Eve Halliday – flickan i hatten – av ödet förs till Blandings slott och där stöter ihop med sin hatts räddare, känner hon en otvetydig skälvnning i hjärttrakten. Vägen till det lyckliga slutet blir emellertid både krokig och lång. Ett diamanthalsband, tillhörigt den bitska lady Constance, syster till herren av Blandings, sätter ideligen käppar i lyckohjulet men blir till sist ändå den felande länken mellan två unga hjärtan. Många och långfingrade är de händer som dessförinnan har sträckt efter halsbandet, och Blandings slott råkar i uppror från källare till vind, innan Psmith kan stoppa på sig halsbandet och sluta Eve till sitt hjärta. Lyd ett gott råd: unna er glädjen att se hur

PSMITH ORDNAR SAKEN